

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

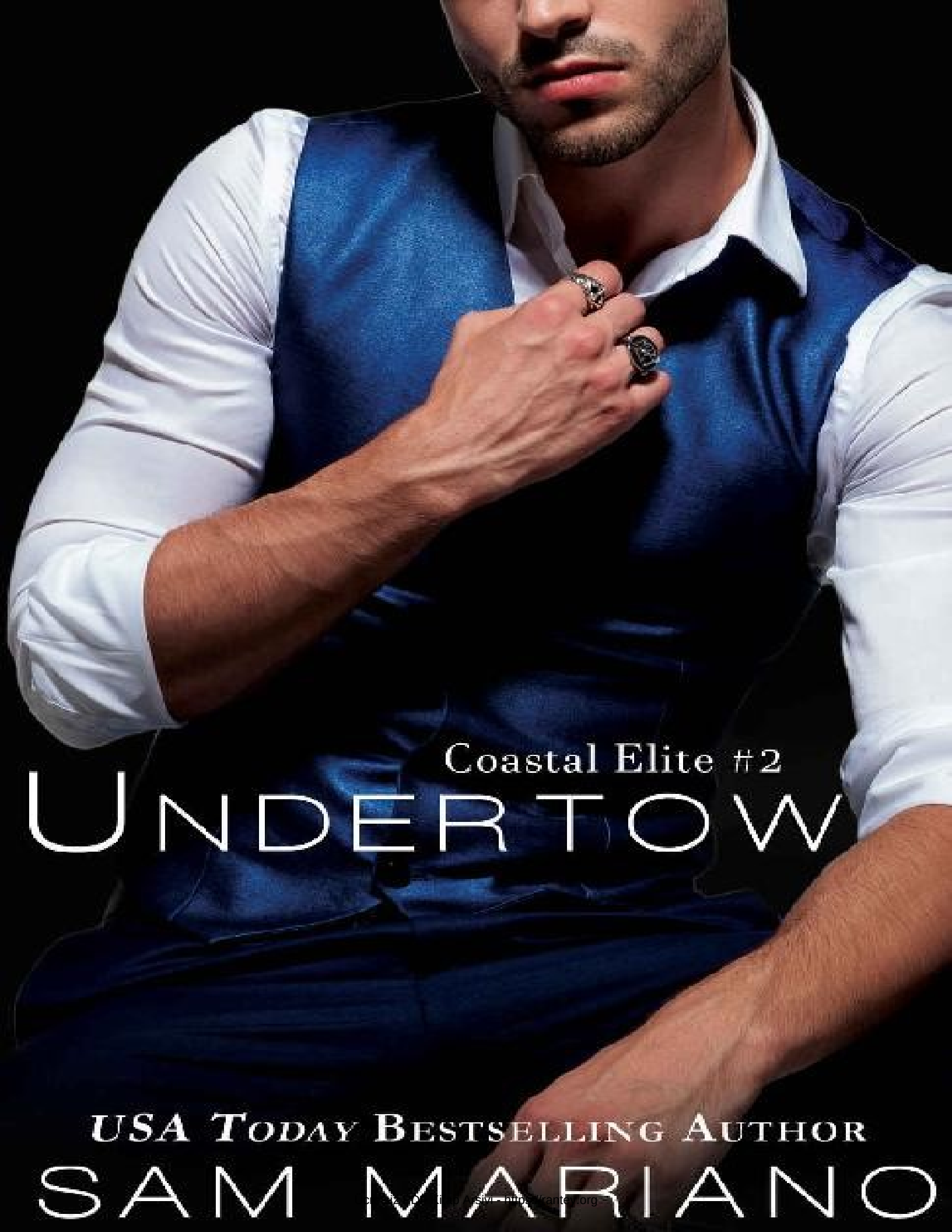
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Coastal Elite #2

UNDERTOW

USA Today BESTSELLING AUTHOR

SAM MARIANO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[İthaf Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[OnüçüncüOndördün](#)

[cüBonus sahne](#)

[SAM MARIANO tarafından da](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Adanmışlık

Melissa için,

Yaptığımız her şey için teşekkür ederim.

Sana minnettarım. ♥

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Gemma

Önüne bak. Onu görmüyormuş gibi davran.

Araba kullanırken omuzlarımın ve omurgamın düz olması alışılmadık bir durum değil. Dört yaşımdan beri dans ediyorum, bu yüzden iyi bir duruşun önemi.

Ne yazık ki, yaşadığım yolda ilerlerken omurgamın düz olmasının nedeni iyi bir duruş değil. Gerginlik. Gerginliğimin arttığını hissedebiliyorum. Yoluma yaklaştıkça omuzlarımda ve sırtımın üst kısmında toplanıyor.

Bir zamanlar bana huzur ve memnuniyet hissi veren bir yer, mürekkep gibi bir korkuyla lekелendi. Eskiden işten eve gelmeyi severdim. Şimdi her seferinde böyle oluyor.

Çok yazık, çünkü çok güzel bir yol.

Yaşadığım yol benzer görünümlü evlerle dolu - içinde yaşayan insanların zor Amerikan rüyasını gerçekleştirdiklerini gösteren anıtlar.

Mahalledeki evlerin çok güzel olduğunu kabul ediyorum.

İnsanlar mı? O kadar da değil.

Özellikle Brent Hartley ve berbat karısı Lisa. Eve dönerken garaj kapıları açık olsa bile gerilirim. Şu anda Brent siyah şortu ve beyaz tişörtüyle garaj yolunun kenarında duruyor, lacivert beyzbol şapkası kısa siyah saçlarının çoğunu örtüyor.

Yanından geçerken onu fark ettiğimi belli etmemek için başımı çevirmiyorum ama bakışlarının bana doğru kaydığını hissedebiliyorum.

Onu daha da fazla görmezden gelerek bir sonraki evin önünden geçiyorum, sonra sola dönüp kendi garajıma giriyorum.

Benim evim diğerklerinden biraz farklı ama yine de çok güzel bir ev ve kızım la birlikte bu eve taşınmaktan gurur duydum. Bu sokaktaki diğerkleri gibi bir evi asla karşılayamazdım. Onların yakınında yaşamaya bile gücüm yetmezdi ama Kaliforniya'nın Baymont sahil kasabasındaki bu boş arsayı yıllar önce kızım henüz üç yaşındayken satın aldım. Babasıyla hâlâ birlikteyken almıştım ve tipik, mutlu bir aile olacağımıza dair hayallerim vardı. Onun nasıl bir hayal kırıklığına dönüşeceğini bilmeden önce.

Hayalimdeki ev asla gerçekleşmedi, ben onunla birlikteyken değil. Kısa süre sonra da olmadı.

Zaman zaman bu arsayı satmayı düşündüm. Paraya çok ihtiyacım vardı ve çevresindeki tüm arazileri satın alan müteahhit bana değerinin iki katına yakın bir fiyat teklif ettiğinde neredeyse pes ediyordum.

İlk başta, benim küçük arsamı neden bu kadar çok istediğini anlayamadım, ama sonra etrafta büyük, güzel evler yükselmeye başladı ve gerçeği fark ettim. Benim küçük arsam bu güzel, üst sınıf mahallenin yüzündeki bir sivilceydi. Beni patlatmak istiyorlardı, böylece ben gidecektim ve onlar da başka güzel, pahalı evler inşa edebileceklerdi.

Yine de satmadım.

Satmayacağımı anlayınca bana farklı bir teklifte bulundu: bana bu sokaktaki diğerkleri gibi bir ev inşa edeceklerdi - tabii ki sadeleştirilmiş bir model - ve bana maliyetine satacaklardı, böylece karşılayabilecektim. Evin iç donanımında ve üst düzey kaplamalarında bir yenilik olmayacaktı ama Darington evlerinin temel modeli bile hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Yıllardır bu arsanın sahibiydim ve sonunda, üzerine koyabileceğim hayalimdeki eve sahip olacaktım.

Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi görünüyordu. Bu güzel, aile dostu mahallede yaşamak için sabırsızlanıyordum. Güvenli bir yer, çıkmaz sokak, tam ideal bir yer. Kızım mahalledeki diğerk çocuklarla arkadaş olabilir ve harika bir okula gidebilirdi. Yaşamak için harika bir yer olurdu.

Oğlum, yanılmışım.

Brent Hartley ve Jayden Todd garajıma ilk kez geldiklerinde, biraz da olsa misafirperver görünüyorlardı. cinsiyetçi. Kocamı henüz görmedikleri için ne zaman geleceğini sordular. Bir kocam olmadığını söylediğimde. Baloncuklar, yakıcı bir soruyla başlarının üzerinde havada asılı duruyordu: O zaman nasıl ev aldınız?

Tek başıma.

Elbette bunu söylemedim çünkü yanlış bir başlangıç yapmak istemedim.

Müteahhit, ev için bana yaptığı anlaşmadan komşulara bahsetmememi istemişti. Kimsenin kıskanmasını ya da kazıklanmış hissetmesini istemiyordu ve ben de onların böyle hissetmesini istemezdim. Tek tip bir mahalleye sahip olmak onun için bu kadar önemliyse, bana bu kadar düşük bir fiyata böyle güzel bir ev inşa etmeye istekliyse, kesinlikle karşılığını ödeyebilirdim. çenemi kapalı tutarak iyilik yapmak.

Gülümsedim ve yeni komşularıma genç bir kızı olan bekâr bir anne olduğumu ve taşınmak için sabırsızlandığımı anlattım. Daha önce kirada oturuyorduk, yani bu bizim ilk evimizdi. Parasını nasıl karşılayabileceğimi açıklamadım ve istediklerini anlamama rağmen gelip sormadılar.

Bizim için heyecanlanmış görünmüyorlardı ama ben omuz silktim ve günüme devam ettim.

Jayden'ın tam karşımda oturduğu ortaya çıktı. Sanki benim çim biçme programımı takdir etmiyormuş gibi çimlerime bakmaktan hoşlanıyordu - ya da belki de bunu kendim yaptığım içindi. Sokağımızdaki diğer herkesin bu tür işlerini halletmek için gelen servisleri var ama benim yok. Bahçe eldivenlerim, inatçı yabani otlar için küçük bir metal malam ve çimleri düzeltmem gerektiğinde sürükleyerek çıkardığım bir çim biçme makinem var.

Züppe davranışları dışında, Jayden pek sorun yaratmıyordu.

Brent'i bir sonraki görüşümde bana mahalleye taşınmak isteyen bir arkadaşından bahsetti ama ne yazık ki tüm evler satılmıştı. Sempatik bir şekilde başımı salladım, gitmesi için biraz sabırsızlanıyordum, böylece bitki bahçeme geri dönebilecektim. Sonra bana uğrama nedenini açıkladı ve eğer satmak istersem ona haber vermemi, böylece onun da arkadaşına haber verebileceğini söyledi.

Neden satmak isteyeceğimi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şaşkınlığımı görmesine izin verdim ve ona hayır dedim, kızım ve ben bulunduğumuz yerden gayet memnunduk ve taşınmak gibi bir planımız yoktu.

"Bu çok kötü," dedi.

Bunun inanılmaz derecede kaba olduğunu düşündüm ve ne diyeceğimi bile bilemedim.

Kısa bir süre sonra, daha az kötü komşulardan birinden Brent'in karısının olayları araştırdığını ve benim satın alma işlemimin kamu kayıtlarını bulduğunu öğrendim - bu sokaktaki diğer herkesin evleri için ödediğinden önemli ölçüde daha az. Herkese, neden benim anlaşma yaptığımı ama onun yapmadığını açıklamak için evli geliştiriciyle yatmış olmam gerektiğini söylemeye başladı. Açıklanamaz bir şekilde, hiçbir kanıt olmamasına ve böyle bir şeye inanmak için hiçbir neden olmamasına rağmen, herkes buna inanmış görünüyordu. Aldığım yan bakışlardan bunu anlayabiliyordum.

O zamandan beri, özellikle Hartley'ler benim ayrılmam için durmaksızın uğraşıyorlar. Önce arkadaşları satın almak istedi, sonra Brent'in kardeşi ve baldızı. Yerime kimin geçeceği umurlarında değil. Sadece gitmemi istiyorlar.

Bu zorbalık, sade ve basit. Belli ki lisede popüler olan ve hepimizin büyüdüğünü anlamayan tipler bunlar. Beni dışarıda bırakmaya karar verdiklerinde, olacak olan buydu ve istediklerini elde edene kadar beni terörize edeceklerdi.

Muhtemelen yumuşak dilli ve yumuşak huylu olduğum için, bahçeyle uğraştığım, yemek pişirdiğim ve geçimimi dans öğreterek sağladığım için kolayca pes edeceğimi düşündüler.

Ne yazık ki bu yeni bir şey değil. İnsanlar hayatım boyunca beni hafife aldılar.

Ama önemli değil. Hiçbir yere gitmiyorum. Ne kadar çocuk olurlarsa olsunlar ve beni ne kadar mutsuz ederlerse etsinler. Bu evi satın alabilmek için elimden gelen her kuruşu biriktirdim, indirimli fiyattan bile olsa ve kızımın benim yaşamamız için daha güzel, daha güvenli bir yeri asla karşılayamazdım.

Beni evden kovmak için yaptıkları son girişimler kaba ve çocukçaydı. Evin yan tarafında peynir dilimleri parçaladılar ve evden çıkarken içine basmam için ön verandama küçük yeşil çevre dostu köpek kakası torbaları fırlattılar. En son çim biçmek için dışarı çıktığımda lastik eldiven giymek zorunda kaldım çünkü düzinelerce açık prezervatif çimlerimi kirletti. Tanrı'ya şükür kullanılmamışlardı ama hepsini temizleyene kadar çimleri biçemedim.

Güvenlik için bir Ring kapı zilim var, ancak bu sokaktaki herkesin var, bu yüzden sınırlı görüş mesafesini ve kameranın yolundan en iyi nasıl uzak duracaklarını da biliyorlar.

Saçmalıklarından o kadar bıktım ki, onları kameraya yakalayabilsem suç duyurusunda bulunacağım.

Ben onların arkasını toplamakla vakit kaybederken onların arkalarına yaslanıp güldüklerini biliyorum ama bunu hiç komik bulmuyorum. Sadece sebepsiz yere kaba davranmakla kalmıyorlar, aynı zamanda kızımın geçirebileceğim zamanı onların saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalarak tüketiyorlar.

Garaj kapısı açıcısına basıyorum ve garaj yolumdan aşağı inerken yükseldiğinden emin olmak için izliyorum. Tamamen yukarı çıktığında, genç kızımın arabasının yanına yanaşıp motoru kapatıyorum.

Çantamı ve içeceklerimi topluyorum-kahve ve bir şişe su, çünkü neden seçeyim ki? -ve arabadan inmek için kapımı itiyorum. "Hey, komşu."

Dehşet içinde geziniyor ve karnımın etrafını sarıyor. Kendimi tutuyorum İçimi çektim ve açık garajımın ağzında duran Brent Hartley'i görmek için döndüm.

Cehennem'in kapılarını koruyan bir Cerberus gibi.

Kaçış yok, der gibi görünüyor.

Ama yanılıyor. Burası benim evim, onun değil ve ben söylersem burada bulunmasına izin yok.

"Merhaba Brent," diyorum temkinli bir şekilde, arabaların arasındaki dar alanda dönerek kapımı kapatabiliyorum.

Kendini içeri davet ediyor, eşiği geçiyor ve bana doğru yürüyor. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Ama şu anda gerçekten konuşamam. İçeri girmem gerekiyor. Kızım yemeğe başlamak için beni bekliyor."

"Oh, öyle mi? Siz hanımlar bu akşam ne yiyorsunuz?"

Dönüp garaj kapısına doğru dikkatle bakıyorum. "Gerçekten sohbet edecek vaktim yok."

"Hadi ama, şimdi. Kaba olmak için bir neden yok." Açıkça belli ettiğimi görmezden gelerek Gitmesini arzularken, bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde yaklaşmaya devam ediyor. "Hey, sana uzun zaman önce bahsettiğim, mahalleye taşınmak isteyen arkadaş var ya?"

"Evet."

"İki numaralı karımla işler yolunda gitmedi ve sonunda taşındıkları evi o aldı. İşler hep böyle yürür, değil mi?" diyor belli belirsiz iğrenç hissettiren bir sırıtışla.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, dönüp evime açılan garaj kapısına özlemle bakıyorum.

"Her neyse, o ve üç numaralı karısı önümüzdeki ay Aruba'da nikâh kıyacaklar ve döndüklerinde bir eve taşınmak istiyorlar. Bu civarda boş ev olup olmadığını sordu."

"Sanırım bir sokak ötedeki Burnham'lar satmak istiyorlardı," dedim. "Çoktan satıldı."

"Ne talihsizlik. Belki dört numaralı karısına ulaştığında satılık bir şeyler olur." Ona bir gülümseme gösterdim. "Şimdi, izin verirsiniz..."

Gitmek yerine ilerliyor ve kapıya doğru devam etmemi engellemek için elini duvara dayıyor. "Bütün bu evi tek başına ayakta tutmak çok zor olmalı." Daha yakına eğilirken sert bakışları benimkilerle buluşuyor. "Korkutucu da. Yalnız yaşayan bir kadının başına ne tür şeyler gelebileceğini asla bilemezsin."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama sadece duvardaki raf ünitesine çarpıyorum. "Ben yalnız yaşamıyorum."

"Doğru," diyor başını hafifçe sallayarak. "Yalnız yaşayan *iki* kadın."

Sözleri ve ses tonu beni öylesine tedirgin ediyor ki terbiyemi tamamen kaybediyorum. "Garajımdan ve mülkümden defol."

"Kaba olmak için bir neden yok," diyor. "Sadece komşuluk yapıyorum. Mahallede havuzu olmayan tek ev sizinki olduğuna göre, kızınıza söyleyin, bikinisini giyip istediği zaman bana uğrayabilir."

Öfke damarlarımda tutuşuyor. "Mülkümden defol *dedim*."

"Şimdi, Gemma," diyor kasıtlı olarak küçümseyerek, bileğimden tutup beni raf ünitesine doğru iterken. "Histerik olmak için bir neden yok."

Tam o sırada kapı açıldı ve kızım Parker kafasını dışarı uzattı. "Anne?"

İçgüdülerim ona eve geri dönmesini söylüyor ama Brent'in müstehcen bakışları ona yöneldiğinde konuşma yeteneğimi kaybediyorum. Korku içime hücum ediyor, kaslarımı eritiyor, kollarımı ve bacaklarımı jöleye çeviriyor.

Her ne kadar bunu beni saf dışı bırakmak için yaptığından emin olsam da, bunun bir önemi yok.

Kızımınla uğraşamazsın.

"Çık dışarı," diye homurdandım.

Bakışları tekrar benimkine kayarken yüz hatlarında şaşkınlık beliriyor. "Merak etme, ben de tam gidiyordum." Kolumu bırakıp bir adım geri atıyor ama bacaklarım hâlâ jöle gibi sağlam.

"Ne dediğimi unutma," diye sesleniyor geri çekilirken. "Kalmak konusunda fikrini değiştirirsen, dostum sana adil bir fiyat verecektir."

Parker kapı aralığında durup o gidene kadar izliyor.

Sonunda bakışları bana kayıyor, korumacı bir tavırla güzel yüzüne endişe çizgileri çiziyor. "Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Bıktım artık," diyorum, her kelimeyi dikkatle ölçerek. "Benden bu kadar Bu aşırı büyümüş çocukların zorbalığı. Benden bu kadar. Burada olmaya hakkım var ve onların bana bu şekilde davranmaya hakkı yok."

"Katılıyorum," diyor. "Ancak tüm bu saçmalıkların arkasında onların olduğunu kanıtlayacak herhangi bir delil olmadan ne yapabiliriz bilmiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Peki, öğreneceğim." Parker'a bakıyorum. "Bir sürü zengin çocukla aynı okula gidiyorsun. Eminim bazılarının avukat ebeveynleri vardır. Aklınıza gelen en iyi avukat kim? En acımasız, en agresif, en başarılı avukat. Sınıf arkadaşlarından birinin başı derde girse ve zengin anne ve babaları onları savunması için herhangi birini çağırabilse, kimi çağırırlardı?"

"Bu kolay," diyor Parker tereddüt etmeden. "Şeytan'ın babası. Hayden Atwater."

Bir kez başımı salladım. "O zaman Hayden Atwater'ı görmeye gidiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bunu karşılayabilmemizin bir yolu yok.

"Parker bana söylüyor ama artık çok geç. Çoktan arabaya geri dönmüştüm. "Bekle, şimdi mi gidiyorsun? Şimdi gidemezsin! Ona paramız yetse bile randevu alman gerekecek. Anne, dur. İçeri gel. Önce bunu bir düşünelim."

"Beklemekten ve düşünmekten yoruldum. Şimdi yapma zamanı. Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi." Arabaya bindim, kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım. Neyse ki, yol boyunca klimayı açık tuttuğum için araba hala oldukça serin, ama cildim öfkeden sıcak, bu yüzden birkaç çentik açıyorum.

Başımı kaldırdığımda Parker'ın gözlerini kocaman açtığını ve dikkatimi çekmek için kollarını salladığını görüyorum. Brent'in geri gelmediğinden ve onu *ezmek* üzere olduğumdan emin olmak için dikiz aynasını kontrol ediyorum - *bu ne yazık olurdu* - ve orada kimsenin olmadığını görünce geri çekilmeye başlıyorum.

Parker'dan gelen bir mesaj telefonumun ekranında yanıp sönüyor, ama Hayden Atwater'ın hukuk bürosunun adresini ve telefon numarasını bulabilmek için onu kaydırıyorum. Yolumun sonuna geldiğimde, sekreterini Acil bir randevuyu hemen alıp alamayacağını öğrenmek için telefonla kontrol edin.

Çok rahatladım, adam beni göreceğini söyledi.

Çocuklarımızın birlikte okula gittiği yıllar boyunca, Hayden Atwater'ın dünyasına girip hayatımdaki zorba sorununu çözmesini talep etmek için neredeyse kendimi zorladığım *birçok* zaman oldu.

Ben her zaman söz konusu zorbanın yetişkin komşum değil, *onun* pislik oğlu olduğunu *düşünmüşümdür*.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Hayden

Tam ayrılmak üzereydim ki Sonya telefonda kızgın bir kadının beni hemen görmek istediğini söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, benden bir şey talep eden çok fazla kızgın kadın yok. Bunun olabilmesi için genellikle kadınlarla *ilişki kurmanız* gerekir ve ben sıradan karşılaşmalara bağlı kalıyorum. Birlikte çalışmadığımız sürece -ki bu durumda romantizm olmayacak- ben tek bölümlük bir konuk yıldızım ve kimsenin hayatında yeniden görünmek gibi bir niyetim yok.

Söz konusu öfkeli kadınla tanışmaya hazırlanırken gözümde ne canlandırdığımdan emin değilim, ama bu kesinlikle *Dansöz* kıyafetiyle ofisime zarif bir şekilde girerken şingirdiyor.

Beni şaşırtmak için çok şey gerekir, ama onu görünce o kadar afalladım ki, çenem açık bir şekilde masamın arkasına oturdum.

Ofisimin hemen içinde duruyor, mor eteğinin şeffaf tüllü kumaşı hareket ettikçe sonsuz bir dalga oluşturuyor. O durduğunda etek de duruyor. Ona yürümeye devam etmesini söylemek istiyorum, ama o orada dururken, bakışlarımın tonlanmış karnının üzerinden güzel göğüslerini saran boncuklu mor sütyene doğru ilerlemesine izin veriyorum.

Biraz cine benziyor.

Bir dileğimi yerine getirmek için mi buradasın?

Şokum hafiflerken bu düşünce aklımdan geçiyor ve yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Bu bir şaka. Öyle olmalı.

Son zamanlarda çok yoğun çalışıyorum, hiç ara vermeden uzun saatler. Sonya bana biraz stres atmam gerektiğini söylüyordu ve ben asla

Bir *dansçı* çağırmasını bekledim - *dansçılara karşı zaafım olduğunu bilecek kadar uzun süredir benim için çalışıyordu* - seçtiği kişiden etkilendim. Hiç de hayal ettiğim gibi dolgun dudaklı ve baştan çıkarıcı gözlü, genel olarak seksi bir Barbie bebek sarışını değil.

Hayır, o güzel, ama genel bir şekilde değil. Neredeyse bir Bu kadınla ilgili masumiyet, muhtemelen otuzuna yakın olduğu düşünüldüğünde saçma bir düşünce.

Belki de orada "*Jeannie'yi Düşlüyorum*" gibi durduğu içindir.

Umarım bana efendi der.

Bu düşünceye gülümsüyorum, ellerimi karnımın üzerinde birleştiriyorum ve deri ofis koltuğumda arkama yaslanıp gösterinin başlamasını bekliyorum.

Dansçı benim bir şey söylememi bekliyor gibi görüldüğünden, ben de ona ayak uyduruyorum. "Bugün sizin için ne yapabilirim, Bayan...?"

"Cane," diyor ve sesi bile çok güzel. "Gemma Cane."

Gemma Cane.

Nane şekeri gibi tatlı.

Bu uydurma olmalı. Ne sahne ismi ama.

Yaklaştıkça etekleri okyanus dalgaları gibi sallanıyor. "Komşumla bir sorunum var."

"Oh, öyle mi? Onun lambası seninkine çok mu yakın?"

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Ne? Hayır, kadın bir komşu değil, bir şekilde evli. Böyle bir adamla evlenmek için insanın nasıl bir çaresizlik hissetmesi gerektiğini hayal bile edemiyorum ama sanırım o da aynı kumaştan kesilmiş. Ben de ondan hoşlanmıyorum" diye bilgi veriyor.

Sabırla başımı sallıyorum, bu bölümün bitmesini ve o güzel küçük kıcıyı dans ettirerek buraya gelip kucağıma oturmasını bekliyorum.

"Sorun kocası. O... şey, dilimi bağışlayın ama o gerçek bir piç."

Başımı sallıyorum, iyi kısıma geçmeye çalışıyorum. "Ah, yani seni kurtarması için parlak zırlı bir şövalyeye mi ihtiyacın var? Korkarım yanlış yere geldin, tatlım." Bu çok fazla zamanımı alıyor, bu yüzden işleri ilerletmek istediğimi bildirmek için uyluğuma vuruyorum. "Yine de kim bilir? Belki gerçekten tatlı olursan, ikna edilebilirim."

Ağzı şaşkınlıktan küçük bir O şeklini alıyor, iri kahverengi gözleri inanılmaz bir şekilde daha da açılıyor. "Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan, bu... bu inanılmaz derecede uygunsuz."

Daha da uygunsuz olmaya hazırım.

Göğüslerine bakıyorum, ağır boncukların altında meme uçlarını arıyorum. "Yapmacık öfke bana göre değil," diyorum ona, ses tonum biraz sıkılmış. "Buraya gel ve başka bir şey dene."

Yemin ederim, neredeyse bayılacak. Keşke rol yapmaktan vazgeçse. Onunla ilgileniyorum, ama bu isteksizlikle değil. Onu hareket ederken görmek istiyorum.

Onu kucağıma alayım ki boncuklu sütyenini indirip güzel memelerinin tepelerini ağzıma alabileyim. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

"I..." Ne yapacağını tamamen şaşırmış durumda. Bakışlarım göğsünde olduğu için aşağıya bakıyor ve baktığında o da benim kadar şaşırmış görünüyor içeri girdiğinde. Göğüslerini tutup soluk soluğa, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bana baktı. "Aman Tanrım, hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyorum."

İş kıyafetleri mi?

Bu hala oyunun bir parçası mı?

"Nerede çalışıyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum, umarım öyledir.

"Bir dans okulu. Ben dans öğretmeniyim." Dehşete kapılmış bir halde bakışları tekrar benimkilere kaydı. "Aman Tanrım, benim... farklı türde bir dansçı olduğumu sanıyordun."

Bunun gerçek bir randevu olduğundan ve iyi niyetli asistanımın seksi bir oyunu olmadığından korkmaya başlıyorum.

"Buraya benim için dans etmeye gelmedin," diyorum yavaşça.

Başını sallıyor, artık kızgın görünmüyor, sadece çok utanmış. Bu çok büyük bir hayal kırıklığı.

Hayal kırıklığı.

Neyi daha çok beklediğimi bilmiyorum, benim için dans etmesini mi yoksa sikime ilgi göstermeye başlamadan önce vücudunun ağırlığını kucağımda hissetmeyi mi?

Şimdiden onun tadına baktım ve o bana menüde olmadığını mı söylüyor?

"Karışıklık için çok özür dilerim," diyor. "Ben

de öyle," diye kuru bir şekilde cevap

veriyorum.

"Yaz dönemim sona eriyor ve her gün prova yapıyoruz

Bu hafta sonu resitalleri için. Genelde normal spor kıyafetleri giyerim ve sadece belki ders vermek için kalça atkısı olabilir, ama prova haftası olduğu için..." Göğüslerini kapatmaktan vazgeçiyor ve ellerini karnının üzerine koyuyor. "Sanırım şimdi uygunsuz olan benim."

Şimdi sakinleştiğine göre, kendimi onu tekrar severken buldum. Yani, ondan hoşlansam da hoşlanmasam da göğüslerini ağzıma almak istiyordum, ama yüzeysel seviyenin ötesinde bana hitap eden bir tatlılığı var. "Örtünmene gerek yok. Artık gerçek bir müşteri olduğunu bildiğim için kucak dansı istemeyi bırakacağım."

Yanakları biraz kızarıyor ve utangaç bir şekilde bakışlarımı kaçırarak gülümsüyor. "Evet, potansiyel müşteri. Kızım bana fiyat aralığının dışında olabileceğinizi söyledi, ancak bu sorunu ortadan kaldırabilerseniz savurganlık yapmaya hazırım. Bir konsültasyon ve yardımınızın tam olarak ne kadar mal olacağına dair bir fikir almayı umuyordum. Dürüst olmak gerekirse neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum. Belki bir 'büyük bir pislik olmaktan vazgeç' mektubu? Böyle bir şey var mı?"

Birinin ona karşı dangalak olması fikrini sinir bozucu buluyorum. O gayet iyi görünüyor. Bu komşunun sorunu ne? "Bana çatışmadan biraz daha bahsedin, ben de yardım etmek için ne yapabileceğime bir bakayım."

"Komşum korkunç bir insan. Bir süredir beni taciz ediyor, mahalleden kovmaya çalışıyor. Ben ona bir şey yapmadım ama evime mahalledeki diğer herkesin ödediğinden daha az para ödediğimi öğrendi çünkü zaten araziye sahiptim ve müteahhit benimle bir anlaşma yaptı. Bunların arkasında onun olduğunu kanıtlayamam, ancak çok fazla çocukça, kötü niyetli şaka oldu. Ön tarafa köpek pisliği verandamda, çimlerimin her yerinde açık prezervatifler vardı. Evimin yan tarafındaki peyniri parçaladılar."

Kaşlarım kalktı. "Evinizin yan tarafında *peynir* mi parçaladı? Komşunuz on iki yaşında mı?"

İnanılmaz bir şekilde, zaten kocaman olan gözleri büyür. "Değil mi? Çok çocukça. Buraya taşındığımızdan beri onların saçmalıklarıyla uğraşıyorum ama bugün çizgiyi aştı. Kızım hakkında yorumlar yaptı ve müstehcen imalarda bulundu ve ben buna müsaade etmeyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum, öne doğru oturuyorum ve not almak için bir kâğıt kalem alıyorum. "Kızınız kaç yaşında?"

"Haziran'da on sekiz yaşına girdi."

Bakışlarım şaşkınlıkla ona kayıyor. "On sekiz yaşında bir çocuğunuz mu var?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Dans etmek beni genç tutuyor." Bir an duraksıyor, sonra ekliyor: "Ve on yedi yaşında hamile kaldım."

Hamile kalmak deyince aklıma bir kadının nasıl hamile *kaldığı* geliyor ve onunla ilgili düşüncelerim zaten saf olmaktan çok uzaktı. "Kocanız onunla konuşmayı denedi mi?"

"Benim bir kocam yok. Sadece kızım ve ben varız." "Kocan yok, ha?" Mırıldanıyorum, onu izliyorum. "Erkek arkadaş?"

"Um, hayır. Onunla konuşabilecek bir adam yok. Aslında bana sataşmasının bir sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum. Komşum bana oldukça cinsiyetçi geliyor ve bana sataşabileceğini düşünüyor çünkü..."

"Onu durduracak kimse yok. Muhtemelen seni becermek istiyor."

Önerimin cüretkârlığı karşısında gözleri büyüdü. "O evli." "Ve...?"

Kaşlarını çatıyor ama sonra hafifliyor. "Şey, o bir pislik, bu yüzden sanırım bu onun ne istediğini göz ardı etmez... Ne olursa olsun, ne istediği umurumda değil. Tacizin sona ermesini istiyorum."

Duymam gereken her şeyi duydum. Yolda bir koca ya da erkek arkadaş olmadığını söyler söylemez, onu becereceğime karar verdim - ve ne kadar erken olursa o kadar iyi, bu yüzden bu anlaşmayı kapatmanın zamanı geldi, böylece yapabiliriz
Devam et.

"Pekâlâ, Gemma Cane. Komşu sorunuzda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Gülümsediğinde çok güzel oluyor. Sanki tüm dualarının cevabıymışım gibi bana bakarak, "Yapacak mısınız?" diyor.

Başımı sallıyorum, bir sonraki sözlerimden şimdiden nefret ediyorum çünkü bunu sileceklerini biliyorum
yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Kesinlikle. Daha ileri gitmeden önce, saat başına 1400 dolar aldığımı ve on beş dakikalık dilimler halinde faturalandırdığımı söylemeliyim. Yani, ofisime o küçük kıyafetinle girdiğin anda bana 350 dolar borçlandın."

Tahmin ettiğim gibi, gülümsemesi düştü. "Uh, on dört... vay canına. Saat başına. Bu oldukça fazla bir para gibi görünüyor."

"Öyle."

"Gerçekten iyi olmalısın."

Gülümsüyorum. "Öyleyim."

"Bilmiyorum... Yani ücretsiz danışmanlık gibi bir şey yapmıyor musunuz?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir işte iyiysen asla bedavaya yapma derler, biz de az önce bunu konuştuk, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle." Kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak yere bakıyor. "Ne yazık ki kızım haklıymış gibi görünüyor. Bu kesinlikle bütçemizin dışında."

Öyle olacağını biliyordum, o yüzden şaşırmış gibi yapmadım. Ne yapacağını görmek için birkaç saniye rahatsız olmasına izin verdim.

Ona olan ilgimi açıkça belirttim. Bir parçam, ısırp ısırmayacağını görmek için başka bir şekilde ödeme yapma konusunda "şaka" yapıp yapmayacağını merak ediyor.

Başka bir kısmı da öyle olmamasını umuyor.

Gideceğimiz yer orası ama onun fikri olmasını istemiyorum.

"Sanırım bunu daha fazla tartışmanın bir anlamı yok," diyor, hayal kırıklığına uğradığı belli. "Fatura daha da kabarmadan önce resepsiyonistinizle faturalandırma konusunu çözsем iyi olacak. Ödeme alıyor musunuz? Ya da ben kredi kartım var. Sanırım sadece..."

"Hâlâ birkaç dakikan var," diyorum ona. "En azından bana komşunuzun bilgilerini verebilirsiniz, böylece onu araştırmaya başlayabilirim."

"Neden? Danışmanlık ücretini zar zor ödeyebiliyorum. Sizi işe almaya kesinlikle gücüm yetmez."

"Ya yapabilseydin?"

"Yapamam."

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyorum, onu dikkatle izleyerek. "Danışmanlığınızı bitirebiliriz - ne kadar sürerse sürsün - ve benimle daha sonra bir içki içmek için buluşmayı kabul ederseniz hesabı tamamen iptal ederim."

Kocaman gözlerini yüzüme dikti. "Bir içki?"

Başımı salladım. "Soğuk şeyler, genellikle buz küpleriyle birlikte bir bardakta gelir."

Gözlerini hafifçe deviriyor ama biraz gergin görünüyor. "İçkinin ne olduğunu biliyorum. Sadece seninle içmemem gerektiğini düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

Bakışları düşüyor. Bunu düşündüğünü söyleyebilirim ama isteksiz. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ve bu anlamsız, seni işe alamam."

"Ama 350 dolar tasarruf edebilirsin," diye karşı çıkıyorum. "Ayrıca, bana danıştıktan sonra, iş o noktaya gelirse, *onu* temsil etmem için beni tutamaz. Çıkar çatışması; zaten davanın sizin tarafınızla ilgili çok fazla ayrıntıya vakfım. Beni işe alsanız da almasanız da, mahkeme salonunda *onun* tarafında olmamı istemeyeceğinizi garanti ederim."

Bu hiç de zor olmamalı. Daha önce benimle bir içki içmesi için bir kadına rüşvet vermek zorunda kalmamıştım ve bu anlaşma onun için daha da tatlı. Sadece benimle bir içki içmeyi kabul ederek kelimenin tam anlamıyla yüzlerce dolar tasarruf edebilir.

Tek bir içki olmayacağına eminim ama kimin umurunda? Ben ödeyeceğim.

Belki küçük bir ihtimal de olsa bu yüzden teklifimi kabul etmez diye, sahte bir ciddiyetle ona "İçkileri bile ben öderim" diyorum.

Gülümsüyor ama bana bakmıyor. "Ondan değil. Ben sadece... Seninle bir içki içemem. Özür dilerim."

"Size 350 dolar kazandırır mı?"

Neredeyse pişmanlıkla başını sallıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

Bu delilik.

"Neden?" Talep ediyorum.

Bana cevap vermek yerine, "Yeterince zamanınızı harcadım. Sanırım bunun yerine bir yasaklama emri çıkartmaya çalışacağım."

"İçki içmiyor musun? Onun yerine akşam yemeği yiyebiliriz." "Hayır, teşekkür ederim."

Daha önce hiç bu kadar acımasızca geri çevrilmemiştim. onunla ne yapacağımı.

Daha fazlasını teklif etmeyi düşünüyorum ama çaresiz hamleler yapmaktan hoşlanmıyorum. Kahretsin, hiçbir kadın beni bunu *düşünecek* bir pozisyona sokmadı bile, ama benimle çıkmaya neden bu kadar kararlı bir şekilde ilgisiz olduğunu anlamıyorum - ve ben *onunla* çıkmaya *çok* kararlıyım.

Resepsiyona geri dönüp bir ödeme planı soruyor ya da muhtemelen aylarca ödeyeceği lanet olası bir kredi kartından çekim yapıyor. Çünkü benimle tek bir akşam geçirmektense ödemeyi tercih ediyor.

Aşağılanmış olmalıyım. Biraz, ama daha çok, kafam karıştı. "Komşunuz. Bana adını söyle."

Omzunun üzerinden bana bakmak için geri döndü. "Neden?"

"Sadece yap."

Bu emirle irkildi, ama bana cehenneme gitmemi söylemek yerine "Brent Hartley. Karısının adı Lisa." "Teşekkür ederim."

Kaba olmamaya çalışarak başını sallıyor ama aynı zamanda bana çok uzun süre bakmaktan korkuyormuş gibi bakışlarını kaçtırmaya çalışıyor.

Sanırım onu serbest bırakmalıyım.

İstemiyorum ama bu hiç mantıklı gelmiyor, o yüzden başımı sallıyorum.

Bakışları hemen benimkileri terk ediyor ve başka bir şey söylemeden ofisimden kaçıyor.

Telefonum masamda titriyor ama Gemma gözden kaybolana kadar ona bakmıyorum.

Hizmetçimden gelen mesajda akşam yemeği için hazırlamak üzere olduğu somon balığının beklenmedik bir şekilde kötü olduğu ve bu akşamki menüyü değiştirmemiz gerektiği yazıyor.

Telefonu elime alıp hızlıca bir mesaj atıyorum ve akşam yemeğinde evde olmayacağımı söylüyorum. Landon için bir şeyler hazırlayabilir.

Sonra telefonu masanın üzerinden kaydırıyorum ve dikkatimi bilgisayarına veriyorum.

Belli ki Gemma'nın biraz daha ikna edilmesi gerekecek.

Muhtemelen peşini bırakmalıyım, ama hiçbir zaman hayır cevabını kabul etmemişimdir.

Bakalım Gemma Cane'i içmeye götürmeden önce Brent Hartley hakkında ne bulabileceğim.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Gemma

Prova günü sona erdiğinde, Nancy zamanlama konusunda zorlanmaya devam ediyordu. Cuma günü olduğundan ve resmi prova zamanımız kalmadığından, biraz geç kalmayı ve hareketlerini mükemmelleştirmek için onunla birlikte çalışmayı teklif ediyorum.

Normalde eve, Parker'a gitmek isterdim ve istiyorum da, ama Nancy diğer göbek dansı öğrencilerim gibi değil. Eğlenceli bir egzersiz. Kendisi gençken hep göbek dansı öğrenmek istemiş ama karnını göstermekten çekinmiş yaşlı bir kadın. Kanserden kurtulduktan sonra korkulacak pek çok şey olduğunu ama çıplak bir midenin bunlardan biri olmadığını fark etti. Sonunda kendini ortaya koyduğu ve ne yapacağını düşünmeden eğlendiği için kendisiyle gurur duyuyor. İnsanlar onun hakkında düşünüyor. Yetişkin oğlu, karısı ve çocukları bile onu izlemeye gelecek, bu yüzden resitalde mükemmel olmak istiyor.

Parker'a geç saate kadar çalışacağımı ve Nancy ritmi tutturana kadar onunla pratik yapmak için kalacağımı mesaj atıyorum. Ayrılmadan önce su molası vermek için durduğumuzda bana sarılıyor ve teşekkür ediyor.

"Onları öldüreceksin kızım," diye teminat veriyorum ona, içmek için su şişemin kapağını açarken gülümsüyorum.

Çantasını almaya giderken bana gülümsüyor. "Geç saate kadar kaldığın için teşekkür ederim tatlım. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Eğlenceliydi," diye gülümseyerek onu temin ediyorum. "Bu yaz dersime girdiğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle," diyor kalçalarını sallayarak ve beni güldürüyor.

Nancy gittiğinde tüm ışıkları kapatıyorum ve ben de gitmeye hazırlanıyorum. Telefonumu elime alıyorum ve Parker'dan birkaç cevapsız mesajım olduğunu görüyorum, bu yüzden ekranı kaydırıyorum ve neler kaçırdığımı görmek için mesaj zincirini açıyorum.

Çoğunlukla eve ne zaman geleceğimi soran mesajlar atıyor ama acıkmaya başlamış olmalı çünkü mesajlar giderek komikleşiyor
Garip. Bana jambon ve peynir dilimlerinin tek tek resimlerini gönderdi ve üzerine mor kalemle işaretleme modunda üzgün yüzler çizdi, ardından da "Ben çünkü şu anda midemde jamón y queso yok" diye eklediği üç hıçkırık emoji gönderdi.

Sırıttım ve mesaj attım, "Özür dilerim! Nancy ve ben az önce bitirdik. Annem şu anda günü kurtarmak için yolda!"

Anında parti emoji gönderiyor ve ben de gülümseyerek telefonu çantama atıp anahtarlarımı çıkarıyorum.

Karanlık oditoryumdaki hareket kalbimin düşmesine neden oluyor ve yüzümdeki gülümsemeyi siliyor. Arabamın anahtarlarını tutuyorum, kalbim tekliyor ve karanlıkta bir yabancı tarafından saldırıya uğrarsam ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Burada başka kimse olmamalı. Nancy ile geç saate kadar kaldım ama o gitti ve prova bittiğinde herkes evine gitti.

Tam bir kalp krizi geçirmeden önce, adam gölgelerin arasından çıkıyor ve onun hiç de yabancı olmadığını fark ediyorum - yani *tamamen* yabancı değil.

Ben Hayden Atwater.

Pahalı üç parçalı takım elbisesinin içinde, birilerinin kâbusu gibi gölgelerin arasından sıyrılıp çıkan yakışıklı bir adam gibi görünüyor.

İçim titriyor ama gitmesi gerekiyor ve sanırım ondan önce burada ne halt ettiğini bilmem gerekiyor.

"Bu kapalı bir prova," diyorum kaşlarımı çatarak ve az önce çıktığı sıraya şaşkın bir bakış fırlatıyorum.

Orada oturmuş beni mi izliyordu?

"Prova bitti" - Rolex'ini kontrol ediyor - "yaklaşık bir saat önce. Küçük yaşlı kadınlara kalçalarını nasıl sallayacaklarını öğretmek için sık sık geç saate kadar kalırmısın?"

Yanaklarım kızarıyor ve ona bakmamak için su şişeme bakıyorum. "Hayır, genelde olmaz. Genelde göbek dansı sınıfımda ya da herhangi bir sınıfımda yaşlı hanımlar olmaz." Ona kendimi açıklamaya devam etmek yerine, "Neden buradasın?" diye soruyorum.

"Seni dans ederken görmek istedim. Dün beni kazıkladın."

İçimden kısa bir kahkaha patladı. "*Seni kazıkladım* mı? Beni süzdün ve hiçbir şey yapmadın, ben de *sana* 350 dolar ödemek zorunda kaldım."

"Yapmak zorunda değildin," diye hatırlatıyor bana. "Seni bir içki içmeye götürmeyi ve geçmişini temizlemeyi teklif ettim."

Bana doğru ilerliyor ve ben kendimi bir adım geri çekilirken buluyorum. Rasyonel olarak, onun yırtıcı olmadığını biliyorum. Tanrı aşkına, o bir avukat.

Ama beni dans ederken izlemek için kapalı provama gizlice girdi ve şimdi tamamen yalnızız ve...

Gitmesi gerekiyor.

Boğazımı temizleyerek sert bir ses tonuyla "Sanırım dün işimizi bitirdik ve gerçekten eve, kızımın yanına gitmem gerekiyor, o yüzden izin verirsiniz..." dedim.

Bana doğru ilerlemeyi bırakmıyor ve ben de geri çekilmeyi bırakmıyorum. Devam etmek zorunda kaldığımda ona "Bu çok uygunsuz," diyorum.
Geri çekil.

Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor, kara gözlerinde eğlence parlıyor. Geceleri okyanusun rengini alırlar. "Bu kelimeyi çok kullanıyorsun." "Sadece senin yanındayken."

Bakışları üzerimde geziniyor. "Bugün turkuaz, ha? Sevdim bunu."

"Neden beni takip ediyorsun?" Hala ilerlediğinden beri talep ediyorum Ben.

"Neden bana izin veriyorsun?" diye kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor.

Artık sahnenin tam karşısındayım. Daha fazla geri çekilemiyorum, bu yüzden duruyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana izin vermiyorum. Seni durduramıyorum."

O da durdu, ama tam üstümdeydi. Çok yakınımda. Onun yakınlığı kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"Sanırım komşunuzun size eziyet etmeyi neden sevdiğini anlamaya başlıyorum," diyor.

Gözlerimi kısarak, "Bu senaryodaki *pisliğe* sempati duyarsınız" diyorum.

Sanki beni çok sevimli buluyormuş gibi hakaretime gülümsüyor. "Ona sempati duyduğumu söylemedim, sadece anladığımı söyledim. Empati ile sempati arasında fark vardır."

"Bunun farkındayım," diye mırıldandım.

"Seni bir şeyler içmek için dışarı çıkarmak istiyorum," diyor.

"Bunu istemeni anlayışla karşılasam da," diyorum hafifçe alay ederek, "seninle hiçbir yere gitmiyorum, hele bir içki içmeye hiç."

"Benimle çıkmamakta neden bu kadar kararlısın?"

"Belki de senden hoşlanmadığım hiç aklına geldi mi?" "Hayır," diyor açıkça.

Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum.

"Benden etkilendiğini biliyorum. Seni sinirlendiriyorum."

"Sinirlendirdiğin her kadının senden etkilenmesi gerektiğini mi düşünüyorsun? Çünkü korkarım bazı kötü haberlerim var..."

"Normalde sinirlendirdiğim kadınlarla vakit geçirmem. Senin için bir istisna yapıyorum."

"Benim için ne kadar hoş."

Sırıttıyor. "Öyle değil mi? Şimdi, önce eve gidip üstünü mü değiştireceksin, yoksa bara giderken küçük eşarplarını mı takacaksın? Bunu bir gelenek haline getirebiliriz."

Başımı sallıyorum. Artık bana doğru ilerlemediği için yanından geçip hızla çıkışa doğru yürüyorum. "Sana daha önce de söyledim, cevabım hayır. Hâlâ hayır. Her zaman hayır olacak. Ayrıca kızımın yemeğe başlamak için beni beklediğini de söyledim, yani neden şu anda seninle çıkma *ihtimalim* olduğunu düşünüyorsun?"

"Ona bir işim çıktığını söyle. Ona bir pizza sipariş edeceğim," diye teklif eder.

"*Seninle* istemediğim bir içki içmek için kızımı ekmeyeceğim."

"Ah." Kalbini tutuyor, eğer bir kalbi varsa tabii. "Beni yaraladın, Gemma Cane."

Onu görmezden gelerek salonun kapılarını iterek açıyorum ve kapıyı tutmadan dışarı çıkıyorum. Belki bu ona ciddi olduğumu gösterir.

Beni takip ediyor. "Sanırım seni uyarmalıyım, en son bir kadın onunla çıkmak için beni bu kadar uğraştırdığında onunla evlendim."

Etrafımda dönüyorum, gözlerim kocaman. Beni o kadar şaşırttı ki, bir an için onun hakkında bildiklerimi unuttum. "*Evli* misin? Sen bir pislisin."

Başını sallıyor, ifadesi değişiyor. Sanki görmemi istemediği eski bir acıyı maskeliyormuş gibi granitten bir kalkan yerleşiyor. "Dul."

Kalbim durdu. Göğsüm sıkı ve acı verici bir şeyle doluyor. "Oh. Oh, Tanrım. Bunu biliyordum. Çok özür dilerim."

Detaylar bulanık ama Hayden'ın oğlunun tüm zorbalıklarının Parker ortaokuldayken, annesi öldükten hemen sonra başladığını hatırlıyorum. O zavallı küçük çocuğun yaşadıklarına sempati duymak. O zamanlar kederli Hayden Atwater'ın ofisine girip oğlunun kızına pislik yapmasını engellemesini talep etmememin tek nedeni buydu.

Bu sempati o zaman aleyhime işledi - yıllar geçti ve korkunç oğlu hala kızıma eziyet ediyor - bu yüzden bunun tekrar olmasına izin verme hatasını yapmıyorum.

"Kaybınız için çok üzgünüm ama üzüntümün cevabımı değiştireceğini sanmayın."

"Karımın ölümünü asla bir kadını etkilemek için kullanmam Bayan Cane, sizin kadar güzel bir kadını bile." Yüzüm ısınıyor, ama o zarif bir şekilde bir sonraki konuya atlıyor, her nasılsa o kadar da garip hissettirmeyen bir şekilde. "Beni yanlış anlama, hâlâ benimle çıkıyorsun ama bu nedenle değil. Aklımda mükemmel bir yer var. Bence hoşuna gidecek."

"Hakkımda tüm bildiklerine dayanarak mı?" Mırıldandım.

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Sanırım bu akşam kızınla yemek yemeye kararlıysan, daha sonra dışarı çıkabiliriz. Böylece kostümünü değiştirmek için zamanın olur." Yüzüme dönmeden önce bakışları üzerimde geziniyor. "8:30 nasıl? Seni alırım."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Çok acımasızsın."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Beni çok iyi bir avukat yapıyor."

"Sana binlerce kez hayır dedim. Tekrar söylemek zorunda kalmamalıyım."

"Neden farklı bir cevap denemiyorsun? Daha çok seveceğim bir cevap."

İçimi çekerek dans okulundan çıktım ve arabama doğru ilerledim. "Neden Seninle çıkmak isteyen bir kadına çıkma teklif etmeyi denedin mi? Yakışıklısın ve saatine 1400 dolar alıyorsun, yani faturaları ödemekte zorlanmıyorsun. Eminim bu şehir, seninle çıkmak için can atan kadınlarla doludur. dikkatinizi çekmek için." "Eh, çok

kolay. Ben seni istiyorum."

Sadece benimle bir şeyler içmek istediğini kastettiğini biliyorum ama kullandığı üslup midemi bulandırıyor. Daha önce hiçbir erkek cesurca beni istediğini söylememişti.

Arabama kadar geldik ama adam hâlâ beni takip ediyor. Yapılacak tek şey arabaya binip uzaklaşmak ama adam gitmeyince geri dönüp onunla yüzleşiyorum.

"Ben kimseyle çıkmıyorum," diyorum. Belki daha fazla açıklama yaparsam vazgeçer. "Bu kızımın üniversiteye gitmeden önceki son yılı ve şu anda tüm boş zamanımı ona ayırmak istiyorum. Hayatımın geri kalanını hiçbir yere gitmeyen ilişkilerle harcayamam. Bu yıl oturmayı seçtim. Ertelemek istersen, sana bir tane veririm," diye teklif ediyorum, bir yıl sonra benimle çıkmak istediğini asla hatırlamayacağını biliyorum.

Açıklamamdan hoşnut olmamış gibi kaşlarını çatıyor. "Bu yıl çıkmadığın için mi benimle çıkamıyorsun?"

"Doğru."

"Bu çok saçma. Bana gerçek sebebi söyle."

"Gerçek sebep bu."

"Hayır." Başını sallar. "İstemediğin konusunda çok kararlıydın özellikle *benimle* çıkmak için. Eğer gerçek sebep hızlı bir şekilde çıkmanız olsaydı, bunu hemen söylediniz."

Ona bakıyorum. "Belki de seninle neden çıkmak istemediğime dair sana bir açıklama borçlu olmadığımı düşündüm."

"Yanılmışsın."

Gözlerimi durduramadan nefretle kısılıyorlar. Sonunda arabamın kapısını kilitleyip açıyorum ve diyorum ki, "Her ne kadar güzel olsa da, ben gidiyorum. ev."

Arabamın kapısını tutuyor, binmeme izin veriyor ama kapatmamı engelliyor. "Bunun bir yere gitmeyeceğini nereden çıkardın?"

Ona baktım. "Ne?"

"Hayatının geri kalanında hiçbir yere gitmeyen randevulara gidebileceğini söyledin, bu yüzden kızın hala evde yaşarken flört etmenin yapmaya değer bir şey olduğunu düşünmüyorsun."

"Ben yaptım."

"Randevulara neden bu kadar karamsar bakıyorsunuz?" diye soruyor.

"Randevulaşma konusunda karamsar bir bakış açım yok." Kapıyı çekiştiriyorum ama bırakmıyor, ben de ona kötü kötü bakıyorum. "*Seninle* çıkmak konusunda karamsar bir bakış açım var."

Kaşları kalkıyor. "Neden?"

Ona bir sürü neden sayabilirim. Saldırgan ve sinir bozucu, konuştuğumda beni dinlemiyor ve sinir bozucu erkekleri hiçbir zaman özellikle çekici bulmadım.

Ama gerçek cevap son derece rahatsız edici. Gerçek olsa bile, birinin çocuğuna hakaret etme fikrinden hoşlanmıyorum.

Bunu yapmak zorunda kalmaktansa bu etkileşimden kurtulmak isteyerek kapımı bir kez daha çekiştiriyorum. "Bırak."

"Benden neden hoşlanmadığını söyleyene kadar olmaz."

"Sevmediğim sen değilsin," diye çıkışıyorum, kendi cevabıma şaşırarak.

Ondan hoşlanmıyor muyum?

Bu doğru görünmüyor.

Cevabım mantıklı gelmediğinden ve hala kaşlarını çatmaya devam ettiğinden, bana olan romantik ilgisinin tabutuna çivi çakmaya karar veriyorum. "Oğlundan hoşlanmıyorum."

Yapacağı en son tahmin buymuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "*Oğlum* mu?"

Yüzümün ısındığını hissederek başımı sallıyorum. Fikrim tamamen haklı olsa da, bunu söylerken kendimi bir cadı gibi hissediyorum.

Ama artık anladığına eminim. Çocuğunuzu sevmeyen biriyle vakit geçirmenin hiçbir anlamı yok. Bunun bir geleceği yok.

Bir keresinde bir adamla ilk buluşmamı planlamıştım. Beni almaya geldi ve Parker gitmeden önce bana sarılmak ve öpmek için yanıma koştuğunda, yüzünde mutlak bir küçümseme ifadesi gördüm. Sorulduğunda, çocukları pek sevmediğini söyledi.

Randevuya gitmeye zahmet etmedim. Ne anlamı olabilirdi ki? Parker hiçbir yere gitmiyordu ve eğer onu benim sevdiğim gibi sevmeye istekli değilse, hayatımda işi yoktu.

Landon Atwater'dan hoşlandığımı *hiç* düşünmüyorum, bu yüzden babası hayallerimin erkeği olabilir ve yine de yürümez.

Kafasının karıştığı anlaşılan adam, "Oğlumun ne alakası var?" diye sorar.

"Kızım ve oğlunuz aynı okula gidiyor." "Evet, bundan bahsetmişsiniz."

"Benim kızım Parker Johansson," diyorum çünkü muhtemelen soyadımın kızıminkiyle aynı olmasını bekliyordu ve Parker Cane'den hiç söz edildiğini duymamıştı.

Yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi bile yok. Kaşlarımı çatıyorum, Parker adına biraz aşağılanmış hissediyorum.

Ondan hiç bahsetmedi mi?

Bu yanlış görünüyor, ancak Hayden'ın konu çocuklarımız arasındaki ilişkiye geldiğinde hiçbir şeyden haberi olmadığı açık.

Nasıl olduğunu anlamıyorum. Yıllar boyunca Landon Atwater hakkında o kadar çok şey duydum ki, hiç tanışmamış olsak da o küçük pislği tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu ismin bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?" diye soruyor.

"Evet," diye çıktım. "Pislik oğlunuz *ortaokuldan* beri kızıma zorbalık yapıyor. Bildiğinizi ve oğlunuzun nasıl davrandığını umursamadığınızı sanıyordum, ama şimdi düşünüyorum da aslında kızınızla aranızda neler olup bittiğinin farkında bile değilsiniz.
onu."

"Ben çok meşgul bir adamım ve Landon'ın da bir sürü arkadaşı var," diyor biraz da küçümseyerek. "Onun sosyal hayatıyla ilgili gelişmeleri takip etmem mümkün değil."

"Onlar arkadaş *değil*," diyorum ona. "Oğlu kızıma kötü davranıyor ve ben de oğlu kızıma kötü davranan biriyle çıkamam."

"Belki de ondan hoşlanıyordur," diye öneriyor Hayden, oğlunun bir kabadayı olduğunu duyunca hiç telaşlanmıyor ya da şaşırmıyor.

"Hayır, hayır. Bir çocuk size kötü davranıyorsa, bu onun sizden hoşlandığı anlamına gelir gibi bir söylemi kabul etmiyoruz."

"Eğlenin ya da eğlenmeyin, ama muhtemelen gerçek bu."

Ona bakıyorum, ne kadar etkilenmediğimi görmesini istiyorum.

"Onunla konuşacağım," diyor, çünkü küçümseme yolu onu pek ileriye götürmedi. "Ona kıza sataşmayı bırakmasını söyleyeceğim."

"Buna minnettar olurum," diyorum hafifçe yatıştırılmış bir şekilde. En azından çocuklarının nasıl bir pislik olduğunu bilen ama umursamayan ebeveynlerden biri değil.

"Şimdi, bunu bir kenara bırakırsak, içkiye ne dersiniz?"

İçimi çekiyorum, başımı ona doğru sallıyorum. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Bir şey istediğimde değil. Üzgünüm," diyor ama hiç de üzgün görünmüyor.

Kesinlikle onunla çıkmamalıyım. Bunun kötü bir fikir olduğuna şüphe yok ve Parker'a odaklanabilmek için bir yıl boyunca biriyle çıkmayacağım.

Ama en son ne zaman güzel bir randevuya çıktığımı hatırlamıyorum ve içimde onunla iyi vakit geçireceğime dair bir his var. Ayrıca ona hayır demeye devam edersem, beni yıpratıp evet diyene kadar onunla görüşmeye devam edeceğimi hissediyorum.

Sanırım küçük bir içkinin gerçek bir zararı olmazdı. "Saat 9:30 olsun" dedim.

Bana gülümserken gözlerinde zafer ışıltıları parlıyor. "Mükemmel. Seni ben alırım."

"Adresime ihtiyacın yok mu?" "Zaten var."

Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Sapık."

"Hey, eğer beni sapıklığa sürükleyebiliyorsan, kendinle gurur duymalısın. Genelde mesajlara cevap verme zahmetine bile katlanamam."

Bunu kabul etmesi gerektiğinden emin değilim ama bir bakıma rahatlatıcı. Bu Zaten düşündüğüm şeyi doğruluyor - beni bu içki için dışarı çıkarması sadece onu geri çevirdiğim için ona çekici geliyor. Beni dışarı çıkardığında sıkıcı bir anne olduğumu ve onun yerine üniversite çağındaki muhteşem bir plaj tavşanıyla çıkabileceğini anladığı anda ilgisini kaybedecek ve beni yalnız bırakacak.

Bu bana nasıl oluyor bilmiyorum ama en azından *bu* Amansız takipçi yakışıklı ve bekar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Gemma

Bu gece eve döndüğümde Hartley garajı açıktı ama Brent'in arabasını göremedim.

Arabamı garaja sokar sokmaz, her ihtimale karşı kapıyı indiriyorum.

Eve girip Parker'ı adada oturmuş kitap okurken görene kadar hâlâ tedirgindim.

"Bir dakika," diyor başını kaldırmadan. "Sadece öpüştüler ve Bir sahne arası vardı ama sadece birkaç paragraftı ve bölümü bitirmek istiyorum. Bir bölüm bitmeden durmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Gülümseyerek çantamı buzdolabının yanındaki tezgâha bırakıyorum. "Burada boş boş oturduğunu sanıyordum."

"Öyleydim, ama o kadar uzun sürdü ki yeni kitabıma başlamaya karar verdim ve şimdi buradayız." Ben mutfakta dolaşp malzemeleri toplarken o beni görmezden geliyor ve dikkatini hikâyesine veriyor.

Bütün yol boyunca eve gitmeme rağmen, Parker'a bu gece kiminle çıkacağımı söyleyip söylemeyeceğime karar vermedim. Muhtemelen söylemem için bir sebep yok. Sadece bir şeyler içmeye gidiyoruz. Bir daha dışarı çıkacak değiliz ya.

Ona yalan söylemeyeceğim, ama belki de belirsiz davranıp sadece bir arkadaşımın içki içtiğini söylerim.

Kendini yeni hikâyesine kaptırdığı için muhtemelen soru bile sormayacaktır. Bu gece kitabını okumak için özgür olmak isteyecektir, bu yüzden dışarıda olacağım için hayal kırıklığına uğramayacaktır.

Bu mükemmel bir şekilde işe yaradı.

Parker sayfasını bitirdiğinde kitabı kapatıyor ve bu akşamki yemek için seçtiğimiz jambonlu ve peynirli ekmekleri yapmama yardım etmek için yanıma geliyor. I

Tüm bu süre boyunca dikkatim dağınık olduğu için kendimi suçlu hissediyorum ama gece planlarımı aklımdan çıkaramıyorum.

Aslında en son ne zaman çıktığımı hatırlamıyorum. Sadece uzun zaman geçtiği için değil, yıllar süren amaçsız randevular bir araya geldiği için.

Beni içki içmeye davet eden ve sonra su dışında bir şey sipariş etmeyi reddeden, böylece kendi paramı ödemek zorunda kalacağım cimri adam Dev miydi? Hiçbir şey hakkında fikri olmayan ve yemek sırasında bana son kız arkadaşının evli olduğunu ama hey, yargılamadığını söyleyen yağlı saçları olan adam mıydı? Randevudan anladığı televizyonda futbol maçı izlemek için evine gelmem ve iki yaşındaki çocuğu uyurken beni hırpalamaya çalışması olan iflas etmiş boşanmış baba olabilirdi. Belki de beni heyecanlandıran doktor Brad'di çünkü bir doktorun en azından zeki bir konuşmacı olması gerekirdi. Ama hayır. Sıkıcı ve kötü öpüşen biriydi.

Aslında, sanırım o olabilirdi. O randevu ağzımda ekşi bir tat bıraktı - kelimenin tam anlamıyla - ve o gece eve gittiğimde kendimi çok kederli hissettim, flört etmeye tamamen ara vermeye karar verdim.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı Hayden'ı bu adamlarla aynı gruba dahil etmek bile yanlış geliyor.

Tam bir pislik olması tamamen mümkün. Öyle olmasa bile bir yere gidemez, bu yüzden fazla umutlanmamalıyım.

Yine de dışarı çıkmak güzel olacak.

Belki.

Parker'la yemek pişirip yerken kendimi saate bakarken, hazırlanmam için ne kadar zaman gerektiğini takip ederken buluyorum. Bana kitabından bahsediyor, ben de ona Nancy'den bahsediyorum ama Hayden'dan bahsetmiyorum ve ona yalan söylemediğimi hissetmek zor oluyor.

Yine de düşmanın babasıyla çıkmak biraz ihanet gibi geliyor.

Bu muhtemelen gitmemem gerektiği anlamına geliyor, ama sanırım artık vazgeçmek için çok geç. Ona mesaj atıp fikrimi değiştirdiğimi söyleyecek cep telefonu numarası bile yok.

Ne giyeceğimi bilmiyorum. Küçük gömme dolabımda durup sahip olduğum her şeye bakıyorum ama aslında nereye gittiğimizi bilmiyorum. Beni bir şeyler içmeye davet etti, yani muhtemelen bir bara, ama ne tür bir bar? Diğer yetişkinlerle birlikte hoş, sessiz bir sohbet yapacağımız sakın bir şarap barı mı? Güzel, kıvranan vücutlarla dolu ve otuz yaşın üzerinde neredeyse hiç kimsenin olmadığı canlı bir kulüp mü?

Tanrım, umarım öyle bir yer değildir. Yirmili yaşlarımda başındayken kulüpleri sevmezdim, bu yüzden şimdi kesinlikle birine adım atmak istemiyorum.

Dolabım renklerine göre düzenlenmiş ama ben her bölümden askıları kapıp yatağa taşıyorum. Yeşil bir elbise, mavi bir elbise ve hatta beyaz bir elbise var. Yüksek yakalı, straplez, belki yularlı?

Parker yatak odasına giderken yanından geçiyor, ama olduğu yerde duruyor, normalde tertemiz olan yatağımın üzerindeki dağınıklığa bakarken gözleri açılıyor.

"Burada neler oluyor?" diye yavaşça soruyor.

Hâlâ havlunun içindeyim. Duş aldım ve saçlarımı taradım ama giyinmek için kendimi ne yazık ki hazırlıksız hissediyorum.

"Ne giyeceğimi bilmiyorum."

Bana kararsızca bakıyor. "Bir arkadaşınla bir şeyler içmek için mi?"

"Evet. Nereye gittiğimizi bilmiyorum, bu yüzden nasıl giyinmem gerektiğinden emin değilim. Fazla giyinmek istemiyorum. Ya da az giyinmiş."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor ve "Bu bir erkek arkadaş mı?" diye takılıyor.

Onu kovuyorum. "Git kitabını oku."

Sırıttıyor ama bana zorluk çıkarmıyor. Yatağımın üzerindeki kıyafet dağınıklığına bakarak, durduğum tarafa doğru yürüyor. Görmemiş olmalı.

Çünkü dönüp dolabıma yöneliyor. "Üç çeyrek kollu kırmızı dantelli olana ne dersin?"

Bunun yüksek bir boynu var ama dantelli ve şık. Bu elbiseyi seviyorum ama sanırım daha seksi bir şey istiyorum. Daha düşük bir yaka.

Neden?

Bu düşünceyi bir kenara itip lacivert straplez bir elbise alıyorum. Ona bakıyorum ama hoşnutsuzluğum yüzümden okunuyor.

"Pekâlâ, iki parçalı bir takıma ne dersin?" Parker onun seçtiği elbiseyle benim seçtiğim elbise arasındaki farkı görerek öneride bulundu. "Bacaklarını günlerce sürecekmış gibi gösteren kısa siyah eteğin. Onunla kombinleyebilirsin. Buldum." Siyah reyonundan ışıltılı lacivert bir blazer ceket kapıyor, sonra yatak odama dönüp eteği ve yatağa fırlattığım siyah ipek bluzu alıyor. "Bu," diyor ve parçaları bana uzatıyor. "Bu kıyafet ve askılı siyah süet topuklu ayakkabıların."

Yatağın üzerine seriyorum ve benim için seçtiği kıyafete bakıyorum. Aslında mükemmel sayılır. Eğer fazla giyinmişsem, blazer ceketini çıkarabilirim ve artık öyle olmayacağım.

"Sensiz ben ne yapardım?" Retorik olarak soruyorum.

"Rica ederim," diyor ve okumaya devam edebilmek için odamdan kaçıyor. Koridorda kaybolmadan önce şakacı bir şekilde "Randevunda iyi eğlenceler," diye sesleniyor.

"Bu bir randevu değil," diye mırıldanıyorum, ama o çoktan gitti, bu yüzden sadece kendime yalan söylüyorum.

—

Hayden Atwater'a ait olduğu belli olan masmavi Maserati garajımın önüne yanaştığında, ailesinin onaylamayacağını bildiği biriyle buluşmak istemeyen bir genç kız gibi kapıya koşuyorum.

Parker yukarıda, odasında ama kapıya gelip onu meraklandırmasını istemiyorum.

Aceleyle yolcu tarafına geçerken topuklarım beton araba yoluna vuruyor. Kapıyı açıp içeri kayarken ona bir gülümseme gösteriyorum. "Tekrar merhaba."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor hafifçe, eteğimin arkasını düzeltip iki tonlu deri koltuğa oturuşumu izlerken. "Acelen varmış gibi görünüyorsun. Beni özlemiş olmalısın."

Ona bir bakış atıp gözlerimi deviriyorum ama acelem var ve "Şimdi git, git, git!" diye devam etme dürtüsüne direnmek zorundayım.

Hayden acele etmiyor ama. Eğer bir şey varsa, sanırım benim sabırsızlığım onu yavaşlatıyor. Belli ki her şeyi kendi programına göre yapan bir adam.

Bakışları takdirle üzerimde geziniyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum biraz utangaçça, saçlarımı kulağımın

arkasına sıkıştırıp

Siyah tişörtü ve kömür grisi yemek ceketiyle ona bakıyorum. Siyah pantolon kaslı kalçalarına doğru uzanıyor ve bakışlarım onunkilere döndüğünde yüzüm ısınıyor. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Garaj yolundan geri geri çıkarken, güvenli olduğundan emin olmak için eve bakıyorum. Lacivert çantamdan telefonumu çıkarıp Parker'a mesaj atıyorum ve çıkarken kapıyı kilitlediğimi, anahtarlarımın da yanımda olduğunu söylüyorum. "Kapı zili çalarsa görmezden gelin. Ben dışarıdayken kapının kilidini açma ya da kimseye açma."

Tam gönder tuşuna bastığımda Hayden "Orada acil bir şey mi var?" diye soruyor.

Ona bir bakış attım. "Üzgünüm, Parker'a ben dışarıdayken kapıyı açmamasını hatırlatmak için mesaj atıyordum. Komşumun aslında tehlikeli olduğunu *düşünmüyorum* ama beni kaçırma girişimlerini artırdığı için işi şansa bırakmak istemiyorum."

Alnı endişeyle çatılıyor. "Onun için bu kadar mı endişeleniyorsun?"

Omuz silkiyorum, aslında bunu yüksek sesle söylemekten rahatsızım. "Bu konuda biraz aptalca hissediyorum ama beni garajımda son kez köşeye sıkıştırdığında çok tehditkârdı. Kolumdan tuttu ve beni raf ünitesine doğru itti. Parker kapıyı açmasaydı ne olurdu bilmiyorum, ama-" Direksiyonu kırıp Hartley'in garaj yoluna döndüğünde dehşet içinde donup kalıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Dürtüsel bir şey."

"Yapmayalım," diyorum, çatışmadan kaçınan eğilimlerim başını kaldırıyor. "Güçlü ifadeler içeren bir mektup göndermek istediğimi açıkça belirtmiştim. Beni görmezden geliyor, arabayı çalışır halde bırakıp iniyor. "Hayden," diye fısıldıyorum ısrarla, kapımı açıp aceleyle peşinden gidiyorum.

Takip mi etmeliyim yoksa arabada mı kalmalıyım bilmiyorum. Kendimi çok garip hissediyorum, her iki durumda da ölebilirim.

Hayden'ın kapı zilini çaldığını görmek için tam zamanında verandaya varıyorum. Artık geri dönmek için çok geç, ama bu gibi etkileşimler tam anlamıyla kâbuslarımın malzemesi.

Lisa kapıya gelir. İlk başta, kapısında yakışıklı bir adam gördüğünde hoş bir şaşkınlık yaşar, ancak ifadesi hızla değişir beni onun hemen arkasında görüyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor kararsızca.

Hayden ona "Brent'i görmeye geldim," diye haber veriyor. "Evde mi?"

Onun benim adıma burada olması gerektiğini anlıyor ve tavrı yeniden ortaya çıkıyor. "Hayır, korkarım o dışarıda."

"Ah." Hayden başını sallar. "Peki, bu durumda bana bir iyilik yapar mısın? Kocanıza söyleyin, bir dahaki sefere kız arkadaşımı mülkünde köşeye sıkıştırıp ona elini sürdüğünde, kız arkadaşının ona karşı açacağı saldırı davası sorunlarının *en küçüğü* olacak. Ayrıca onun güvenliğini sağlamak için ekstra kameralar yerleştirdim, böylece bir dahaki sefere elinde video kanıtı da olacak."

Lisa'nın çenesi düşer.

Hayden başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve arabasına doğru ilerliyor.

Bakışları benimkilere çarpıyor, gözleri öfkeyle irileşiyor.

Tek kelime etmeden ben de arkamı dönüp sevgilimin peşinden koşuyorum.

"Hey," diye sesleniyor Lisa kavgacı bir şekilde, ama ikimiz de duraklamıyoruz bile.

Maserati'ye geri dönüyoruz, sonra Hayden garaj yolundan geri çıkıyor ve her şey bitiyor.

Bizim için.

Küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum. "Muhtemelen kötü bir gece geçirecek."

Hayden bana bakıyor ve sırtıyor. "Umarım öyledir."

"Umarım bu işleri daha da kötüleştirmez," diye mırıldanıyorum çünkü belli ki kamera yok ve Hayden aslında benim erkek arkadaşım değil. Artık bir koruyucum olduğunu ima etmek güzeldi ama olmadığına göre geri tepebilir. Şimdi üzerime daha da sert gelebilir.

"Her iki şekilde de olabilir. Eğer sizi daha zayıf ve ona karşı kendinizi savunamayacak biri olarak gördüğü için size sataşıyorsa, yanınızda proaktif birinin olduğunu bilmek onu sarsmaya yetecektir. Eski bir atasözü olan 'bir zorbaya karşı durduğunuzda, zorbalık durur' devreye girer. Tabii ki bu benim gibi bir pislikte işe yaramaz. Sonunu görecek türden biriyim ama kolay hedeflerin peşinden de gitmem. Bunu sadece korkaklar yapar."

"Ben zayıf değilim," diye mırıldanıyorum, kucağımdaki çantama bakarak.

Hayden'in bakışlarının bana kaydığını hissediyorum. "Senin zayıf olduğunu ima etmek istemedim Gemma. Sadece belli bir tür pislik, nazik bir yapınız olduğu için böyle düşünebilir. Hiç Maslow'un üst düzey insan kavramını duydun mu? Çekiç mi? Elinizdeki tek alet bir çekiç olduğunda, her şey Çivi gibi mi? Bazı insanlar başka bir yol bilmezler, bu yüzden kendilerinin - bu durumda bir pislik olmanın - tek doğru yol olduğunu ve diğer herkesin yanlış olduğunu varsayarlar. Kendi deneyimleri dışındaki şeyleri anlayacak empatiden ya da zekadan yoksunlar, bu yüzden bunun yerine alay ediyorlar. Nazik olmaktan çok uzağım ama

İçinde yaşadığımız dünyada bu şekilde kalmanın cesaret ve kararlılık gerektirdiğini biliyorum, bu nedenle bu dar görüşlü fikre kesinlikle katılmıyorum."

Alt dudağımı ısıyorum, çok büyümemesi için gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Vay be, buluşmamızın üzerinden iki dakika geçti ve sen şimdiden iki kez onurumu savundun ve bana psikolojik felsefeden alıntılar yaptın. Ödül falan mı kazanmaya çalışıyorsun?"

"Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyor şakacı bir şekilde, gözleri muziplikle parlıyor.

İma ettiği şeyin tamamen şaka olduğuna eminim ama yine de yüzümü ısıtıyor.

İlk buluşmalarda seks yapmam. Çok yavaş ısınırım. Henry Cavill randevunun ortasında Süpermen'in pelerinini giyip ağaçtan bir kedi yavrusu kurtarsa bile ona sarılıp uzun bir öpücükten fazlasını vermem.

Birisi sıradan bir randevuyu geçip gerçek erkek arkadaşım olmadığı sürece, onunla yatma ihtimalim çok düşük.

Ama *ilk ve tek randevularda* erkeklerle yatarsam? Sanırım Hayden Atwater ile yatardım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

Gemma

Beni daha önce hiç gitmediğim bir bara götürdü; Underworld adında, sahilde bir yer.

Görünüşe göre, otel lobisi ile sahildeki bar alanını birbirine bağlayan küçük bir geçidi olan bir otel barı. Barın kendine ait ayrı bir park yeri ve açıkça bağımsız bir varış noktasıdır.

Arabadan inip Hayden'ın yanına doğru yürürken tuzlu sahil havası duyularımı dolduruyor. Elini tutuyorum ama nedenini bilmiyorum. Erkek arkadaşlarımla yakınlaşmayı severim elbette, ama çok cesur değilimdir ve ilk buluşmada hiç tanımadığım bir adamın elini asla tutmam.

Ben de öyle. Birleşen ellerimize bakıyor ama aldırıyor gibi görünüyor.

Onun elini tutmamalıydım.

Barın girişine doğru ilerlerken bu düşünceden kurtulamıyorum. Ona gerçek bir şans verdiğim gerçek bir randevudaymışım gibi tepki vermek istiyorum ama bunun asla öyle olmaması gerekiyordu. Ondan hoşlanmam bile önemli değil. Bunun bir yere varamayacağını zaten biliyorum, o yüzden bir anlamı yok.

'Yeraltı Dünyası' adının üzerinde üç korkutucu görünümlü siyah köpeğin bulunduğu parlayan mavi tabelaya bakıyorum.

"Hoş geldiniz," diyorum alaycı bir şekilde.

Yukarı bakıyor. Buraya çok sık geldiği için tabelayı bir süredir fark etmediği izlenimine kapılıyorum. "Ah, evet. Sahibi dramatik biri."

"Sesin tanıdık geliyor."

"Umarım öyledir. O benim kardeşim." Benim için kapıyı açtı.

İçeri girerken ona teşekkür ediyorum. "Bir kardeşin mi var?"

"Birkaç tane," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Ben altı çocuktan biriyim."

Gözlerim büyüdü. "*Altı* çocuk mu? Annenle baban birbirlerini gerçekten sevmiş olmalılar."

Başını sallayarak gülüyor. "Aslında hayır. Babam kesinlikle hoş olmayan bir adamdır. Gençken daha kötüydü. Öfkesi sizi yutabilirdi." Bir elini sırtıma koyuyor ve beni giriş kapısının yanında bekleyen küçük kalabalığın arasından geçiriyor. "Şimdi boşandılar ama sanırım annem gençken onun zehirliliğine gerçekten kapılmış olmalı."

"En iyilerimizin başına gelir," diyorum alaycı bir şekilde.

"Peki ya sen?" diye soruyor, bana bakarak. "Kardeşin var mı?"

Başımı salladım. "Tek çocuğum. Benim annem ve babam da boşandı ama babam ben gençken vefat etti. Annem yeniden evlendi ve Florida'da yaşıyorlar. Bu yüzden onları pek görmüyoruz."

Başını sallıyor. "Yani hayatındaki zehirli pislik..."

"Parker'ın babası. Yalancının, hilekârın tekiydi ve ben gaslighting'in ne olduğunu bilmeden çok önce bana gaslighting yapıyordu. Bir dargın bir barıştık ama birlikte bir çocuğunuz olduğunda ve gerçekten kopamadığınızda bu çok zor oluyor. Sonunda Parker'ın yanımda kalmasına izin verdiğim sürece asla iyi bir şey yaşayamayacağımızı fark ettim ve ilişkimizi kestim." Anlamış gibi başını sallıyor, ben de dikkatlice soruyorum: "Peki ya karın? Evliliğiniz iyi miydi?"

"Harika bir tane. Çoğunlukla onun yüzünden. Genç yaşta evlendik, bu yüzden ne halt ettiğimi bilmiyordum. O da bilmiyordu ama bir yolunu buldu." Hafifçe gülümsüyor.

Barın kalbine girdiğimizde gürültü biraz daha artıyor. Mavi ışıltılı siyah bir bar odanın ortasındaki odak noktası ve diğer her şey onun etrafında geliyor. Bardaki koltuklar çoğunlukla dolu. Siyah masalar barı çevreliyor ve bunun ötesinde, biraz daha mahremiyet isteyen herkes için mavi kadife kabinler var.

Hayden beni okyanus manzaralı U şeklinde bir kabine yönlendiriyor. Dalgaların kıyıya vuruşunu izlerken dikkatim dağılıyor ve neredeyse onun kucağına gelene kadar çok uzaklaştığımı fark etmiyorum.

"Ah! Özür dilerim." Uzaklaşmaya başlıyorum, ama iç uyluğuma sert bir elle dokunarak beni durduruyor.

Kalbim sıkışıyor ve bacaklarımın arası geriliyor.

Bu yeni bir dehşetin kapılarını açıyor. Daha önce bir erkek tarafından hiç bu kadar çabuk tahrik edilmemiştim.

Yine de, bir erkeğin elini bu şekilde iç uyluğuma koymasına hiç izin vermedim.

Ona izin verdiğimden değil. Onu taşımak istiyorum. Taşımam *gerektiğini* biliyorum. Ama bakışlarında sert bir şey var, yapmamam gerektiğini sözsüz olarak ileten emredici bir şey.

Karnım zonkluyor ama uyarıyı görmezden geliyorum. Ne de olsa sadece onun eli. Aptalca davranıyorum.

Yutkunuyorum ve masanın üzerinde duran küçük siyah menüye uzanıyorum. Gözlerim sanki bir içkiye karar veriyormuşum gibi menüyü tarıyor ama hiçbir kelimeyi okuyacak kadar uzun süre konsantre olamıyorum. Kalçamdaki büyük, sıcak elinin ağırlığından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Neden hareket ettirmiyor?

Bunu yaparsa kaçacağımı mı sanıyor?

Başka birinin fark edip etmediğini görmek için etrafıma bakarken göğsüm sıkışıyor ama tabii ki kimse fark etmiyor. Elinin kalçamda olması kimsenin umurunda değil. Onlar kendi randevularının tadını çıkarmakla meşguller.

Eli nihayet hareket ettiğinde, beklediğim gibi uzaklaşmıyor. Kalçamı nazikçe sıkıyor. Çok samimi, çok tanıdık geliyor. Bir sevgilinin yapacağı türden bir şey, ilk buluşma değil.

Onunla çıkmamalıydım.

Bu bir hataydı.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacın var," diye mırıldanıyor, menüyü gergin parmaklarından alıp kendisi tarıyor, eli kalçamdan hiç ayrılmıyor. "Alkol konusunda güçlü bir tercihiniz ya da hoşlanmadığınız bir şey var mı?"

Kelimelerimi bulamayarak başımı sallıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi? Hiçbir tercihiniz yok mu?"

"Viskiden hoşlanmıyorum," diyorum çünkü aklıma gelen tek şey bir şekilde bu.

Bana şüpheyle bakıyor ama üstelemiyor. Servis görevlisi geldiğinde, kendisi için burbon ve benim için de ev yapımı sangria sipariş etti.

Benim için sipariş vermesini beklemiyordum ama nefret de etmedim.

Cüretkâr eli biraz daha yukarı kalkıyor, külotuma yaklaşıyor. Kasıtsız mı yoksa kasıtlı mı olduğundan emin değilim. Servis görevlisi içkilerimizi getirdiğinde Tüm vücudum sıcak hissediyor ve tamamen kavrulmuş durumdayım. Sadece benim için sipariş ettiği halde koca bir sürahi sangria görünce şaşırdım.

"Ben de bir bardak su alabilir miyim?" Diye sordum. Başını salladı ve hemen döneceğini söyledi.

"Susadın mı?" Hayden soruyor, sesi hafifçe eğleniyor.

"İki kadeh içmeyi severim. Bu benim tuhaf bir huyum. Muhtemelen içmeyecek olsam bile her zaman alternatif olarak su bulundurmayı severim."

Sanki bu bilgiyi büyüleyici bulmuş gibi yüzümü izliyor. "İlk seçtiğin şeyi beğenmeyeceğinden mi korkuyorsun?" Burbonunu eline alıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. "Kararsız mısınız, Bayan Cane?"

Evet mi hayır mı diyeceğime bile karar veremiyorum, sanırım öyleyim. Öyle ya da böyle bir iddiada bulunmaktan daha az korkuyorum. Kalçalarımın arasındaki elini düşünmeden edemiyorum. Çok... çok uygunsuz.

Serçe parmağı biraz daha yukarı kalkıyor ve nefesim kesiliyor. Bardağıma kapıyorum ve olması gerekenden daha fazla yudumluyorum.

"Bana son randevunuzu anlatın" diyor.

Bardağı yere bırakıp onun yerine bardağa bakıyorum. "Pek iyi değildi."

"Hayır mı?"

Başımı salladım.

"Neden olmasın?"

"Kimyamız ya da konuşacak bir şeyimiz yoktu. O sürekli çalışan bir doktordu. Bense bekar bir anne olarak dans eğitmenliği yapıyordum. Onunla bir şeyler hakkında konuşmaya çalıştım ama fikirlerim ya da hobilerimle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Randevunun korkunç olduğunu düşündüm ama ayrılmaya gittiğimizde hala benimle öpüşmeye çalıştı ve beni evine davet etti. Sanırım sadece..."

"Seni becermek için."

Kaba sözleri gözlerimin açılmasına neden oluyor. Bakışlarımı onunkilerden kaçırarak mırıldandım, "Evet."

"Bu çok mu kötü? Sadece kısa bir fiziksel ilişki için hiç dışarı çıkmaz mısınız?"

Başımı sallıyorum. "Pek bana göre değil. Genel olarak konuşursak, duygusal bir bağ kurana kadar birine karşı cinsel duygular beslemem. Zaten hoşlanmadığım bir erkeği isteyemem."

Ya da bu geceye kadar ben öyle sanıyordum.

Ondan hoşlandığımdan emin değilim - hoşlanmadığımdan *da emin değilim* - ama cinsel olarak etkilenmem gereken biri olmadığını kesinlikle biliyorum. Landon Atwater'ın babasına karşı asla cinsel bir çekim duyamazdım.

Düşüncelerimi seksi şeylerden uzaklaştırıp "Landon'la Parker'a nasıl davrandığı hakkında konuşma fırsatın oldu mu?" diye soruyorum.

"Henüz değil. Yapacağım. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Gözlerim açıldı. "Ne? Hayır, ben..."

Eli, avucunu bana doğru itmeden olabildiğince yukarı kayıyor, parmak uçları külotumun malzemesinden amıma sürtünüyor.

"Hayden." Omurgam sertleşiyor. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum ve beni çok kızartıyor. Toplum içinde birine bu şekilde dokunmak uygunsuz. Sonunda uzanıp elini tutuyorum ve eteğimin altından çekip çıkarıyorum. "Sanırım elini kaybettin."

Sırıttıyor. "Sanırım nereye gitmek istediğini biliyor." "Seninle yatmayacağım."

"İyi haber. Ben elimle sevişmem. Yine de onunla yapabileceğim başka şeyler düşünebiliyorum."

Ben de öyle ve yanaklarım daha da ısınıyor. "Sen çok cesur bir adamsın." "Ve sen de tutkusunu bir hapisanede kilitli tutan bir kadınsın. hücre. Belki de onu kırmak için benim gibi bir adama ihtiyacınız vardır."

Eteğimi aşağı çekme dürtüsüyle savaşıyorum, böylece çok yukarı çıkmıyor, ama bölgeye daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. "Halka açık bir yerdeyken beni ellemenin istememem, eteğimi indirmeyeceğim anlamına gelmiyor. Tutkularım kilit altında. Ve kesinlikle senin gibi bir adama ihtiyacım yok. Bunca yıldır tek başıma gayet iyi idare ettim."

"Evlenmemizi önermiyordum," diyor, eli tekrar kalçama kayıyor ama şimdi o kadar cüretkâr değil. Burbonunu alıp bir yudum alıyor. "Yine de o savunmaları kaldırmak ve bariyerlerini aşmak istiyorum. Sınırsız bir tutku anında neye benzediğini görmek, dudaklarımda iniltilerini tatmak istiyorum. Bence pozisyonunu yeniden gözden geçirmelisin."

Neyse ki garson suyum getirdi. Masadaki varlığından yararlanıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama denediğimde elini yine kalçama kilitliyor.

"Dur," diyor kayıtsızca.

Gözlerimi kocaman açıp ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Elini kalçamdan çek."

Saatine bakar. "On bir dakika." "Affedersiniz?"

Kalçamı bırakıyor ve bana bakıyor. "Sen elimi bacağına koyduğum andan itibaren rahatsız oldun ama bana bacağını çekmemi söylemen on bir dakika sürdü."

"Davranışlarımı eleştirmeye devam edersen taksi çağırıp tek başıma beklemem iki saatimi daha alır."

Hayden sırtıyor. "Senden hoşlanıyorum. Pislik olmaya çalışmıyorum. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Aslında biliyorsun. Ofisime dalıp bunu istediğin zamanı hatırlıyor musun? Diğer insanları rahatsız etmekten rahatsız oluyorsun, bu yüzden onları rahatsız etmemek için rahatsızlığınla oturacaksın, bilmesen ya da özellikle onlar gibi. Bunu yapmayın. Eğer birisi sizin rahatınızı düşünmüyorsa, siz de onunkini düşünmeyin. Bir dahaki sefere komşunuz yaklaştığında, ona hemen gitmesini söyleyin. Ona mülkünüzde istenmediğini ve gitmezse polis çağıracağınızı söyleyin. Eğer doğrudan uyarınızı dikkate almaz ve size ellerini kaldırırsa, bacaklarının arasına olabildiğince sert bir şekilde diz çökün. O zaman sonuna kadar gidin, polisi arayın. Polisi arayacağınızın garantisi yok. Çabalar sizi korumak için yeterli olacaktır, ancak eylemsizliğin onu işleri daha da ileri götürmek için cesaretlendireceğini garanti edebilirim. Bu komşunuz iyi biri değil. Her şey bir yana, iyi bir adam asla genç kızınız hakkında imalarda bulunmaz. Onunla aranızdaki sınırları çok net bir şekilde belirlemelisiniz ve sınırlarınızı aştığı anda bu konuda bir şeyler yapmalısınız."

Düşüncesi bile beni geriyor. "Yüzleşme konusunda hiç iyi olmadım."

"Hepimizin farklı güçleri var," diyor. "Bunun senin için daha zor olduğunu anlıyorum ama bu yüzden seni hedef alıyor. O da bunu anladı. Kendi boyunda biriyle uğraşacak bir tip değil. Kazanacağını bildiği için daha küçük biriyle uğraşır. O bir pısırik. O adamlar hiç tanışmadım.

Beni tiksindiriyor ama bazı insanlar böyledir ve onlara hadlerini bildirmek gerekir."

"Sanırım sorunun bir kısmı da benim oldukça hoşgörülü olmam. Sınırlar herkesinkiyle aynı değildir. Pislik yapmaya ilk başladığında benim sınırlarım aşılmamıştı ama benim sınırlarımı aşana kadar gelmeye devam etti ve artık çok geçti. Beni ezip geçebileceğinden çok emindi."

Hayden başını sallıyor. "O bir pislik. Bununla başa çıkacağız ve ondan kurtulacağız.

Bu konuda fazla endişelenme. Sadece sana bazı ipuçları veriyorum."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayarak başımı sallıyorum ama haklı olduğundan emin değilim.

Evet, bu gece Lisa ile bu konuyu ele aldı ve eminim Brent eve döndüğünde onun da bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır ama bu sorunun çözülmesi anlamına gelmiyor. Brent tam da Hayden'ın düşündüğü gibi bir solucan olsa bile, şu anda beni koruyan tek şey Hayden'ın tehdidi.

Biz komşuyuz. Brent, Hayden'ın artık ortalıkta görünmediğini hemen anlayacaktır ve başka kamera yerleştirilmediğini görmek için sadece şöyle bir göz atmak yeterli olacaktır.

Hayden'ın blöfü bana bir erteleme kazandırmış olabilir, ama o hayatımdan tekrar kaybolduğunda ben nerede olacağım?

Ofisine hışım ile girdiğimde olduğum yere geri dönmüştüm ama karısına söyleyerek Brent'i de kışkırtmışım.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Hayden

Sangria sürahisi kesinlikle doğru karardı.

Gemma'nın gevşemesi gerektiğini biliyordum. İlk buluşmalar pek çok insanı rahatsız eder ve muhtemelen o da onlardan biridir. Çoğu insan ellerinden gelenin en iyisini yapmak ve birlikte oldukları kişiyi etkilemek konusunda endişelenir.

Ben bunu hiç dert etmedim. Beni olduğum gibi sev ya da siktir git, ben de sevecek birini bulurum. Ama Gemma ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz. Akla gelebilecek her yönden tamamen zıtız.

Bu farkın yatak odasına kadar uzanıp uzanmadığını bilmek istiyorum.

Daha fazla sangria tükettikçe, hemen ısındı. O Sanki başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamıyormuş gibi müzik eşliğinde sallanıyor. Kolayca ve sık sık gülümsüyor, bu yüzden iyi vakit geçirdiğini biliyorum. Sürahi boşaldıkça, bana daha fazla yaslanmaya başlıyor, çekingenliği arzularına yer açıyor - ve bana karşı savaşmayı bırakmadığı çekiciliğine.

Elimi tekrar kalçasına koyuyorum, ama bu sefer sertleşmiyor ya da çekmemi söylemiyor. Bu sefer yapmamı istemiyor.

Başını omzuma yaslıyor ve gözlerinin kapanmasına izin veriyor. "Uykum var."

Elimi kalçasından yukarı kaydırırken dalgınca şakağını

öpüyorum. Usulca iç geçiriyor.

"Gitmek istiyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor ama muhtemelen randevuyu bitirmek istediğini düşünüyor. Bitirmedim.

Bu randevu tek bir şekilde bitecek, benim onun içinde olmamla. Bize bir oda kiraladım bile, ama panikleyeceğini bildiğim için ona daha önce söylemedim.

Şu anda paniklemekten çok uzak. Rahat ve durgun. Elim eteğinin altından kayınca, bana daha fazla yer açmak için bacaklarını biraz aralıyor.

Parmak uçlarımı amının üzerinde gezdirirken nefesinin kesildiğini hissediyorum. Keşke külot giymemiş olsaydı ama giyeceğini biliyordum. Henüz kimse Gemma'yı yaramaz tarafıyla tanıştırmadı. Bu da çok utanç verici.

Dudaklarımı şakağında gezdiriyorum. "Hoşuna gitti mi?" "Mm-hmm," diye mırıldanıyor, gözleri hala kapalı.

"Yalnız olsaydık, seni bu kabine geri iter ve bu güzel bacaklarının arasına tırmanırdım." Biraz daha bastırıyorum, parmağımın ucunu külotun üzerinden bile içine sokuyorum. "Seni açardım ve artık kendini kontrol edemeyinceye kadar amını yalayıp yutardım. Kıpırdanır, kıvranır, parmaklarını saçlarıma batırır ve ben seni gittikçe eşiğe yaklaştırırken çekiştirirdin."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Bu kadar şaşırması çok tatlı. Sanki daha önce hiç kimse kulağına birkaç müstehcen kelime söylememiş gibi.

Ne tür salaklarla çıkıyor bu kız?

Doğru an geldi, şakağını tekrar öptüm ve ona "Bize bir oda tuttum" dedim.

"Bu gece seninle kalamam," diyor ama bu sefer kararlı olduğu bir şeyden çok bir pişmanlık gibi geliyor.

"Bütün gece kalmak zorunda değiliz. Hiçbir şey yapmak *zorunda* değiliz. Sadece biraz daha mahremiyet için oraya gidebileceğimizi düşündüm." Hâlâ ikna olmadığını hissedebiliyorum ama gitmek istiyor, bu yüzden daha da yaklaşıyorum ve "Beni iyi geceler öpücüğü almadan bırakmazsın, değil mi?" diye takılıyorum.

İç çekiyor ama bu sefer zevkle değil. "Sana karşı koymayı çok zorlaştırıyorsun."

"Öyle mi?" Sahte bir masumiyetle mırıldanıyorum.

Gözlerini açıyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Neden bardağında kalanı bitirmiyorsun, biz de buradan gidelim?"

Biraz çaba sarf ederek kendini üzerimden kaldırıyor ve sangria'sını alıyor. "Bu kötü bir fikir," diye mırıldanıyor bardağının geri kalanını boşaltırken, ardından çoğunlukla dokunulmamış suyundan birkaç yudum alıyor.

Katılmıyorum. Bu uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikir.

İçkilerimizi bitirip hesabı ödedikten sonra Gemma ve ben otel lobisine giden yolu takip ediyoruz. İçeri girdiğimizde nefesi kesiliyor ve kardeşimin lüks oteline hayranlıkla bakıyor.

Çok daha az etkilendim ve ona odayı göstermekle daha çok ilgilendim.
-Dekor için değil.

Sabaha kadar kalmamız ihtimaline karşı manzaralı bir king yatak ayırttım. Nadiren eve kadın getiririm, ama Gemma Bir sevişmeden sonra bütün geceyi sizinle geçirmeyi bekleyen bir kadın tipi ve geceyi onunla geçirmekte hiçbir sorunum yok.

Benim tek endişem kızı.

Landon dışarı çıktığımda eve dönmezsem endişelenmemesi gerektiğini biliyor ama kızının bildiğinden emin değilim. Randevudan önce ödevimi yaparken Gemma'nın telefon numarasını aldım, ama kızıninkine bakmak aklıma gelmedi ve Gemma'nın telefon kodunu bilmiyorum, bu yüzden o uyuduğunda açamayacağım.

Ona önceden kızına mesaj atmasını söylersem, korkup gitme riskiyle karşı karşıya kalabilirim. Karar verme konusunda biraz temkinli olduğunu itiraf etti, bu yüzden belki de en iyisi bu kararı onun elinden almak ve onun yerine karar vermektir.

İkimiz de iyi vakit geçireceğiz. Sadece kendi yolundan çekilmesi gerekiyor.

Anahtarı okutup kapıyı açtığımda oda karanlık. Eğer kalırsa sabahları kahvaltı yapabileceğimiz küçük bir balkonu olan okyanus manzaralı bir odamız var. Eminim hoşuna gidecektir.

Gemma yine elimi tutuyor. Bir kadınla en son ne zaman el ele tutuştuğumu hatırlamıyorum ama bu gece birkaç kez elimi tuttu ve bu hoşuma gitti. Güven veren bir sevgi gösterisi.

Şu anda bu güvenden faydalanyor olabileceğim düşüncesi zihnimde fısıldıyor. Bu gece benimle yatmak istemediğini açıkça belirtti ama sanırım fikrini değiştirebilirim. Buna *ihtiyacım* olduğunu bile sanmıyorum. fikrini değiştirmek. Benden etkilendiğini, hatta beni istediğini biliyorum, sadece bunu yapmamak için nedenleri olduğunu düşünüyor.

Ben katılmıyorum. Çocuklarımız arasındaki anlaşmazlıklar umurumda değil. Bu, birbirimize olan bariz çekiciliğimizi keşfetmemek için saçma bir sebep.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, onun önüme geçmesine izin veriyorum. Çantasını sallıyor ve sade dekora hayran kalarak biraz dengesiz bir şekilde odaya doğru yürüyor.

"Daha uzun süre kalmak için daha büyük bir oda tutardım ama bu gece sadece bir yatağa ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

Kıkırdıyor ve o güzel yüzündeki tembel gülümsemeyle bana bakmak için dönüyor. "Kulağa çok yaramazca geliyor."

Arkasından yaklaşıp beline sarılıyorum ve çantasını alıp ıslak barın üzerine koyuyorum. "Bir içki ister misin?"

"Sanırım yeterince içtim," diyerek beni temin ediyor ve kucağıma geri yaslanıyor.

Eğilip boynunu öpebilmek için saçlarını kenara çekiyorum. Bunu yaparken ışıltılı blazer ceketini çıkarıp onu da bir kenara atıyorum.

"Beni soyuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Çok zekice." Kulak memesini öpüyorum ve titriyor. Biraz geriye yaslanıp omzunun üst kısmını öpüyorum, sonra bluzunun arkasındaki düğmeyi çözüyorum.

"Üstümü çıkarmamalısın."

"Neden olmasın?" Kolayca soruyorum. "Ofisime hışım ile girdiğinde zaten bundan daha fazlasını gördüm."

Kendine gülüyor. "Aptal dansöz kıyafetlerimle."

Sırıtiyorum. "Hiç de aptal değillermiş." Bluzu kollarından çekiştirerek indiriyorum, sonra da ince kalçalarına doğru itiyorum. Diz çöküp geri kalanını da çekiyorum, sonra eteğinin fermuarını açıp onu da aşağı çekiyorum.

"Bekle bir dakika," diye mırıldanıyor, sütyen ve külotuna kadar indiğini fark ediyor.

Beklemek yerine eğilip kalça kemiğini öpüyorum. Nefesini içine çekti. Karnının alt kısmı boyunca öpüyorum ve külotuna geldiğimde durmuyorum.

Külotunun üst kısmından aşağıya doğru, kumaşın içinden amını öpene kadar öptüğümde iç çekişleri daha büyük ve daha ağır hale geliyor. Kalçalarının iç kısımlarını öpüyorum, sonra amına dönüp onu ağızla kaplıyorum.

"Ah, Hayden," diye mırıldanıyor titreyerek, parmakları saçlarımın arasından kayıyor.

"Yatağa geç," diyorum ona, saçlarımı ellerinden kurtarıp ayağa kalkarak.

Geriye doğru yürüyor ama yatağın üzerine çıkmadan önce tereddüt ediyor, ben de onu biraz itiyorum.

İyi refleksler gösteremeyecek kadar sarhoş olduğu için küçük bir kıkırdamayla yumuşak yatağa sırt üstü düşüyor.

Üzerimde çok fazla giysi var, bu yüzden onları çıkarmaya başladım. Boxer külotuma kadar indiğimde, yatakta ona katılıyorum, üstüne tırmanıyorum ve ona bakıyorum.

İri kahverengi gözleri o kadar açık, o kadar sevgi dolu ki onu öpmekten kendimi alamıyorum.

İlk başta dudaklarının tadına bile bakmıyorum, sadece hızlı bir fırça. Dudakları benimkilerin altında çok yumuşak ve ben daha fazlasını istiyorum, bu yüzden onu ağırlığımla eziyorum, iniltisini ağzımda yakalıyorum ve parmaklarımı yumuşak saçlarına doluyorum. İçgüdüsel olarak hâlâ beni susturmaya çalışıyor ama dudaklarını zorla geçiyorum ve o da hemen pes ediyor, bana yer açıyor ve elleri sırtımda dururken beni tekrar öpüyor.

Göğüslerinin serbest kalmasını istiyorum, bu yüzden onu anlamsızca öperken, vücudunu benimkinin altına kaydırıyorum ve sütyenini açmak için geriye uzanıyorum. Kumaş esniyor ve onu sıyırıp arkamızdan yere atıyorum.

Onu öpmeyi bırakmıyorum, böylece itiraz etme şansı olmuyor. Avucum yumuşak küreyi kaplıyor ve keskin bir şekilde nefes veriyor, ama dudaklarımda yakalıyorum ve nefes almasına fırsat vermeden beni öpmeye devam etmesini sağlıyorum.

Bir yanı onu gitmeyeceğine yemin ettiği bir yere götürdüğümü bilmesine rağmen beni takip etmesini seviyorum.

Bu gerçeklik şehvet sisini delip geçiyor gibi görünüyor ve geri çekilmeye çalışıyor, ama onu ağırlığımin altına hapsediyorum. Öpücüklerin arasında mırıldanıyor, "Hayden," ama başını saçlarından geriye doğru çekiyorum ve ağzımı daha agresif bir şekilde onunkinin üzerine eğiyorum.

Biraz direniyor ama savaşıyor. Vücudu benimle aynı şeyi istiyor. Sadece akli tam olarak aynı fikirde değil.

Küçük dansçı vücudunu altımda hareket ettirirken sikim çelik gibi sertleşiyor. Benim ellerim onun yan tarafını sıyrırken, onun elleri yukarı çıkıyor ve göğsüme bastırıyor. diğer memesini tutmadan önce.

Bir parçam ona itiraz etme şansı vermediğimi fark ediyor. Sormakta yavaş davrandığını biliyorum, büyük olasılıkla durmamı istediğini söylemeden önce rahat edebileceğinden daha ileri gitmeme izin verecek, ama lanet olsun, bunu yapmasını istemiyorum.

Kalçalarını birbirinden uzaklaştırdım ve sikimi amına dayadım, keşke üstüne çıkmadan önce külotunu çıkarsaydım diye düşündüm. Ben değildim

şehvetin beni ne kadar hızlı sürükleyeceğine hazırlıklı değildim. Bir kadını en son ne zaman bu kadar yoğun bir şekilde istediğimi hatırlamıyorum - istediğim şeyin elime düşmesi anlamına geliyorsa, iradesini bükme ve dünyayı ayaklarının altında sarsmaya istekli olmak.

Aslında, yapabilirim ve en son bir şeyi bu kadar çok istediğimde, ona sahip olamadım.

Sally'yle bir gece daha geçirmek için geri kalan tüm günlerimi feda edebilirdim ama o gittikten sonra tanrılarla yapacağım hiçbir pazarlık bana istediğimi veremezdi. Bir daha asla.

Bu anı, şu anda Gemma'ya sıkıca sarılma ihtiyacımı körüklüyor. Böyle bir şeyi istemeyeli çok uzun zaman olmuştu ama o ölü karımla bir gece daha geçirmeyecek. Ona sahip *olabilirim* ve olacağım da.

Gemma'nın dudaklarından ayrılıp köprücük kemiğini öpüyorum -kısa, açgözlü küçük öpücükler. Daha aşağıya inip göğüslerini öpüyorum, sonra daha da aşağıya. Karnına doğru ilerliyorum, yol boyunca öpücükler bırakıyorum. Sonra, en sonunda parmaklarını siyah külotunun kemerine sokup aşağı çekiyor.

"Bekle," diyor, güvenlik bariyerini yerinde tutmak için onlara uzanıyor.

"Senin tadına bakmak istiyorum," diyorum, elini itip sürükleyerek külotunu çıkardı.

Külotu fırlatıp eğildim ve hemen amına girme içgüdüsüyle savaştım. Çok ürkek, bu yüzden onu rahatlatmak zorundayım.

Ayaktayken yaptığım gibi uyluğunun iç kısmını öpüyorum ama bu sefer onları da ısıriyorum. Önce nazik, sonra sert davrandığımda nefesi kesiliyor ve titriyor ve daha fazla dayanamadığımda dilimi içine sokuyorum, dilimde onun uyarılmışlığının tadıyla inliyorum.

Dilim hassas klitorisini okşarken çığlık atıyor. Onu tatmak için zaman ayırabilirdim ama ağrıyan sikim onun içine girmek istiyor. Keşfetmek için zaman kaybetmiyorum. Doğrudan klitorisine odaklanıyorum ve kalçaları titreyene ve güzel boğazından kırık çığlıklar yayılana kadar dilimle o hassas küçük yumruyu beceriyorum.

Tırnakları yatağı kazıyor. Pantolonu inip kalkıyor ve yalvarıyor. "Hayden."

Siktir, bu çok seksi.

Çaresiz çığlıkları içime işliyor ve onu daha da arzulamama neden oluyordu.

Boşaldığında çığlık atıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben öyle düşünmüyorum. Karnının üzerine yuvarlanmasına yetecek kadar uzun süre onu bırakıyorum, ama sadece son giysilerimi çıkarabilmek ve aletime bir prezervatif takabilmek için.

Arkasından yaklaşıyorum, kalçalarını ayırmaya zorluyorum ve aralarında kendime yer açıyorum. Hâlâ karnı yatakta, ama dizlerinin üzerine kalkmasını istemiyorum çünkü hayır deme ihtimali var.

Genelde bu pozisyonda sevişmem. Yırtıcı hissettiriyor, sanki onunla yaptığım bir şey yerine o beni durduramadan ona yaptığım *bir* şey gibi. Uyarı vermeden, sikimi onun hassas amına sokuyorum ve derin sür.

Onu doldurduğumda çığlık atıyor, ellerini yatağa dayıyor. Daha yeni boşalmış olmasına rağmen çok sıkı ve kendimi sonuna kadar gömmek biraz çaba gerektiriyor.

"Hayden."

Siktir, çok iyi hissettiriyor.

Beni durduracak diye çok korkuyorum. O kadar korkuyorum ki, tekrar içine girerken ağzını kapatıyorum. Düzgün düşünemiyorum bile, o kadar iyi hissettiriyor ki. Onu sikerken avuçlarımın arasında boğuk çığlıklar duyuyorum ama vücudunun cennetine kendimi kaptırdığım için bunlara pek kulak asmıyorum.

Yatakta yüzüstü yattığı için onu istediğim gibi öpemiyorum ama elim ağzının üzerindeyken onu bir yay gibi geriye çekip yüzünün yan tarafını öpmek, sonra da indirip tekrar içine girmek çok kolay.

Ona sahip olmanın zevkine kendimi o kadar kaptırmışım ki, onun da benim kadar zevk aldığından tam olarak emin olamıyorum, ta ki avuçlarıma karşı haykırıları daha çaresiz ve kırılgan hale gelene ve amcığının sikimdeki hayatı boğduğunu hissedene kadar.

Sikeyim.

Geliyor ve bu beni uçurumun kenarına fırlatıyor. Derine itiyorum ve ona katılıyorum, kendi orgazmımın yoğunluğuyla iterken küfrediyor ve inliyorum.

Yükseklik normalde olduğundan daha uzun sürüyor, ama sonunda durduğunda, ağzını bırakıyorum ve yatağa ona doğru çöküyorum. Dudaklarımı çıplak kürek kemiğine bastırıyorum. Onu her yerinden öpmek istiyorum ama hareket edemeyecek kadar bitkinim.

Gemma sessizce altımda yatıyor, ağırlığının altında sıkışmış, karnı şiltinin üzerinde. Muhtemelen onu ezdiğimin farkındalığı üzerime çöküyor, bu yüzden biraz çaba sarf ederek vücudundan uzaklaşıyorum.

Gitmesine izin vermek istemiyorum ama onu kollarıma almak için uzandığımda uzaklaşıyor ve oturuyor.

Ben mutluluktan uçuyorum ve aşırı derecede memnunum, ama o yatağın kenarına doğru kayarken ayık görünüyor.

Temizlenmek için tuvalete gitmek isteyebileceğini düşündüm, bu yüzden kıyafetlerini toplamaya başlayana kadar fazla düşünmedim.

O ne yapıyor?

Hemen giyinmesini istemiyorum. Ona bir süre sarılmak istiyorum, belki tamamen iyileştikten sonra çıplak vücudunu daha derinlemesine keşfedebilirim. Daha önce bir kadını aşamalı olarak ele geçirmem gerektiğini hiç hissetmemiştim, ama yine de vücudunu çok az tanıyordum gibi geliyor ve her santimini bilmek istiyorum.

"Yatağa dön," dedim ona.

Başını sallıyor, eğiliyor ve külotunun içine giriyor. "Geç oldu. Eve gitmem gerek."

Bundan hoşlanmadım.

Sesinin tonunu da beğenmedim.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum ve sikim beni ele geçirmeden önce düşüncelerimi bulandıran şüphe yeniden su yüzüne çıkıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diyor sessizce, eteğini çekip fermuarını kapatırken. "Emin misin?"

Eğer değilse, bunu düzeltereğim. Sorun şu ki, bana söyleyeceğinden emin değilim.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diyor kollarını deliklerden geçirip sütyenini arkasından sıkarak. "Sana istemediğimi söylemiştim. için..." Sanki daha fazla düşünmek istemiyormuş gibi başını sallıyor, sonra bluzunu tutup başına geçiriyor. "Önemli değil."

Ceketini giyip çantasını alırken kaşlarımı çatarak onu izliyorum. "Gemma, gitme."

Saçlarını ceketinin arkasından çeker ve kapıya doğru döner.

Yataktan kalkıyorum çünkü bunu çözene kadar o kapıdan çıkmasına izin vermeyeceğim.

"Eve gitmem gerek. Parker nedenini merak edecek-"

Belinden yakalıyorum, onu döndürüyorum ve vücudumu önüne koyuyorum, böylece onu yatağa doğru geriye doğru zorlayabiliyorum.

Bakışlarımdan kaçıyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyor.

Ona boktan komşusuyla olan av benzeri içgüdülerini dizginlemesi için ipuçları veriyor olabilirim ama dürüst olmak gerekirse, benimle birlikte onlarla savaşımayı öğrenmesini istemiyorum. Onun içgüdülerini *seviyorum*. Geri çekilmesi ve beni peşinden koşturması hoşuma gidiyor. Buna hiç alışık değilim ama ilgi çekici.

Hatta bir parçam, onu köşeye sıkıştırdığımda bana bakan büyük kahverengi gözlerindeki savunmasız bakışa çekiliyor - onu irademle büküğümde - ve o da bunu çok iyi biliyormuş gibi görünüyor.

Sanki DNA'sında, etrafındakilerin yırtıcı içgüdülerini harekete geçiren ve aynı zamanda onlara onu koruma arzusu aşıl原因 bir şey var.

Hangi içgüdüğü tetiklerse tetiklesin, çılglık atıyor: onunla oynamak *bana* ait, başkasına değil.

Daha önce hiç kimse bu yönümü uyandırmamıştı. Gerektiğinde pisliğin tekiyim, evet, ama kolay hedeflere ilgi duymadığımı söylediğimde onunla dalga geçmiyordum. Ona bu şekilde hitap etmek çok kaba ve hakaret etmek de istemiyorum ama onda bir şeyler var. Belki de içimde derinlere gömülü ilkel avcıyı tetikleyen onun iri geyik gözleridir.

Bir avcıyla karşılaştığında da yumuşuyor. Bu da dansı ve onu yakalama eylemini daha da tatmin edici kılıyor.

Sanırım sınırları konusunda haklı. Bana söylediğine göre, muhtemelen komşusuna şu anda bana verdiği enerjiyi veriyordu. Onu köşeye sıkıştırdığında, neden hoşuna gittiğini kesinlikle anlayabiliyorum. Eminim karısı onu takip etmesine ve köşeye sıkıştırmasına asla izin vermezdi. Çoğu kadın vermezdi. Ama sonra Gemma'nın cömert sınırını aştı ve kızından bahsetti, o da kendini toparladı ve ona siktirip gitmesini söyledi.

Gemma'nın sınırlarının herkesin sınırlarıyla aynı olmaması onu benim için çok ilginç kılıyor. Sıradan insanların hepsi aşağı yukarı aynıdır ve hiçbir sürprizleri yoktur. Ama Gemma ile, daha önce hiç görmediğim bir haritayı elime almış gibiyim. Her santimini keşfetmek istiyorum; nereye gitmeme izin verildiğini ve Benim olmadığım yerde.

Az önce benimle seks yapmasını sağladığımdan oldukça eminim, ama onu yakınıma çektiğimde ve ona sarılmama izin vereceğinden emin olmak için kolunu belime doladığımda, izin veriyor. Hatta bana sarıldı.

Eğer sınırları bu kadar cömert ise, onları aşmam için çok az şans var. İstediyimi alırım ama sapık değilim. Onu ya da sevdiklerini asla zarar vermekle tehdit etmem.

Ama bana direnilmeyeceğinden eminim.

Onun da aynı şeyi istediğini biliyorum, sadece kendisi için almaktan korkuyor, bu yüzden devreye girip ihtiyacı olanı almasını sağlamam gerekecek.

Dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. O kadar yumuşak ki. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve onu öperken başını kucaklıyorum.

Tadı inanılmaz.

Ona daha çok ihtiyacım var, çok daha fazlasına.

İlgi çekici küçük dansöze olan ilgimi gidermek için bir gecenin yeterli olacağını düşünmüştüm ama çok yanılmışım. Onun tadına baktım, onu becerdim ve sanki bir örnek bile almamışım gibi hissediyorum. Eğer bir şey varsa, benim Şu anda ona duyduğum iştah, onu doğurmadan önceki iştahımdan çok daha büyük.

Ben izin vermedikçe gitmeyeceğini anlamış gibi görünerek beni geri öpüyor. "Gerçekten eve gitmem gerekiyor" derken sesi daha kibar ve daha az çekingen.

Bana söylüyor ama aynı zamanda soruyor.

Şimdilik gitmesine izin vermemi istiyor ama bu geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor.

Bu sefer o kadar son gibi gelmiyor.

Tabii ki, geri dönme niyeti olmadan tuzağımdan kurtulmak için iyi davranıyor olabilir, ama bu benim için işe yaramayacak.

Çenesini okşayarak hafifçe gülümsedim ve "Seni ilk gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?" diye sordum.

"Kim bu deli ve kıyafetleri nerede?" Sırıttıyorum.

"Hayır."

Gülümsüyor, yeniden daha açık görünüyor. "Ne düşünmüştün?"

"Bana bir dilek hakkı vermek için orada olduğunu düşündüm."

"Bir dilek mi?" diye soruyor gülerek.

Başımı salladım. "Ama biliyor musun? Onun yerine seninkini vereceğim." Bu bencilce değil, gerçekten. Artık onu kendim takip edip üzerine atladığıma göre, adi komşusunun benim bölgame yaklaşmasını istemiyorum. "Hartley sorununu çözeceğim. Uzaklaştırma emri çıkartmana ya da fatura için endişelenmene gerek yok. Başka bir şey yapmanı istemiyorum. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Bu benim ödemem miydi?" diye soruyor hafif bir tonda ama bakışlarımı kaçıırken gerçek bir endişeyi ifade ettiğini anlayabiliyorum.

Kaçınmasına izin vermeyerek çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hayır," diyorum açıkça. "Bu bir randevuydu ve yakında bir tane daha istiyorum."

Kendini kucağımdan dikkatlice çekerek, "Sana bunun bir yere varamayacağını söylemiştim," diyor.

"Aynı fikirde değilim." Ağzı açıldı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Oğlumu ben hallederim."

Kabul etmek istemiyor ama bu konuda benimle tartışmak da istemiyor, bu yüzden kaçınma oyununu oynuyor ve bana gitmesi gerektiğini söylüyor.

Şimdilik gitmesine izin veriyorum ama onu eve kendim götürebilmek için hazırlanırken bekletiyorum.

Evinin önüne geldiğimizde, onu içeri götürmek için arabamın kapısını açmaya başladım, ama yapmamamı istedi.

Gürültü yapıp kızını uyandırmak istemediğini biliyorum ama kızının benimle dışarıda olduğunu bilmesini de istemediğinden şüpheleniyorum.

Yanımdan kaçmasına izin veriyorum ama ona "Yakında tekrar görüşeceğiz" demeden önce değil.

Gülümsüyor ama kabul etmiyor. "Bu güzel gece için teşekkür ederim, Hayden."

Sonra arabanın kapısını kapatıyor, ön kapıya doğru yürüyor ve arkasına bile bakmadan evin içinde kayboluyor.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Gemma

Çalar saatim çalar ve kalkıp güne hazırlanmam gerektiği konusunda beni uyarır.

Bunun yerine telefonu kapatıyorum ve kollarımı yastığıma dolayıp onu kendime sımsıkı sararak yuvarlanıyorum. Karnımın üzerine gelecek şekilde biraz daha yuvarlanıyorum ve dün geceye dair anılar yeniden canlanıyor.

Hayden'ın sert elleri kalçalarımı ayırıyor. Kalın

siki içime giriyordu.

Sonuna kadar ittiğinde, daha önce hiç olmadığım kadar dolgun hissettim. I Sıkini *görme* şansım olmadı ama içime sokulduğunu hissettiğimde çok büyük olduğunu anladım.

Ve sonra beni tutup eliyle ağzımı kapatması, istesem de istemesem de vücuduma girmesi.

Teni çok güzel kokuyordu.

Beni ikinci bir orgazma daha da yaklaştırırken erkeksi ve yetenekli kokuyordu.

İkinci bir orgazm.

Ondan önce gelen adamlarla birlikte, bir tane alırsam oldukça şanslıydım.

Karşılaşmamız kesinlikle bardaki kabinde bana dokunduğunda hayal ettiğim gibi değildi, ama şaşırtıcı derecede sıcaktı. İlkel hissettirdi, bir iddia gibi. Daha önce hiçbir erkek bana bu şekilde dokunmamıştı ve kendimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ele geçirilmiş hissettim.

Yine de çok az tanıdığım biriyle böyle bir deneyim yaşamak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir daha görmeyi planlamadığım biriyle.

Sanırım artık resmi olarak tek gecelik bir ilişki yaşadığımı söyleyebilirim.

Kapı çalıyor ve sonunda beni yataktan kalkmaya zorluyor. Bir bornoz alıp üzerime geçiriyorum, sonra telefonumu şarj cihazından alıp aceleyle aşağıya iniyorum.

Kapıyı açtığımda, kot pantolon ve tişört giymiş, başında sarı bir şapka olan bir adam orada duruyordu.

"Bugün nasılsınız?" diye kibarca soruyor.

"Güzel." Bornozumu daha sıkı çekiyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Elinde bir pano tutuyor ve bana bir kalem uzatıyor. "Sadece garaj kapınızı açmanızı ve bu iş emrini imzalamanızı istiyorum, böylece devam edebilir ve başladı."

Kaşlarımı çattım. "İş emri mi? Korkarım yanlış evdesiniz. Yapılacak bir işim yok."

Adam kaşlarını çatıyor ve elindeki panoya bakıyor. "Burada Hayden Atwater'ın hizmet talep ettiği yazıyor. Kocanız mı?"

Şaşkınlığım geçiyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, değil ama kim olduğunu biliyorum. Tam olarak ne yaptırdığımı söyledi?"

"Güvenlik kamerası kurulumu. Parası ödendi bile. Uzun sürmez, kısa sürede yakanızdan düşeriz."

Başımı salladım. "Bana bir dakika izin verir misiniz? Bay Atwater'ı aramam gerekiyor."

Adamın kafası karışır ama başka ne yapacağını bilemediği için başını sallar ve mürettebatıyla konuşmak için geri döner.

İç çekerek Hayden'ın ofisini arıyorum ve sekreterine onunla acil bir konu hakkında konuşmam gerektiğini söylüyorum. Bir dakika sonra Hayden telefonu açtı.

"Ne yapıyorsun?" Bir merhaba bile demeden soruyorum. "Sana da günaydın," diye cevap veriyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, davranışlarımı tamamen görmezden gelemiyorum. "Şimdi, ne yaptığınızı düşündüğünüzü açıklamak ister misiniz?"

"Sanırım çalışıyorum. Sıkıcı şeyler, gerçekten. Konuşmaya değmez. Peki ya sen? Günün nasıl geçiyor?"

"Garaj yoluma güvenlik kamerası yerleştirmek isteyen adamlar var, *sizin* sipariş ettiğinizi söylüyorlar."

"Doğru. Komşularınızla yaşadığınız sorunlar nedeniyle kameraların gerçekten iyi bir fikir olacağını düşündüm ve hemen birkaç tane sipariş ettim."

"Benim iznim olmadan evime kamera yerleştirilmesini emredemezsin, Hayden. Burası *benim evim*, senin değil."

"Yani yatak odandakini söktürmeli miyim?" Çenem düştü.

"Ne?"

Gülüyor. "Şaka yapıyorum. Ne zaman kamera taktırmış olabilirim ki? Ayrıca, sadece deli bir insan bunu yapar ve sonra da sana anlatır." Bir ses duyuyorum, sanki başka birine -muhtemelen görüştüğü müşteriye- merhaba demek için telefonu kapatıyor. Sonra telefona geri dönüyor. "Şimdi gitmem gerekiyor ama her şey halledilmiş olmalı. Kameraların ve kurulumun parasını ben ödüyorum. Tek yapmanız gereken kağıdı imzalamak çünkü bu sizin mülkünüz."

"Bu..." İç çektim. "Aslında çok nazıksın ama aynı zamanda çok da uygunsuz."

"Sana bir 'uygunsuz kavanoz' yapacağım. Hani çoğu insanın küfür kavanozu vardır ya? O kelimeyi her söylediğinde içine bir çeyreklik atman gerekiyor. Kısa sürede tatil masraflarını karşılarız. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı? İşlerin arasına cevap sıkıştırmak daha kolay."

"Cep telefonu numaran bende yok." "Sana

mesaj atarım."

Cep numaram onda var mı?

Beni aceleyle telefonda atmasından nefret ediyorum çünkü bu kamera kurulum işi hakkında daha fazla sorum var. Bana gerçekten de Hatta istediğim bir şeydi, ama *en azından* bana kurulum randevusu vermeden önce söylemeliydi.

Kurulum görevlisine tüm bunların nasıl işlediğini sormak ve kâğıdını imzalamak için dışarı çıkıyorum.

Ben içeri döndüğümde Parker aşağıda, kaşlarını çatmış pencereden dışarı bakıyordu.

"Orada neler oluyor?"

Hay aksi. Mevcut yalanların üzerine daha fazla küçük beyaz yalan mı yığmalıyım yoksa ona söylemeli miyim bilemiyorum.

Sonra tekrar, tüm bu Hayden olayı sadece geçici. Komşu sorunumu çözer çözmez, hayatımızdan sonsuza dek çıkacak.

Onu sebepsiz yere üzmem istemiyorum ve ona söylemezsem asla öğrenemeyecek. Öğrenmesinin tek yolu Landon'ın bu konuda ona bir şey söylemesi, ama bunun olması için de Hayden'ın ona bahsetmek zorundayım.

Bu pek mümkün görünmüyor. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, Parker ve benim kadar çok şey paylaştıklarını sanmıyorum.

"Birkaç kamera taktırıyorum," diyorum ona rahatça, gerçeği kırılma noktasına kadar eğip bükerek.

Kaşları derinleşiyor. "Neden?"

"Sadece ekstra güvenlik için. Zamanımın çoğunu alan çocuk şakalarından bıktım ve bu onları durdurmalı. Bir dahaki sefere birisi mülkümüze bir şey yaparsa, video kanıtı olacak, böylece hemen harekete geçebileceğim."

Parker başını sallayarak, "İyi fikir," diyor ve dolaptan bir mısır gevreği kâsesi almak için adanın etrafında dolaşıyor. "Bunu daha önce düşünmeliydik."

Ben yaptım. Sadece iyi kameralara ve profesyonel kuruluma param yetmiyordu ve ucuz olanları kurmak için kendime güvenmiyordum.

Parker kendine bir kase mısır gevreği hazırlarken, ben de buzdolabından biraz taze ananas alıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor. Bakıyorum ama kayıtlı olmayan bir telefon numarası ve "Bugün hangi renk cin kıyafeti giyiyorsun?" yazan bir mesaj görünce bir an duraksıyorum.

Hemen telefonu alıyorum ama kendime şüpheli davranmamamı söylüyorum. Parker zaten dikkatini vermiyor; telefonuyla mesajlaşıyor.

Muhtemelen cevap vermemeliyim. Onunla gerekli olanın ötesinde iletişim kurmak için bir neden yok.

En azından benim var.

"Mavi," diye cevap veriyorum.

"En sevdiğim renk," diye cevap veriyor. "Bana bir resim göndermelisin."

Açıkçası, bunu yapmıyorum, ancak hayatıma izinsiz girmesi veya hatta sınır bozucu komşum hakkında onunla tekrar iletişime geçmem gerekirse diye telefon numarasını kaydediyorum.

Bugün resital gecesi. En azından biri. Teknik olarak, bu gece ve yarın resitaller var, ama bu geceki gösteri daha uzun sürüyor ve tüm derslerimin olduğu bir gösteri.

Parker kıyafetlerimi düzgün tutmama yardım etmeye geliyor. Anneler çocuklarının kıyafetlerini değiştirmelerine yardım eder, ama ben yine de kendi kıyafetlerimi en kısa sürede değiştirmeliyim. Böylece öğrencilere ve velilere ulaşabilir ve sorunlarının çözülmesine yardımcı olabilirim.

"Seyircilerin arasından izlemek istemediğine emin misin?" Parker etrafımda dolanıp altın pulları düzeltirken ve step dansı kıyafetime bakarken ona soruyorum.

"Hayır, ben kenardan izleyebilirim," diye beni temin ediyor ve siyah taytımda koşu olup olmadığını kontrol ediyor. "Mükemmel," diyor cep telefonunu çıkararak. "Şimdi, dansa gidip tüm emeklerimi mahvetmeden önce bir fotoğraf çekmeme izin ver."

Ona sırtıyorum ve poz veriyorum.

Bu kıyafet en sevdiklerimden biri: silindir şapka, papyonlu altın payetli smokin üst ve altında siyah tayt olan siyah kısa şort. Benim bir bastonum var ve 7-9 tap sınıfımdaki tüm sevimli küçük çocukların da var.

Parker fotoğrafını çektikten sonra çocuklarımı topluyorum, sonra hepimiz sahneye çıkıp yerlerimizi alıyoruz.

Her şey düşünüldüğünde gece sorunsuz geçti. Yaratıcı hareket çocuklarımdan biri geri dönüyor ve bir diğeri sahnede burnunu karıştırıyor. Seyirciler gülüyor tabii, çünkü o daha beş yaşında.

Gece, küçük kafaların sayılması ve hızlı kostüm değişimleriyle bulanık bir şekilde geçiyor. Sonunda, gecenin sonuna doğru, 12-14 yaşlarındaki büyük çocuklarımla sahne alıyorum ve ardından göbek dansı dersim son dersim oluyor. Benden sonra bir grup lise son sınıf öğrencisiyle bale yapan bir öğretmen var, ama onlar dans edene kadar ben tamamen bitmiş oluyorum.

Gösteri kapanır ve tüm dansçılar ve eğitmenler sahne arkasına gider.

Neyse ki muhteşem kızım çoktan atılmış kostümlerimi topladı. Göbek dansı kostümümü değiştirmeye zahmet etmedim. Çünkü doğruca eve gidiyoruz ve gösteri bittiğine göre öğrencilerimi ziyaret edip onlara ne kadar harika olduklarını söylemem gerekiyor.

Yaratıcı hareket sınıfımdaki tek çocuk olan sarı saçlı küçük bir çocuktan folyoya sarılmış bir karanfil alıyorum.

"Çok tatlısın Jamie. Teşekkür ederim," diyorum ve ona sarılıyorum. "Bu gece harika bir iş çıkardın. Benden bile daha iyiydin!"

Utangaç ama kızarıp gülümsüyor, sonra annesinin yanına dönüyor. Yaz boyunca onunla yaptığım tüm çalışmalar için bana teşekkür ediyor ve sonra ayrılıyorlar.

Son öğrenci de yavaş yavaş dışarı çıkınca, Parker'ın kostümlerimle dolu bavulla beklediği soyunma odama geri dönüyorum.

"Kasabadaki en iyi kızın kim olduğunu biliyor musun?"

"Sadece kasabadaki mi?" diye şaka yapıyor. "Bütün bunları para almadan yaptım."

"Güzel, senin büyüklüğün bizim bölgemizin ötesine uzanıyor. Sen resmen dünyanın en iyi kızısn. Belki de *evrenin*."

Gülümsüyor ve valizi kapıya doğru götürüyor. "Makyaj çantan bende. Bir şey unutmadığımdan emin ol. Bunları arabaya götüreceğim."

"Sana bol miktarda Twizzlers borçluyum," diye sesleniyorum o kapıdan çıkarken.

"Ve bu gece izleyeceğimiz tüm filmleri ben seçiyorum," diye karşılık veriyor.

Gülümsüyorum, arkama dönüp geride bir şey bırakmadığımı iki kez kontrol ediyorum. Bırakmadığımdan emin olduktan sonra ışıkları kapatıp çıkıyorum.

Lobi hâlâ dansçılarla dolu, çoğu kucak dolusu çiçekle misafirleriyle konuşuyorlar. Çıkış kapısına doğru ilerlerken onları izlerken dikkatim o kadar dağılmıştı ki birinin üzerine yürüdüm.

"Çok özür dilerim," diyorum ve bakışlarım karşılaştığım kişiye kayınca geri çekiliyorum.

Hayden Atwater'ın yakışıklı yüzüne baktığımda karnım gurulduyor. Onun boğucu gülümsemesini ve gözlerindeki muziplik ışıltısını alıyorum. Yakışıklı mavi takım elbisesi etkileyici fiziğinin üzerinde uzanıyor. Kollarında mavi ve mor orkidelerden oluşan muhteşem bir buket duruyor.

Onları bana uzattı.

Çiçekler benim için mi?

"Burada ne yapıyorsun?" Dikkatli bir şekilde soruyorum, bukete uzanmıyorum.

"Bana o fotoğrafı hiç göndermedin, ben de gelip senin mavi kendim için kostüm." Elimdeki tek beyaz karanfile başını sallayarak sırtıyor. "Her dansçının performansından sonra çiçeği hak ettiğini düşündüm ama görüyorum ki biri benden önce davranmış."

Karanfili burnuma götürüp güzel kokusunu içime çekerek başımı sallıyorum. "Evet. O da oldukça gösterişliydi."

"Belli ki 'az çoktur' anlayışına inanan biri. Özellikle folyo vazoyu çok beğendim."

"Sanat ve zanaat konusunda çok beceriklidir." Bana getirdiği güzel bukete bakıyorum. "Seninkiler de çok güzel. Folyo olmasa bile."

"Eğer folyo olmadan da etkileyebiliyorlarsa, doğru seçimi yapmış olmalıyım."

Gülümsüyorum, buketi sol koluma alıyorum ve koklayabilmek için kaldırıyorum. "Orkideleri severim." Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Kostüm kontrolü yapmak ve çiçekleri teslim etmek için mi geldiniz yoksa gösteriyi mi izlediniz?"

Göğüs cebinden bir bilet çıkardı. "On beş dolarımı ve her şeyimi ödedim. Kostümlerinizden çok keyif aldım. Özel bir gösteri ayarlamak için kiminle görüşmem gerekiyor?"

Başımı sallıyorum ve çiçeklerime bakıyorum, dün gecenin anıları içimi ürpertiyor. "Sana özel gösteri yok. Burada bile olmamalısın. Bunun benim komşu sorunumu halletmekle ne ilgisi var bilmiyorum."

"Açıktası, Brent eve çiçeksiz geldiğini görürse, benim nasıl bir erkek arkadaş olduğum konusunda bazı varsayımlarda bulunacaktır."

Gülümsüyorum çünkü o kadar saçmalıyor ki. "Tabii ki. Brent'in erkek arkadaşının yetenekleri hakkında kötü bir fikir edinmesini istemem."

Başını sallıyor, bakışları yüzüme dönmeden önce yavaşça vücudumda geziniyor. Daha ciddi, "Bu gece kışını yırtarak dans ettin. Dans etmelisin. aç ol. Seni yemeğe çıkarayım."

"Açım ama seninle yemeğe gelemem. Kızım arabada bekliyor."

"Kendi başına eve gidemiyor mu?"

"Karnı da aç," diyorum. "O zaman onu da getir."

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki yüzümden gülümseme düşüyor. Bekar bir anne olarak çıkarken bir erkeğin böyle bir şey söylemesini *dilediğim* çok zaman oldu.

Bir parçam Parker'ın Hayden'dan hoşlanabileceğini bile düşünüyor ama dün gece birlikte olduğum kişinin o olduğunu bilmediği için böyle bir şeyi onun üzerine yıkamam. Hayır demekten rahatsız olabilir ama aynı zamanda can düşmanının babasıyla takılmaktan da rahatsız olabilir.

Onu zor bir duruma sokmak istemiyorum ve zaten onunla ofisi dışında da vakit geçirdiğimi söylemeye hazır değilim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?"

Ona bir bakış attım. "Neden olmayacağını biliyorsun." "Landon'ı davet etmeyeceğim."

"Sence, bizi bir yere götürdüğünü öğrenirse nasıl tepki verir? Onsuz yemek mi? Gerçekten, Hayden. Onun hayatını yeterince zorlaştırıyor."

"Sana söyledim, bu konuyu onunla konuşacağım. İkinizi yemeğe götürdüğümü öğreneceğini düşünmek için bir neden yok. Hikayeyi bir de onun ağzından dinlemek faydalı olabilir. Onunla bu konuyu konuştuğumda nelerden bahsetmem gerektiği konusunda bana daha iyi bir fikir verecektir."

Başımı sallıyorum ama bu fikir beni onun tahmin edebileceğinden daha çok cezbediyor.

Çok cazip.

"Biz çıkmıyoruz," diyorum, kısmen ona hatırlatmak için ama çoğunlukla kendime hatırlatmak için. Seks ve çiçeklerle, benimle ve sorunlarımla ilgilenmek zorunda olmadığı halde ilgilenmek konusundaki ısrarcı ısrarıyla kafamı karıştırmak kolay olurdu. "Kızımı çıkmadığım erkeklerle tanıştırmıyorum. Çıktığım erkeklerle de zor tanıştıyorum. Onun istikrarı benim için en büyük öncelik ve bu iş bir yere varmayacakken onu üzebilecek bir bilgiyi paylaşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Mantıklı açıklamam onu rahatsız etmiş görünüyor. "İşte yine aynı şeyi söylüyorsun."

"Bu doğru. İkimiz de doğru olduğunu biliyoruz. Şimdi, çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller. Gösteriyi beğendiğinize sevindim, kameralar için de minnettarım ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Yanından geçip gitmeye çalışıyorum ama Hayden kolumu tutarak gidişimi durduruyor.

Ona bakıyorum, sözsüz bir şekilde serbest bırakılmasını istiyorum.

Arkasına bakıyor, sözsüz bir şekilde reddediyor. "O zaman yarın."

Sert ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, ama yine de ona bir tane veriyorum.

"Hayır."

Gözleri kısıldı. "Seni tekrar görmek istediğimi söyledim."

Kolumu çekiştiriyorum ama bırakmıyor. "Ve sana biriyle çıkmakla ilgilenmediğimi söyledim."

"Biz çıkmıyoruz. Sadece birlikte vakit geçiriyoruz. Tercihen kıyafetsiz, ama esnekim."

"Hayden..." Kolumu tekrar çekiştiriyorum.

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Beni tekrar görmeyi kabul edene kadar seni bırakmayacağım."

"Halkın içindeyiz," diye

hatırlatıyorum ona. "Umurumda
değil."

O bilmeyebilir ama ben biliyorum.

Etrafımızdaki insanlara belli belirsiz bir bakış atıyorum ve ben merhamet edip ona yol verene kadar kimsenin kolumu esir tutan bu canavarı fark etmemesini umuyorum.

En büyük sorun şu ki, bir parçam vazgeçmek *istiyor*.

Koluma dolanan eli bana dün geceyi, ellerinin vücudumda yarattığı hissi hatırlatıyor. Bir erkeğin bana dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyorum bile, ama hiç böyle bir şey olmamıştı.

Belki bir "randevu" daha dünyanın sonu olmazdı.

"Yarın seninle buluşursam, bunun son kez olacağı konusunda anlaşmalıyız."

"Yarın benimle buluşmayı kabul edersen, kolunu serbest bırakır ve gitmene izin veririm. Şu anda vazgeçmek istediğim tek şey bu."

"Neden?"

Gözleri kararmış gibi görünüyor. "Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Gerçek basit ama aynı zamanda duyması zor. Yutkunuyorum, kulağıma gelen uğursuz sesle midem düğümleniyor.

Onunla işimin bitmediğini söylemeyeceğim çünkü bana kalsa çoktan bitmiş olurdu.

Yine de beni tekrar becermesi fikrine tamamen karşı değilim. Özellikle de kolumu böyle tuttuğunda ve gözlerinde o aç bakışla bana baktığında.

"Bir gece daha. Kabul edeceğim tek şey bu."

Kolumdaki tutuşu gevşiyor, ben de çekip kurtarıyorum.

Kolumu canımı acıtacak kadar sert kavramadı ama ben yine de ovaladım, dokunuşunun yokluğunu hemen hissettim.

"Yarın," diyor değişmez bir şekilde. "Ben gidiyorum, sen de öyle."

Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum. Ona söylemedim. "Peki. Saat kaçta?" "Seni saat ikide alırım."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. "Bu daha erken."

"Gecenin sonunda senden bıkmamı istiyorsan, erken başlamamız gerekecek. Ancak bu şekilde bir şansımız olabilir."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "O kadar da ilginç değilim, söz veriyorum." "Benim için öylesin."

Sözleri o kadar çiğ, o kadar dürüst ki ciğerlerimdeki nefesi söküp alıyor. Bana yüzüsüzce böyle bir şey söylediği için ayaklarımın üzerinde duramıyorum.

Sanırım bunun nedeni, çoğu erkek gibi saçma sapan bir cümle kurmadığını bilmem. Gerçekten söylüyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ama onu yutmaya çalışıyorum.

Sanırım ondan hoşlanabilirim, ama o dünyada hoşlanmama izin verilen son adam.

"Yarın görüşürüz o zaman," diyorum usulca.

Başını bir kez sallıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Dört gözle bekliyorum o."

Samimiyeti kalbimin tellerini titretiyor. En çok arzuladığım şey ama bir erkekte asla bulamadım.

Her zaman aradığım her şey olabilecek bir adama ilk kez rastlamam sadece benim şansım ve o adam Pandora'nın kutusunda sıkı sıkıya kilitli de olabilir.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Hayden

Bu öğleden sonra Gemma'nın garaj yoluna girdiğimde garaj kapısı açıktı ve Parker bu sabah ona mesaj attığımda söylediğim gibi evin dışındaydı.

Kızıyla tanışmaya karşı değilim, ama Gemma açıkça karşı ve randevumuzun ilk kısmı onun evinde gerçekleşmek zorunda. Bu stratejik.

Mümkün olduğunda, bir taşla mümkün olduğunca çok kuş vurmayı severim ve Gemma'yı beslemem ve komşularına etrafta olduğumu ve dalga geçilecek biri olmadığımı bildirmem gerekiyor, bu yüzden önce kardeşimin evine uğradım.

"Gel oğlum." Eşyalarımı arabada bırakıyorum ve arka koltuktan Hades'i çağırıyorum.

Bu kocaman köpeğin arabamın her yerine tüy dökmesine izin verdiğime göre ondan hoşlanıyor olmalıyım. Bu bir vahşet.

Hades zarifçe dışarı sıçrar, gururla ayakta durur ve yeni çevresine bakar.

İç garaj kapısının açıldığını duyuyorum ve Gemma beyaz bir atlet ve mavi-beyaz çizgili bir şort giyerek evden çıkıyor. Denizci gibi görünüyorlar ve küçük güzel kışında cehennem gibi sıcaklar. Sadece onun gülümsemesini görmek bile lanet köpeğin güzel deri iç mekanına vermiş olabileceği tüm zararı unutturuyor.

Parlak gülümsemesi kayboluyor, yanımda getirdiğim canavarı görünce yüzündeki ifade endişeye dönüşüyor. "Um... bu nedir?"

Hafifçe gülümsedim. "O bir köpek. Adı Hades."

"Mükemmel bir isim. Kesinlikle şeytanın köpeğine benziyor." Dikkatli bakışları bana döndü. "Korkunç köpeğin neden benim evimde?"

"Benim köpeğim değil. Bir tane için zamanım yok. Kardeşimin köpeklerinden birini ödünç aldım. Üç tane var. Zeus, Hades ve Hera. Barındaki tabeladakiler onlar. Bu en korkuncu gibi görünüyor, o yüzden onu getirdim."

Gözlerini kocaman açarak, "Bu köpek bir ayı ile canavarın bebeği olmuş gibi görünüyor ve ortaya bu köpek çıkmış" diyor.

Bu Hades için çok uygun bir tanım. O siyah bir pitbull ve mavi gözleri o kadar açık ki neredeyse renksiz.

"O çok iyi eğitilmiş," diye onu temin ediyorum çünkü onun kendisini rahatsız ettiğini görebiliyorum. "Ondan korkmana gerek yok. Aslında korkmasan daha iyi olur. Korkunun kokusunu alabilir ve bu onu temkinli yapar."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Kardeşinin korkunç görünümlü, korku kokan köpeğini evime getirmenin bir nedeni var mı?"

"Var." Komşusunun evine doğru bakıyorum ama şu anda dışarıda kimse yok. "Komşularınız bu koca oğlanın bahçenizde takıldığını görürse, evinizin yan tarafına peynir sürmek için gizlice gireceklerini mi düşünüyorsunuz? Ev mi?"

Hades'e bakar. Hades de ona zeki ve yoğun bir bakışla bakıyor. "Hayır, bilmiyorum," diyor, ne demek istediğimi anlıyor. "Arkadaş canlısı mı?"

Başımı salladım. "Onu sevebilirsin. Önce elini koklamasına izin ver."

Yavaşça yaklaşır, sonra gülümser ve elini ona doğru uzatır. "Merhaba, Hades. Ben Gemma."

Elini kokluyor, sonra da iyi olduklarını göstermek için yalıyor.

Üzerindeki gerginliğin erimeye başladığını hissediyorum ve muhtemelen o da hissediyor. "Susamış olmalısın," diyor hafifçe sırtını okşayarak. "Gidip getireyim. ona bir tas su."

O Hades'e içecek bir şeyler getirmek için içeri koşarken ben de yanımda getirdiğim battaniyeyi ve yalıtımlı çantayı alıyorum. Hades'i bahçeye götürüyorum ve ona yere yatmasını ve kıpırdamamasını emrediyorum. Ben battaniyeyi açarken merakla izliyor.

battaniyeyi çimenlerin üzerine serdikten sonra kurutulmuş etleri, meyveleri ve çeşitli peynirleri paketinden çıkarmaya başladı.

Gemma, Hades için su dolu bir karıştırma kabıyla geri gelir. Yanına koyuyor, sonra bana doğru sırtıyor. "Piknik mi? Pikniğe bayılırım."

"Bunu duyduğuma şaşırmadım," diyorum, buzla dolu taraftan soğutulmuş şampanyayı alarak.

Gemma battaniyenin Hades'e en yakın tarafına otururken sırtıyor. Onu alacağımızı bildiğim için fazladan peynir koymuştum. Bir küp alıp Gemma'ya uzattım. "Bu onun en sevdiği ikram. Hadi sana biraz brownie alalım. puan."

Peynir küpünü onun patisinin yanına koyuyor. Ona bakıyor, sonra eğilip yiyor.

"O büyük bir çocuk," diyor. "Muhtemelen birden fazla küpe ihtiyacı olacak."

"Birazdan daha fazlasını alacak." Kendim için bir tabak alıp ona uzatıyorum. "Neyi sevdiğinden emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz getirdim."

"Anlıyorum." Yayına göz atıyor. "Hepsine bayıldım. Zeytinler hariç. Zeytinler iğrenç."

"Paris'te fikrinizi değiştirebilecek bir restoran var," diyorum ona, kendim için birkaç zeytin alırken. "Yemekten önce içkinizle birlikte atıştırmanız için zeytin getiriyorlar ve o zeytinlere ne yaptıklarını bilmiyorum ama inanılmazlar."

"Paris'e gittin mi?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

Daha sormadan cevabı bildiğim için başımı sallıyorum ama yine de soruyorum.

"Öyle mi?" Gülümseyerek başını sallıyor. "Hayır. Belki zeytinleri denemek isteyebilirim."

Paris, ama oraya gitme şansım olacağını hiç sanmıyorum."

"Sen de ister misin?"

"Oh, evet. Hem de çok."

"Kim bilir? Bir gün şansın olabilir," diyorum, kelimeleri düşünmeden ağzımdan çıkıveriyor. Böyle şeyler söyleyip benimle birlikte olduğunu düşünmesine neden olmamalıyım.

Öyle değil mi?

Tabii ki hayır. Bu çok saçma. Sally öldüğünden beri romantik olarak bir kadınla seyahat etmedim.

Gemma bana bakıyor, sonra bakışlarını tabağına indiriyor. "Belki," diyor ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyor.

Hades'i korkutarak şampanyayı açtım. Gemma içgüdüsel olarak uzanıyor ve sakinleştirici elini sırtına koyuyor. Ona bakıyor, sonra başını patilerine yaslıyor ve onu okşamasına izin veriyor.

Gemma, ona bir bardak uzatırken bana teşekkür ediyor. Ben de kendiminkinden bir yudum aldıktan sonra "Hiç evlenmedin mi?" diye soruyorum.

Yapmadığını zaten biliyorum. Geçmişini araştırdım. Ama bazı şeyleri kabul edersiniz, bazı şeyleri de etmezsiniz. Onun hakkında sahip olduğum bilgilerin çoğunu topladığımı düşünmesi onun için daha iyi çünkü o benimle paylaştı, mahremiyeti hiçe sayma ve oldukça istilacı olma eğilimim olduğu için değil.

Başını iki yana sallıyor. "Parker'ın babası ve ben nişanlıydık ama düğün yapacak paramız yoktu. Neyse ki," diyor gözlerini devirerek. "Onunla evlenmek berbat bir karar olurdu ama o zamanlar gençtim ve hiçbir şey bilmiyordum."

Dudaklarım çekildi. "Kim ergenlik çağındayken bunu yapar ki?"

"Değil mi?" Bir üzüm alır, ama ağzına atmadan önce sorar: "Sen ve karın ne zaman evlendiniz?"

"Üniversiteden mezun olur olmaz. Aslında onunla lisede tanıştım. Son sınıfta çıkmaya başladık ve ayrı kalmak zorunda kalmamak için aynı üniversiteye gitmeye karar verdik. Sonra üçüncü sınıftayken Landon'a hamile kaldı. Biraz panikledim çünkü kesinlikle planlı değildi ama ona bir yolunu bulacağımızı söyledim. Sonunda evlenme teklif ettim.

Romantik bir evlenme teklifi değil, daha çok kendimi ona adadığımı ve kendi hayallerimin peşinden koşmak için onu ortada bırakmayacağımı garanti etmek içindi. Üniversiteden mezun olduktan sonra, ama ben hukuk fakóltesine başlamadan önce, Kosta Rika'da bir şelalenin altında evlendik. Evlenme teklifi romantik olmayabilir ama düğün romantikti. Landon da oradaydı ama çok samimiydi, sadece üçümüz vardık."

O günü düşündüğümdede boğazım düğümleniyor. Kendimi boşluğa bakarken buluyorum, bir an için Sally'nin Landon'a su sıratışını, tombul eliyle birkaç damlayı yakalayıp annesine fırlatırken yüzündeki gamzeli sırıtışı hatırlıyorum. Annesine en az benim kadar hayrandı. Annesi ikimizin de hayatındaki güneşti ve sonra bir gün, ikimizi de karanlığa boğarak gitti.

Gemma'nın elini elimde hissediyorum ve bana bakan endişeli gözlerini görmek için ona bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Başımı sallayıp elimi çekiyorum.

Aptalca bir içgüdü, hemen pişman oluyorum ama bir zamanlar sahip olduğum ailem hakkında konuşmak kadınlarla yaptığım bir şey değil. Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

"Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter." Kendimi toparlamak için şampanyadan bir yudum alıyorum. "Biz de senden bahsediyorduk."

"Başka ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Son ciddi ilişkiniz. Neden yürümedi?"

Bir ilek alıyor ve dikkatini benim yerime ona veriyor. "Güzel soru. Denemediğim için değildi. Her şeyi bir arada tutmak için Herkülvari bir çaba gösterdim, vazgeçmem gereken noktayı çoktan geçtim." Bakışlarımla buluştu. "Son ciddi ilişkim Parker'ın babasıydı. O zamandan beri erkek arkadaşlarım oldu ama hiçbiri derin ve uzun vadeli değildi. ilişkiler." Dudaklarını çileğin etrafına sarar ve bir ısırık alır.

Aletim ilgiyle kıpırdanıyor ama görmezden gelmeye çalışıyorum. "O ilişkiden sonra başka ciddi bir ilişkin olmadı mı? Gerçekten mi?"

Başını sallıyor, çileğini çiğniyor ve tabağından bir parça peyniri dalgınca koparıyor. "Kendimi adamak istediğim biriyle tanışmadım. Bir kez bağlandığımda, bu bağı koparmak çok zaman alıyor, bu yüzden oldukça seçiciyim. Mutlu bir şekilde ilişkiden ilişkiye atlayan insanlardan değilim. Kişimi seçtiğimde, o benim kişimdir ve asla değişmesini istemem."

Bunu anlayabiliyorum. Artık kimseyle çıkmıyorum ama kendimi adadığımda sonsuza dek sürdü.

"Beni aldattı ve ben *yine* de ilişkimizi yürütmeye çalıştım ama güvenimizi geri kazanamadık. Onsuz işleri bir arada tutmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Yine de bir süre dayandım çünkü o Parker'ın babasıydı ve ailemi bir arada tutmak istiyordum. Birbirimizi değiştirmek istemedim. ve her hafta sonunu onsuz geçirirdi. Bu bana korkunç geliyordu ve gerçekten sorumsuz biriydi, bu yüzden onunla nasıl olacağından emin değildim. Meğer bu konuda endişelenmeme gerek yokmuş. Onu temelli terk eder etmez, bir kızın yanına taşındı. Parker'ı tam üç hafta boyunca haftada bir gün birkaç saatliğine aldı, sonra tüm ilgisini kaybetti. Zaman zaman onu ziyaret etti ve arada bir bizi yemeğe çıkardı, ama biz ayrıldık, onunla bir gece bile geçirmedi." Kaşlarımı çattım.

"Velayeti paylaşmıyor musunuz?"

Başını sallıyor, arkasına yaslanıyor ve bacaklarını uzatıyor. "Hayır. Onu görmeyeli yıllar oldu. Artık nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Umurumda da değil."

"En azından nafaka ödüyor mu?" Gülüyor.

"Hayır."

Etkilenmemiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu onun sorumluluğu. Bunu ona ödetmelisin."

"Biliyorum ama benim için savaşmaya değmezdi. Dürüst olmak gerekirse, Parker'ı paylaşmak zorunda olmadığım için mutluydum. Ona ondan daha iyi bir baba olabilirim. Belki o yapsaydı daha farklı hissederdim ama..." Omuz silkiyor. "Parker'ın

Akıllı bir çocuk ve değerini biliyor. Eğer adam onunla bir ilişki istemeyecek kadar aptalsa, kız da onunla bir ilişki istemez."

Kaşlarım kalkıyor ve etkilenmiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu kadar genç yaşta böyle hissedebilmek büyük bir olgunluk gerektirir."

Gururla başını sallıyor. "Dediğim gibi, çok zeki. Yaşına göre de olgun. Bunun bir nedeni de muhtemelen onu doğurduğumda çok genç olmam ve babasının ona pek destek olmaması. Her zaman sadece ikimiz vardık, bu yüzden sanırım bazı açılardan yaşıtı olan çoğu çocuktan biraz daha yetişkin olmak zorunda kaldı. Özellikle de bu kasabadaki çocuklardan."

Söylediklerine bakılırsa, Baymont'ta yaşayan şımarık ve kendini beğenmiş veletler hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyor. Yine de onu suçladığımı söyleyemem. "Evet, benim de büyürken param yoktu. Hayat oğlum için benim için olduğundan çok daha farklı."

Oğlumdan bahsetmek onun mutluluğunu azaltıyor. Birlikte zaman geirmememiz gerektiğini düşünmesinin nedenini ona hatırlatmak istemiyorum, bu yüzden Konuyu daha hafif bir şeye çevir.

Televizyon ve kitaplardan konuşuyoruz, sonra politikaya dalıyoruz. Filmlere dönüp dolaşıyoruz, sonra bana birkaç yıl önce Parker'la birlikte Disney World'e yaptıkları bir tatilden bahsediyor. Parker ocukken bile Sihirli Krallık yerine hep Epcot'a gitmek istemişti.

Gemma bana ondan bahsetti ve ondan hoşlanacağımı düşündürdü. Ona Sally ve benim Landon beş yaşındayken onu götürdüğümüz zamanı anlattım. Yolun bir yerinde, onunla gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başladım.

Lanet bir aile tatilini mi hayal ediyorsun? Gerçekten mi?

Onunla çıktığımız diğer tatilleri de hayal edebiliyorum, sadece ikimiz. şunlar Yine de düşünceler o kadar çılgınca değil. Onlarla bir yolculuğa çıkma, birkaç günlüğüne iş stresinden kurtulma, o daracık vücudu bir düzine farklı bikiinin içinde görme, uyanıp tropik bir cennette sikimi emdirme fikrini aklımdan geçirmeme neden olan nakavtlarla geçirdiğim plaj günlerim oldu. Tetiği hiç çekmedim ama bunu düşündüm.

Yine de ailelerimizi bir araya getirip birlikte bir yerlere gitmeye hiç ilgi duymadım. Bu... biriyle çok ciddi olmadığınız sürece yapacağınız türden bir şey değil.

Bundan kurtulmaya çalışıyorum, çünkü çocuklarımız gerçekten onun düşündüğü kadar birbirlerinden nefret ediyorlarsa, bu asla yapabileceğimiz bir şey değil.

Anlaşamamalarının bir engel teşkil edeceğini anlayabiliyorum, ancak bunun birlikte olma şansımızın mutlak sonu olduğuna katılmıyorum. Her iki çocuğumuz da lise son sınıfta. Önümüzdeki yıl üniversiteye gidip kendi hayatlarına başlayacaklar ve ondan sonra aralarındaki herhangi bir temas minimum düzeyde olacak. Tatiller, aile etkinlikleri, ama düzenli olarak birbirlerinin etrafında olmak zorunda kalmayacaklar.

Tanrım, bunu gerçekten istediğim bir şeymiş gibi düşünmemi dinle.

Öyle değil. Sally'yi kaybettikten sonra, tekrar kaybedebileceğim birine bağlanmak istemedim.

Gemma'yı seviyorum, hepsi bu.

Bu birlikte bir geleceğimiz olduğu ya da olması gerektiği anlamına gelmiyor. Şu an sadece onun arkadaşlığından zevk alıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dokuzuncu Bölüm

Gemma

Yemeğimizi bitirdiğimizde, ben Hades'le oynarken Hayden her şeyi topluyor.

Çocukluğumdan beri bir köpeğim olmadı ve bunun gibi büyük, korkutucu görünümlü bir köpeğim de olmadı ama tehditkâr görünümüne rağmen Hades çok tatlı biri. Göğsünü okşamama izin veriyor, sonra sırt üstü yuvarlanıyor, böylece karnını okşayabiliyorum. Buna uzun süre tahammül edemiyor, sonra tekrar doğruluyor ve sanki mahalleye hükmeden bir kralmış gibi etrafına bakınıyor.

Çok sevimli ve Hayden geri dönüp kalçalarımın tutup beni kendisine doğru çekene kadar onu sevmeye devam ediyorum.

Kıçım onun vücuduyla birleşirken kanım ısınıyor.

Doğrulduğumda Hayden bir elini tişörtümün altından geçirip çıplak karnımın üzerine koyuyor. Atletimin altından tenimi okşuyor, kalbimin çarpmasına ve vücudumun onunkine yaslanmasına neden oluyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözlerinde için için yanan bir parıltıyla bana bakarken nefesim kesiliyor.

"Bunu seviyorum," diyor basitçe. "Burada seninle olmak." "Ben de seviyorum."

Utanç verici bir itiraf gibi geliyor. Acı veren bir pişmanlık çünkü ben Onun yanında olmaktan ne kadar keyif alıyorsam, her şey bittiğinde ve artık olamadığımda o kadar acı çekeceğim.

Belki çok fazla vaktimiz kalmadı ama bugün hâlâ elimizde.

Tanrım, onu öpmek istiyorum.

Arkamı dönmek, kollarımı boynuna dolamak ve dudaklarını onunkilere. Geçen gece yaptığı gibi ağızma hükmetmesini istiyorum.

Bacaklarım onun beline kilitlenene ve bana tarif edilemez kirli şeyler yapmak için beni eve taşıyana kadar tüm mantıklı düşüncelerimi kov.

Onun yerine geri çekilip gömleğimi düzeltiyorum.

Hades'i yürüyüşe çıkarmamızı önerdi, biz de öyle yaptık.

Hartley'lerin evinin önünden geçerken etrafta kimse yoktu ama eve dönerken Brent oğullarından biriyle dışarıdaydı. Hades'le yürüdüğümüzü görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ama Hayden ona bir bakış bile atmıyor.

Yapıyorum. Elimde değil. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve "Hey, komşu!" diye seslenme isteğime zorlukla direniyorum.

Eve döndüğümüzde kendimi iyi hissediyorum. Yine de terliyim. Sıcak bir yaz günü ve Hades yürüyüşümüzden sonra nefes nefese kalıyor, bu yüzden hepimizin içeri girip biraz soğuk su içmesi gerektiğine karar veriyorum.

Hades'e dışarıda verdiğim kabı yıkıyorum ve buzdolabımın bölmesinden ona taze soğuk su getiriyorum. Doldururken gülümsüyorum ve Hayden'a küçük bir kızken, buz ve su sebili olan bir buzdolabınız olduğunda gerçekten başarılı olduğunuzu düşündüğümü söylüyorum.

"Sanırım başardın o zaman."

Atletimin arkasını sıyırdığında hazırlıksız yakalanıyorum, böylece sütyenimin altındaki her şey çıplak kalıyor. Bugün beyaz bir tişört, kömür rengi bir şort ve bot ayakkabıları ile rahat bir şekilde giyinmişti, ancak bir kumaş hışırtısı duyuyorum ve ilerleyip kollarını belime doladığında çıplak teninin benimkine bastırıldığını hissediyorum.

Sıcak teninin sırtıma teması ve gücünün Kalbim heyecanla çarpıyor. Vücudum zaten sıcak ve o bunu daha da kötüleştiriyor.

Omzumun üstünü öpüyor, sonra elimden Hades'in su kabını alıyor. Eğilip onun yerine koymak için aramıza biraz mesafe koyması gerekiyor.

Aradaki mesafeden yararlanıp onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum ama Hades bir şeyler içmek için koşar koşmaz Hayden bana doğru ilerlemeye başlıyor.

Tezgah arkamda, bu yüzden anında kapana kısılmak istemiyorsam oturma odama doğru geri dönmekten başka seçeneğim yok.

"Ne yapıyorsun?" Başımı kaldırıp ona bakarak sordum. "Ben de bize bir bardak su getirecektim."

"Susadım ama canımın çektiği şey su değil."

Gelmeye devam ediyor, biz hareket ettikçe atletimin eteğinden tutup başımın üzerinden yukarı çekiyor. Gömleği kanepeye fırlatıyor, sonra bana yaklaşıyor.

Sıcak ve yapış yapışım ve düşüncelerim karmakarışık.

Onun inanılmaz, erkeksi kokusuyla kendimden geçiyorum.

Beni kanepenin arkasına sıkıştırmasına ve ellerimi yakalamasına izin verdim. Beni öpmesine, sert vücudunu benimkine bastırmasına izin verdim.

Kollarımı boynuna dolamak istiyorum ama kollarımı çekmeye çalıştığımda Ellerini onunkilerin altından çıkarıp bileklerime kenetliyor ve ağzıyla benimkileri tahrip ederken beni yerimde tutuyor.

Geçen gece beni yatağa yatırıp içime girdiğinde de aynı şeyi hissetmiştim. Bir yere gitmeme izin vermiyor. Beni öpmesine *izin vermemi istiyor*.

Çok sıcak. Gerçekten çok sıcak.

Sonunda bileklerimi bıraktığında, açgözlü elleri vücudumdan aşağı kayıyor. Kıcımlı kavırıyor ve leğen kemiğimi kendine doğru çekiyor ama yine de beni kanepeye yaslamak için biraz daha yaklaşıyor.

Beni buraya hapsettiği için fazla hareket edemiyorum. Elini kaydırıyor. Parmaklarını şortumun kemerine sokup aşağı doğru itmeye başlıyor ama izin verirsem neler olacağını tahmin edebiliyorum.

Beni tam burada, kanepemin arkasında becerecek.

Bunu yapmasına izin veremem. Beni üzerine eğip sikini içime soktuğunu hatırlamadan bir daha asla üzerine oturamayacağım.

"Hayden, hayır." Elini yakalıyorum ve nazikçe çekiyorum - ya da çekmeye çalışıyorum, ama o vazgeçmiyor.

"Onları çıkarmak istiyorum," diye mırıldanıyor, çenemin altını öpüyor, sonra boynuma doğru iniyor.

"Arkasında fermuar var ama çıkarmanı istemiyorum." Bu sadece yarısı doğru.

Ama yapamayız, burada olmaz. Kızımın oturduğum kanepede olmaz.

Sanki yapmamasını söylememişim gibi, arkaya uzanıp fermuarı tuttu. Oyunda olsam da olmasam da beni şortumdan çıkarmaya kararlı görünüyor.

Başarırsa bana ne yapacak? Beni becerecek mi, yoksa sadece dokunacak mı? Belki bir parmağını içime sokacak ve kollarında parçalanana kadar beni kızdıracak. Belki beni dizlerimin üstüne çöktürüp sikini serbest bırakacak ve benimkini verdikten sonra rahatlamamı isteyecek.

Aklımdan bir sürü yaramaz, günahkâr olasılık geçiyor.

Beni kendine doğru çekip şortumun arkasındaki fermuarı indirirken kaslı göğsüne bakıyorum ki Hades'in ayak tırnaklarının parke zemine vurduğunu duyuyorum.

Arkasına bakmak için Hayden'dan uzaklaşıyorum.

Hades yüzünde meraklı bir ifadeyle bizden birkaç adım ötede duruyor. Kuyruğu sanki aşk festivaline davet edilmeyi bekliyormuş gibi sallanıyor.

"Ah," diye mırıldanıyorum, geriye uzanıp şortumun fermuarını yukarı çekiyorum.

Söz konusu köpek kahvaltıda insan ruhu yiyor gibi görünse bile, yavru köpek gözlerini geri çevirecek biri değilim.

"Hades de biraz sevgi istiyor, değil mi oğlum?" Hayden'ı itip kucağından kayıyorum, böylece çömelip Hades'e biraz ilgi gösterebiliyorum.

Hayden derin bir iç çekerek, kardeşinin köpeğini kaşımamı ve sevmemi izlemek için arkasını döndü. "Biliyor musun, köpeği getirmek o an için iyi bir fikir gibi görünmüştü."

Ben göğsünü iyice tırmalarken Hades mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor.

Bu sırada Hayden sikini düzeltiyor ve sanki sevgimin değerli bir rakip tarafından çalındığını kabul edercesine köpeğe kuru bir bakış atıyor.

"O kadar da büyük ve kötü değilsin, değil mi?" Köpeğin kaslı vücudunu okşayarak tatlı tatlı söylüyorum. "Sen sadece büyük bir aşık çocuksun, ha?"

Hayden kuru bir sesle, "Kardeşimin, korkunç canavarlarından biriyle bu ses tonuyla konuştuğunu duymasına asla izin verme," diyor.

Hades kuyruğunu sallıyor ve koca başını omzuma yaslıyor. "O bir canavar değil," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, Hayden'a bir bakış atarak. "O çok tatlı biri."

Hayden, "O bir horoz engelleyici," diyor ama en azından alaycı bir şekilde gülümsüyor. Biraz engelleyici biri ama ben bundan memnunum.

Hayden'ın karşı konulmaz seksiliğine kapılmıştım ama onunla oturma odamda seks yapmak için, ve şimdi o an geçti, iyi ole Hades sayesinde.

—

İkimiz de ateşli ve rahatsız olduğumuz için Hayden'a randevumuzun ikinci bölümüne başlamadan önce duş alıp temizlenmem gerektiğini söylüyorum.

Kısa arayı Hades'i eve götürmek için kullanmaya karar verdi. Şaperonumuzu kaybettiğimiz için biraz üzgünüm.

Hades muhtemelen kıyafetlerimi üzerimde tutma konusunda tek başıma olacağımdan daha etkili olurdu, ama gerçekçi olmak gerekirse, bu gecenin bitmeyeceğini biliyordum
Hayden ve ben son bir kez seks yapmadan önce.

Duştan sonra kurulanıp vücuduma losyon sürerken bunu düşünüyorum.

Göğüslerimin arasında anahtar deliği olan gece mavisi straplez kılıf elbisemin altına giymek için bir çift mavi dantelli külot seçerken bunu düşünüyorum.

Bu elbiseye bayıldım.

Kumaş tenimde ipeksi bir yumuşaklıkta ve vücudumdaki her kıvrıma yapışıyor. Çok seksi, bu yüzden üzerine giymek için ince beyaz bir hırka alıyorum, sonra görünümü tamamlamak için bir çift lacivert düz ayakkabı buluyorum.

Randevumuzun bir sonraki bölümünde ne yapacağımızdan emin değilim ama çok yürümek gerekirse topuklu ayakkabı giymek istemiyorum.

Hayden kapımı çaldığında saat altıdan birkaç dakika önceydi.

"Değişmişsin," diyorum kapının pervazına yaslanıp ona bakarak. Seksi kollarını göstermek için kolları kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek ve koyu mavi bir kot pantolon giyiyor.

Mükemmel dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Peki Sen," diye işaret ediyor. Bakışları çıplak bacaklarıma takılıyor ve o beni eve sokmadan ve kıyafetlerimi çıkarmadan önce buradan çıkmak için endişelenerek ayaklarımin üzerinde kayıyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallayıp çantamı alıyorum, sonra da kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum.

Parker birazdan Hannah'nın evinden dönecek, ben de arabadayken ona mesaj atıp dışarı çıkacağımı, eve döndüğünde ve ev tekrar kilitlendiğinde bana mesaj atmasını söylüyorum.

İtiraf etmeliyim ki, Hayden işe karışmadan önceki halimden daha güvende hissediyorum. Kameralar olduğunu biliyorum ve anında bir bildirim alacağım.

telefonumdan kontrol edebiliyorum. Canlı görüntüyü istediğim zaman kontrol edebilirim.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olun ve komşular Hades'in benimle kalabileceğini düşündüklerine göre, herhangi birinin mülküne adım atacağından şüpheliyim.

Gerçekten tüm sorunlarımı ortadan kaldırdı. Yani, o sorunları.

O yepyeni bir sorun ve içimden bir his düzeltmeme yardım etmeyeceğini söylüyor.

Bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Onuncu Bölüm

Gemma

Hayden beni akşam yemeği için güzel bir restorana, sonra da birkaç içki için kardeşinin barına götürdü.

Daha az gergin olduğum için bu sefer o kadar içmiyorum. Çakırkeyif olduğumu hissettiğimde suya geçiyorum, sonra Hayden içkisini bitirdiğinde hesabı ödüyor, elimi tutuyor ve sahil boyunca yürüyoruz.

Geceleri sahilde yürümeyi seviyorum. Çok huzur verici.

Ayakkabılarımı çıkarıp tek elimde taşıyorum, böylece ayak parmaklarımı kuma batırabiliyorum.

Hayden bir süre geride durup beni izliyor. Konuşmuyoruz ama sessizlik arkadaşça ve hiç de garip değil. Sürekli bir konuşma beklentisi olmadan sessizlik içinde birlikte olabileceğim birinin yanında olmayı seviyorum. Bazı anlar sözcüklere ihtiyaç duymaz.

Suyun kenarına yaklaşıyorum, böylece su gelip onu yıkamadan önce ıslak kuma yazmak için ayak parmaklarımı kullanabiliyorum.

Bu bizim ilişkimiz, gerçekten. Kumda oynuyoruz, kimse göremeden dalgaların her şeyi silip süpüreceğini biliyoruz. Sanki hiç orada olmamış gibi olacak ve orada olduğunu sadece biz bileceğiz.

Bir bakıma çok güzel.

Üzücü olabilir ama ben güzel olduğunu düşünmeyi tercih ederim.

Dalgalar ayak bileklerime vuruyor. Keşke elbisemin altında bir mayo olsaydı. Ilık bir gece, açık tenimin bana acı verici bir güneş yanığı kazandıracağından endişelenmeden suda oynamak için mükemmel.

Hayden'a dönüp ona bakıyorum. Nöbet tutuyor, ellerini ceplerine sokmuş, ayak bileği derinliğindeki suda oynamamı izliyor.

"Hiç çıplak yüzmeye gittin mi?" Ona sordum.

Dudakları yukarı doğru çekildi. "Evet. Sen?"

Başımı sallıyorum ve dalgalar kıyı şeridinden uzaklaşırken kumda bir kalp daha yapıyorum. "Bir keresinde bir arkadaşım beni cesaretlendirdi ama birilerinin beni görmesinden çok korktum."

"Bu sizin için sık rastlanan bir durum mu?"

Dudaklarımda sorgulayıcı bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Çıplak yüzmem için bana meydan okuyan çok insan var mı?" Alay ediyorum. "Hayır, cesaret ettiklerini söyleyemem."

Gülümsüyor ama başını sallıyor, hâlâ cevap bekliyor. "Korktuğun için birçok deneyimi atlıyor musun?"

Bu yüzümdeki gülümsemeyi sildi. "Ben çekingen değilim. Sadece pratik biriyim. Eğer ödeme riski karşılamıyorsa, muhtemelen yapmayacağım."

"Çok fazla risk alıyormuşsunuz gibi görünmüyor."

"Buna degeceğini düşündüğüm zaman risk alırım. Kendi dans stüdyomu açmak büyük bir riskti," diyorum ama stüdyonun *sahibi olduğumu* bildiğinden emin değilim. Sadece orada öğretmen olduğumu, başkası için çalıştığımı düşünüyor olabilir. "Sahip olduğum her şeyi o stüdyoya yatırmak ve sadece işe yaramasını *ummak* zorundaydım. Olmasaydı bana her şeye mal olabilirdi. Faturalarımı ödeyemez ya da Parker'a bakamazdım. Evi kaybedecektik çünkü tek kazanan benim ve ipotegi ödeyemeyecektim. Bu son derece korkutucuydu, ama atladım." "Neden?"

"Çünkü..." İç çekiyorum, o zamanı düşünüyorum. "Çünkü daha fazlasını istiyordum. Diğer işlerimde tatmin olmamıştım. Birkaç işte çalışmıştım ama hiçbirine tutkuyla bağlı değildim. Sadece bir maaş çeki için çalışıyordum. Yıllar boyunca koşullar ve kötü kararlar nedeniyle pek çok fedakârlık yapmak zorunda kaldım. Hayatın tamamını sevmediğiniz bir işi yaparak geçirmek için çok kısa olduğuna karar verdim."

Hayden başını sallar. "Bu doğru. Hayat kısa."

Başımı sallayıp aşağı bakıyorum, suyun kenarındaki kumda bir girdap çiziyorum. "Bu kazanç risk almaya değdi, ben de aldım. Şimdi hayatımı sevdiğim işi yaparak kazanıyorum ve kendi kendimin patronu olabiliyorum. Parker da dans ediyor, bu yüzden programı elverdiğinde onu da asistanım olarak yanımda getiriyorum. Daha önce çalıştığım berbat işlerden herhangi birine sahip olsaydım onunla bu kadar fazla zaman geçiremezdim."

"Tüm hayatınızı onun etrafında kurgulamışsınız gibi görünüyor. Siz ve kızınız çok yakın olmalısınız."

"Öyleyiz." Sormakta tereddüt ediyorum ama oğluyla olan ilişkisini de merak ediyorum. "Landon'la yakın mısınız?"

Hemen cevap vermiyor. Bakışları arkamdaki okyanusa kayıyor. "Bir zamanlar öyleydik," diyor sonunda. "Uzun zaman önce."

Karısının ölümünün onun için hala bir acı kaynağı olduğunu söyleyebildiğim için burada daha da dikkatli adım atıyorum. "Karınız hayattayken mi?"

Başını sallıyor. "Onunla olan tüm hayatım sadece o olduğu için mümkün oldu. Dürüst olmak gerekirse, aile hayatı için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim ama onunla birlikte bu hayatın içine düşmek çok kolaydı. O bunu kolaylaştırdı. Birlikte yaşadığımız hayatı sevdim. Sonra o gitti ve birden her şey bana kaldı. Kendi kederimin içinde kaybolmuştum, bu yüzden... başkalarını kendi kederlerinden çekip çıkaramazdım."

Uzaktan bile içinde yayılan acıyı hissedebiliyorum. Beni uzak tutması gereken bir güç alanı gibi etrafına yayılıyor ama onun yerine beni içine çekiyor.

Karısını bu kadar derinden sevdiği için kıskançlık hissetmiyorum, sadece onun için dünyalara bedel olan birini kaybettiği için sempati duyuyorum.

Yapılacak doğru şey bu mu bilmiyorum ama burada durup en azından yardım etmeye çalışmadan onun acı çekmesini izleyemem. Sudan çıkıyorum ve yavaşça ona yaklaşıyorum. Kollarımı ona doladığımda dokunuşum çekingen, belki rahatlığım hoş karşılanmaz ve beni itmek ister diye.

Sarılmıyor. Sarılmama karşılık vermiyor, orada taş gibi dimdik duruyor ama ona sarılmama izin veriyor. Başımı kalbine bastırıyorum ve göğsünde atan güçlü gümbürtüyü dinliyorum.

Belki de oğlu konusunda ona çok sert davrandım. Landon pisliğin teki ama ikisi de tarifsiz bir trajedi yaşadı. Belki onunla konuşmak işe yarar. Belki de sevgi dolu bir kadının ona yardım etmesinden faydalanabilir.

hayatında tekrar etkili oldu. Karısı öldüğünden beri Hayden kimseye açılmamış gibi görünüyor.

Yine de onun için bunu yapabileceğimden emin değilim. Çıkar çatışmamız olmasa yapabileceğimi biliyorum ama kalbim onu saracak kadar büyük değil. Kızıma karşı zalim olan herkesi.

Yine de kalbim Hayden'ı saracak kadar büyük. Şimdi genişlediğini ve onu sardığını hissedebiliyorum, acısının bir kısmını emmeye çalışıyorum, böylece en azından hepsini tek başına hissetmek zorunda kalmayacak.

"Karın inanılmaz bir kadına benziyor," diyorum usulca göğsüne doğru.

"Öyleydi." Kazağımın arkasından tutuyor ve beni geri çekmek için kullanıyor. Başta beni kendisinden uzaklaştırmak istediğini düşünüyorum, ama sonra elini boynuma doluyor, beni sabit tutuyor, böylece eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirebiliyor. "Senden hoşlanırdı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu ondan gelen gerçekten sağlam bir iltifat gibi hissettiriyor. "Eminim ben de onu severdim."

O beni öperken gözlerim kapanıyor. Önce yavaşça, kıyıya vuran okyanusun belirlediği hızı takip ederek. Beni öpüyor ve dudakları oyalanıyor. O Beni tekrar öpüyor ve dudaklarımdan tadına bakıyor.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en samimi şey ve dayanılmaz yavaşlığa rağmen - belki de bu yüzden- kalbim göğsümde giderek daha şiddetli çarpıyor.

Onun için acı çekiyorum. Derinleşen öpücüğüne, bir sonraki nefesime karşı koyabileceğimden daha fazla karşı koyamıyorum. Diğer eli aşağı kayarak elbisemi topuz yaptığında, sahilde hâlâ yalnız olup olmadığımıza aldırmiyorum. Sıcak avuç içi sırtımdan aşağıya iniyor, sonra külotumun arkasına doğru itiyor, böylece çıplak kıkımı kavrayabiliyor.

Uyluklarımın arasında uyarılma havuzları. Elini aşağıya kaydırıp amımı sıyırdığında sıkılaşıyor.

Ve bir anda Hayden'ın vücudu benimkini kaplarken kumda sırtüstü yattım.

Ellerimi yakışıklı yüzünde gezdiriyorum, böylece kirli sakalının parmaklarıma verdiği hissi ezberleyebiliyorum. Eğer sadece bu gecemiz varsa, her dakikasını hatırlamak istiyorum.

Açgözlü elleri vücudumda dolaşırken parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. Bacaklarım onun etrafına sarılmış, kalçaları amıma sürtünüyor ama bu yeterli değil. Onu içimde istiyorum.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum, o da omuz silkecek kadar yukarı kalkıyor. Onu sahile atıyor ve kot pantolonunun düğmesine uzanıyor.

Kalçamda bir titreşim hissettiğimde irkildim. Pantolonunun cebinden mi geliyor?

Oyuncak mı getirdi?

İlginç.

Kazara mı açıldı, yoksa kumandası mı var? "Bu...? Um...
cebin titriyor."

Kaşlarını çatar, telefonunu cebinden çıkarır ve ekrana sabırsız bir bakış atar. Numarayı tanımıyor ya da çok önemli olduğunu düşünmüyor olmalı çünkü aramayı görmezden geliyor ve telefonu kuma fırlatıyor.

Dikkati tekrar bana kayıyor, yakışıklı yüzünde kurt gibi bir gülümseme beliriyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Beni öpmek için eğildiğinde sırtıyıyorum, kaldığımız yerden devam etmeye hevesliyim, ama daha fazla ilerleyemeden telefonu tekrar çalıyor.

"Tanrı aşkına," diyor ve üzerimden yuvarlanıp telefonu kapıyor. Ekranı kaydırıyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Bu güzel olsa iyi olur

çok önemli."

Yüzünü inceliyorum, ama acil çağrısı bana sahile indiğimizden beri telefonumu kontrol etmediğimi hatırlatıyor.

Parker'ın Hannah'nın evinden eve döndüğünde bana mesaj atması gerekiyordu ama telefonumu son kontrol ettiğimde ondan haber alamamıştım.

Eğer hala bir şey yoksa, onu aramam gerek. Belki eve gitmiştir ama bana mesaj atmayı unutmuştur.

Telefonumu elime alıp bir sürü cevapsız bildirim gördüğümde midem bulanıyor. Cevapsız telefon aramaları ve sesli mesajlar var, en üstte "Neredesin?" yazıyor ve altında yirmi üç cevapsız mesajım olduğuna dair bir not var.

Ve hepsi Parker'dan.

"Aman Tanrım." Midem daha da alçalıyor. Zinciri kaydırarak açıp mesajları tararken parmaklarım titriyor. Çok fazla mesaj var.

İlk mesajda Hannah'nın evinden yeni geldiğini ve bunun bir saat önce olduğunu yazıyor. Kısa bir süre sonra, "Sen misin?" yazan bir mesaj. Kaydırmaya devam ediyorum ve sonraki mesajlarda Parker garajda birinin olduğunu düşündüğünü söylüyor.

"Aman Tanrım. Hayden. Bir şey oldu. Bir sorun var. I hemen eve gitmeliyim. Aman Tanrım," diyorum, "Anne, sanırım odada biri var" yazan yere geldiğimde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. ev."

"Hayden," diye bağıryorum, sonunda dikkatini çekebildim.

Hâlâ telefonla konuşuyor ama gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor.

"Gitmek zorundayız. Bir sorun var, bir şey oldu. Parker'dan gelen milyonlarca mesajı kaçırdım. Tanrım, evde olmalıydım."

Gözlerimden çaresizce yaşlar akıyor. Metinleri okumayı bitirmedim bile. Mantıksız bir şekilde, çok korkuyorum. Ne diyeceklerinden çok korkuyorum. Onun iyi olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Onları öldüreceğim," diye homurdanıyorum, bir yandan da hıçkırıklara boğuluyorum. "Lütfen, artık gitmeliyiz."

Hayden ne kadar paniklediğimi görmüş olmalı ki, kumsaldan kalkıp titreyerek ayağa kalkıyorum. O da ayağa kalkıyor ama o kadar acelesi yok.

Bacak kaslarım yine eridi, hızlı hareket etmem zorlaştı ama gerekirse arabaya kadar sürünürüm. "Lütfen, acele et, gitmeliyiz."

"Gemma." Beni sabitlemek için kolumu tutuyor ama ben onu omuz silkerek kumsaldan arabaya doğru koşturuyorum.

"Gitmemiz gerek. Parker evde biri olduğunu düşünüyor. Gitmek zorundayım. Beni aradı. Onu geri aramam lazım. Polisi aramalıyız."

Hareket etmedi. Hâlâ bir elinde telefonu tutuyor, diğer elinde de benim kolum var. "Gemma, sakın ol."

"Bana sakinleşmemi söyleme! Bırakın gideyim. Kızımın bana ihtiyacı var ve ben orada değilim!"

"Parker iyi," diye söz veriyor. "Bunu

bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum."

Ben çılgına dönmüşken onun sesi çok sakin. Bunun farkına varmam ve yüzündeki acımasız ifadeyi fark etmem birkaç saniye alıyor.

Başka zaman olsa soracak kadar önemserdim ama Parker tehlikedeysen ya da daha önce tehlikedeysen ve ben ona yardım etmek için çok geç kalmışsam, o zaman başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. Başka hiçbir şeyin önemi olmayacak.

"Lütfen," diyorum ağlamaklı bir sesle. "Kızımın yanına gitmeliyim."

"Parker iyi," diye beni temin etti. "Seni hemen ona götüreceğim." "Neden bu kadar sakınsın?"

Dehşet yüz hatlarını karartıyor. Yere bakar, yutkunur, sonra arkasına bakar. bana bakıyor, ama bir şeyler farklı. Artık kendinden emin bir adam gibi görünmüyor.

Dünyada istediği her şey onun olacak. Başından beri bildiğim şeyi anlamış gibi görünüyor.

Biz *imkansız*ız.

Midem sarsılıyor ama nedenini anlamıyorum. İçgüdülerim, işkence gören zihnimden önce parçaları bir araya getiriyor. "Telefondaki kimdi?"

"İlk arayan Landon'dı." "Peki ya ikincisi?"

"İstasyondaki bir arkadaşım."

"İstasyon mu?"

Gözlerini kapatır ve başını sallar.

"Polis karakolu mu?"

Tekrar başını sallıyor.

"Neden?"

Hayden usulca iç geçiriyor, gözleri tekrar açılıyor. Pişmanlığını ve hayal kırıklığını görebiliyorum. "Çünkü Landon tutuklandı."

Gözlerim büyüdü. "Ne için?" "Haneye tecavüz."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Birinci Bölüm

Hayden

Gemma'ya karakola kadar eşlik ederken öfkemi zorlukla kontrol edebiliyorum.

Olayla ilgili bildiklerimi ona anlattığımdan beri biraz sakinleşti. Kimse yaralanmadı. Lanet olası oğlum, pislik arkadaşlarıyla içkiyi fazla kaçırmış ve Parker Johansson'ı korkutmanın eğlenceli olacağını düşünmüş.

Kurduğum kameraların Gemma ve kızına çocukça şakalar yapan pisliği yakaladığı ortaya çıktı.

Ayrıca, onun adi komşusu olmadığı ortaya çıktı.

Benim lanet oğlumuş.

Şakaların ehliyet aldığı yıl başladığını bilsem bile bunu asla tahmin edemezdim.

Gemma başından beri bana onun birlikte olmamızın önündeki engel olduğunu söylemeye çalışıyordu ve ben de başından beri onun aşırı tepki verdiğini düşünüyordum.

Sanmıyorum.

Gemma, oğlumun bu gece kızının peşinden gitmek için evine girdiği gerçeğini kafasına yerleştirdiğinden beri benimle pek konuşmadı. Yolculuğun büyük bir kısmı sessiz geçti ve daha önceki gibi huzurlu değildi.

Karakolun yolunu bilmiyor, bu yüzden onu Parker'a götürürken bana yakın durmaktan başka çaresi yok.

Onu görür görmez benden uzaklaşıyor.

Parker'ı daha önce hiç görmedim ama annesine çok benzediği için onu hemen tanıdım. Aynı büyük geyik gözleri ve benzer kızıl

Ama onunki daha uzun ve annesininki kadar parlak değil. Üzerinde siyah bir yoga pantolonu ve bol gri bir sweatshirt ile bir sandalyede bağdaş kurmuş oturuyor, uzun saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapmış.

"Tatlım," diyor Gemma, onun yanına koşuyor ve kızını kollarının arasına alıyor.

Parker annesinin kucaklamasına karşılık veriyor ama ben yanlarından geçip oğlumun oturduğu masaya doğru yürürken bakışları benimkilerle buluşuyor.

Landon koyu renk bir kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört giymiş, koyu renk saçları dağılmış ve yüzü asık bir ifadeye bürünmüş. Sanki burada olması kendi suçu değilmiş gibi, burada olduğu için kızgın olduğu çok açık.

Ben yaklaşırken bana bakmıyor. Parker ve annesinin kucaklaşmasına bakıyor.

"İki kişi olduklarını bilmiyordum," diyor dişlerimi gıcırdatmama neden olan alaycı bir ses tonuyla.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona soruyorum, taş suratlı.

Omuz silkiyor ve bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Buna çok güldüm."

Profesyonel bir nezaket gereği beni arayan polis memuru dağınık masasında oturmuş, oğlum bana mahcup ve özür dileyen bir gülümseme sunarken kıcını gösteriyor.

Umutsuzca Landon'ın boynunu sıkmak istiyorum ama herkesin içinde patlayamam, bu yüzden dikkatimi ondan uzaklaştırıyorum.

Memurun elini sıkıp teşekkür ediyorum çünkü ikimiz de oğlumun burada oturup karakolda somurtmaması gerektiğini biliyoruz. Hakkında işlem yapılmalı ve diğer suçlularla birlikte bir hücreye atılmalıydı.

Memur bana neler olduğunu anlatıyor ve Landon'ın da duyması için - çünkü oturduğundan beri şüphesiz baş belası oldu - daha kötüye gitmediği için ne kadar şanslı olduğumuzu söylüyor. Ev sahibi

silahı olabilirdi ve onu öldürebilirdi. Bir bekçi köpekleri olabilirdi ve onları davetsiz misafirin üzerine salabilirlerdi.

Yapmayı düşündüğüm gibi Hades'i onunla bırakmadığım için geç de olsa şükrediyorum çünkü o kesinlikle haklı. Bu *çok* daha kötü olabilirdi.

Polis memuru bana (ve bu arada Landon'a) birinin evine zorla girmenin şaka olmadığını, bunun ağır bir suç olduğunu ve on sekiz yaşında olduğu için onu yetişkin olarak yargılamaktan başka seçenek olmadığını söyledi.

Tüm geleceğinin tuvalete gidişinin uzaktan gelen sesini duyabiliyorum.

Burnumun kenarını sıkıyorum, Landon'ın gecemi mahvetmediğinden zerre kadar şüphem yok.

Gemma ile olan şansımı tamamen mahvetti.

Ya da daha doğrusu, Gemma'yla olan şansımı mahvetmeye zorladı *beni*, çünkü ondan ne kadar hoşlansam ve Landon'ın burada tamamen hatalı olduğunu bilsem de, bunun olmasına izin vermeyeceğimi de biliyorum.

Yapamam.

Landon bir pislik olabilir, ama o hala benim oğlum.

Sally'nin oğlu.

Benden o kadar uzaklaştığını fark ediyorum ki artık onu tanıyamıyorum bile. Bu öfkeli, asık suratlı çocuk, Kosta Rika'da bir şelalenin altında annesine sevinçle su fırlatan küçük çocuk değil. Annesi öldüğünde olma yolunda ilerlediği kişi de değil.

O bana emanetti ve ben en önemli görevimde başarısız oldum.
iş.

Annesi oğlumuzu bu hale getirdiğimi görse beni asla affetmezdi.
dönüş.

Artık değiştirmek için çok geç olabilir ama ne olursa olsun hasar kontrolü yapmam gerekiyor.

Yeterince doğru bağlantım var. Onu bu durumdan kurtarmak için gerekli ipleri çekebilirim.

Ama Gemma'yı mahvetmeden bunu yapamam. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim.

Sadece bir saat önce onu nasıl sıkıca kavrayıp ellerimi inanılmaz vücudunda gezdirdiğimi bilmiyorum ve şimdi...

Muhtemelen bir daha benimle konuşmayacak bile.

Memuru Landon'dan uzaklaştırıyorum, böylece bundan sonra ne olması gerektiğini daha ayrıntılı olarak konuşabiliyoruz.

En büyük sorun Parker'ın verdiği ifade. Bana göstermemesi gerekiyor ama yine de gösteriyor ve Landon'ın kilitli olmayan garaj kapısından içeri girmesine rağmen, gitmesi için uyarıda bulunduğunu ve hatta gitmezse polisi arayacağını söylediğini açık bir şekilde anlatıyor. Landon onu görmezden gelip kilitli yatak odasının kapısına vurarak içeri girmek isteyince kadın "hayatından endişe ederek" kendini dolaba kapatmış ve yardım istemiştir. Landon yatak odasına girmeyi denemeye devam etti ve polis memurları gelip onu kelepeleyerek dışarı srkleyene kadar Landon nihayet evden ıktı.

"Tanrım," diyorum raporu geri verirken.

Memur başıyla onaylıyor. "Oldukça kötü."

Oğlumun bir pislik olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunu söylemiyor. Muhtemelen oğlumun davranışlarından dolayı hapis cezası alması gerektiğini de biliyor ama bu kasabayı bunun söz konusu olmadığını bilecek kadar iyi tanıyor.

"Eğer bu ifadeyi atabilirsek, her şeyi unutmak çok daha kolay olacak. Ama kız ısrarcıysa... suç duyurusunda bulunmamak gerçekten zor olacak. Yapılabilir ama o kadar kolay değil ve hoş olmayacak."

Anladığımı başımla onaylıyorum. Bir kadının ifadesini nasıl itibarsızlaştırdıklarını çok iyi biliyorum ve bunu Gemma'nın kızına yapmamın imkânı yok. "Onunla konuşacağım."

Ben içimdeki korku balonunu görmezden gelip Gemma ve Parker'a yaklaşırken o oğluma bakmaya geri dönüyor. Artık kucaklaşmıyorlar ama Gemma kızının yanındaki sandalyede oturuyor, güzel bacaklarını Parker'a doğru çevirmiş, onun elini tutuyor ve Parker'ın söylediği bir şeyi başıyla onaylıyor.

Görüş alanına girdiğimde Gemma'nın yaralı bakışları bana kayıyor. Annesinin dikkatini kaybettiğini fark eden Parker dönüp bana bakıyor, çok.

Bu şekilde tanışmamızı kesinlikle istemezdim. Artık bir önemi yok.

"Sen iyi misin?" Parker'a sordum.

Gemma kolunu Parker'ın omuzlarına doluyor ve onu Sanki onu benden koruyacakmış gibi.

Ve ne için burada olduğumu düşünürsek, muhtemelen haklı.

"Bu gece yaşadıklarından sonra anlaşılır bir şekilde sarsılmış durumda," diyor Gemma, ses tonu soğukkanlı.

Başımı sallıyorum, duygularımın içimden akıp gitmesine izin veriyorum. Gemma'nın bana karşı süregelen ilgisini yok etmenin tek yolu buydu. "Landon yaptığı şey için çok üzgün," diyorum Parker'a.

Gemma, Parker daha cevap vermeye fırsat bulamadan tersliyor. "Eğer Landon çok üzgünse, neden özür dileyen Landon değil?"

Parker benden önce cevap veriyor. "Çünkü o üzgün *değil*." Saçmalamadan, bakışlarımla tam olarak yüzleşiyor. "Benim tam bir geri zekâlı olduğumu mu düşünüyorsun bilmiyorum ama oğlunun üzgün olmadığını biliyorum. Muhtemelen üzgün olduğunu söylüyorsun çünkü ifademi geri almamı istiyorsun. "Kafam karıştı ve davetsiz misafir sandım." gibi bir şey söyleyebilir,

Ama biz aslında okuldan arkadaşız ve onun uğramasını beklemiyordum,' bu yüzden size biraz zaman kazandıracağım. Hayatta olmaz. Oğlunuz bu gece *beni* yatak odamda kıstırdı ve kapıyı kırmaya çalıştı. Başarılı olsaydı ne olurdu Tanrı bilir."

Konuşmak için ağzımı açtım, ama ben daha konuşmadan Landon Odanın diğer ucundan. "Saçmalık. Lanet kapını kırmak isteseydim kırardım. Sadece seni korkutmaya çalışıyordum."

Parker kaşlarını kaldırıyor ve Landon'ı işaret ediyor. "Gördün mü? Üzgün değil. Ve sözümü geri almıyorum. Yıllar boyunca oğlunuzdan *çok şey* gördüm. Sonunda böyle bitecekse, öyle olsun."

Vay canına. Parker, annesiyle tanıştıktan sonra beklediğim gibi biri değildi, ancak herhangi bir noktasını tartışmak zor - en azından tartıştığım kişi o olduğunda. Elbette, gerekirse hayatını didik didik edip onu kamuoyu nezdinde itibarsızlaştırmak için gerekçeler bulabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. Parker'ı ve annesini seviyorum ve bunların hiçbirisi onların suçu değil.

Bakışlarım Gemma'ya kayıyor, kızını koruyucu bir anne gibi tutuyor ayı.

Bu gece travma geçiren Parker olsa da, Elini annesinin diz kapağının üzerine koyuyor, sanki ona da denge ve rahatlık sağlıyor.

Eminim öyledir.

Gemma çok tatlı biri ama kızını koruması gerektiğinde korumacı -ve daha iddialı- içgüdüleri ortaya çıkıyor.

Eminim kızı da annesine karşı aynı derecede korumacıdır.

Gemma'nın birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlarda bana verdiği kişisel bilgileri kullandığım için alçağın tekiyim ama Parker'ın yaşına göre olgun olduğunu, her zaman sadece ikisinin olduğunu kendisi söyledi.

Normalde bir ebeveynle çocuğu üzerinden konuşmak isterdim ama Parker'ın kendi başının çaresine bakabileceğine dair bir his var içimde.

"Sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Parker'ın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Gemma, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor.

Parker'ın gözleri kısılıyor ama yüzünden hiç ayrılmıyor. Tartışıyor ve benimle dişe diş mücadele etmekten korkmadığına karar vermiş olmalı ki elini annesinin dizinden çekip nazikçe kucağından kalkıyor ve ayağa kalkıyor. "Hayır, onunla ben konuşurum."

Ona hafif bir gülümseme sunuyorum. Güvenceye ihtiyacı varmış gibi görünmüyor ama beni burada kötü adam olarak düşünmesini istemiyorum.

Gemma'nın bunu geçmişte bırakma şansının çok düşük olduğunu bildiğim halde hâlâ bir şeyleri kurtarmaya çalışmam çok saçma.

Bu alan herkesin duyabileceği kadar açık olduğundan, Parker'la konuşmak için kullanabileceğim boş bir sorgu odası buluyorum. Gemma bundan hiç hoşlanmıyor ama Parker annesine iyi olduğuna dair güvence veriyor ve beni takip ediyor.

Kapıyı kapatıyorum ve oturmasını işaret ediyorum.

Başını bilerek sallıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Ayakta durabilirim."

Yavaşça başımı sallıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Bu kızı tanımadığım için dezavantajlıyım. Landon'ın getirdiği kadınlarla küçük etkileşimlerim oldu ama hiçbirisi Parker kadar yetenekli değildi.

"Anneniz bana oğlumla bir süredir aranızın açık olduğunu söyledi."

"Annem mi?" diye yineliyor, kaşları kalkıyor.

Gemma'nın ona benimle vakit geçirdiğini söylemediğini biliyorum, o yüzden "Geçen gün komşunuzla ilgili olarak ofisime geldi. Oğlumla olan ilişkinizi konuştuk."

Parker dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Oğlunuzla köstebek ve tokmağın köstebek oyunundaki ilişkisi kadar bir ilişkim yok."

"Muhtemelen ondan nefret ettiğinizi ve cezalandırıldığınızı görmek istediğinizi anlıyorum," diye başlıyorum.

"Ondan nefret etmiyorum. Yani, ondan *hoşlanmıyorum* ama sorun bu değil. O *benden* nefret ediyor. Sorun bu. Onun saçmalıklarını kışkırtacak bir şey yapmama gerek yok. Aslında, geçmişte ona çok iyi davranmıştım. Şimdi kendi yolumda kalmaya ve kendi işime bakmaya çalışıyorum ama bu onu benden uzaklaştırmıyor. *Beni* taciz etmeyi bırakmayan o. Bu ortak bir sorunumuz değil. Landon'ı kızdıracak hiçbir şey yapmadım. Bir keresinde ona iyi davranmaya çalıştığım için psikopat gibi üzerime çullandı ve o zamandan beri beni rahat bırakması için ne kadar talepte bulunsam *ya da* yalvarsam da işe yaramadı. Oğlunuz sorunları var ve hapishanenin ihtiyacı olan yardımı alabileceği bir yer olduğunu düşünmüyorum, ama ne var biliyor musunuz? Belki de öyledir."

Başımı eğdim, bu yeni bilgiye dayanarak yaklaşımımı yeniden değerlendirdim. İntikam almaya kararlı, korkmuş, kavgacı bir genç kız bekliyordum.

Bu kız kızgın değil.

Sakin ve makul biri ve yine ondan hoşlanmadan edemiyorum. İç çekerek

bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana karşı çok dürüst olacağım, Parker, çünkü sana saygı duyuyorum. Seninle bir yetişkin gibi konuşacağım çünkü bunu hak ettiğini ve bununla başa çıkabileceğini düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kollarını kavuşturmuş ve poker suratıyla orada duruyor.

"Oğlumun bu gece yaptığı şey yüzünden hapse girmesi gibi bir gerçeklik yok. Bu yanlış olmadığı anlamına gelmiyor. Yanlıştı. Ne yazık ki dünya bu şekilde işlemiyor. Adalet her zaman siyah ve beyaz değildir ve mahkeme sistemler bunu her zaman sağlamaz. Size söz veriyorum, bu savaşı verirseniz kaybedersiniz. Bu sizin suçunuz değil. Sadece rakipsizsiniz. Bu gerçek hoşuma gitmiyor. Seni utandırmaya ya da incitmeye çalışmıyorum. Sadece sana

bu durumun gerçekliği. Yerinizde durabilir ve gerçeklerden uzaklaşmayı reddedebilirsiniz, ancak Landon hapse girmeyecek ve son sınıfa onunla birlikte katlanmak zorunda olduğunuzu unutmamanızı tavsiye ederim. Eğer oğlum size karşı söylediğiniz kadar korkunçsa, onu yenmeye çalışıp *başarısız* olursanız bunun ne kadar kötü olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Parker yutkunuyor, gözlerinde bir kırılganlık parıltısı var.

Anladığını görebiliyorum.

Bunu yüksek sesle itiraf etmiyor, ama biliyorum ki, eğer Landon saçmalıklarından paçayı sıyrır ve yara almadan kurtulursa, yenilmez olduğunu düşünecektir.

Ve iyi talihi için minnettar olmayacak ve kaderi baştan çıkarmayı bırakmayacak - ona daha da sert bir şekilde saldırarak.

"Bu işin peşini bırakmaya karar verdiğinize inansa çok daha iyi olmaz mı?" Ben öneririm.

Parker'ın bakışları düşüyor. Sınırlı seçenekleri üzerinde düşündüğünü görüyorum. Bakışları tekrar benimkine kayıyor ve çok daha genç görünüyor, gerçekte olduğu gibi savunmasız bir genç kız gibi. Onu manipüle ettiğim için kendimi lanet bir canavar gibi hissediyorum.

"Ben kavgacı bir insan değilim," diyor bana, başını sallayarak. "Bunların hiçbirisi *hoşuma* gitmiyor. Ama *evime* geldi. Orada ne söylediği umurumda değil. Bana zarar vermek istediğine inanıyorum. Eğer kapımı aşabilseydi bunu yapardı diye düşünüyorum."

"Anlıyorum," diyorum üretmem gerekmeyen bir sempati ile. "Oğlumun davranışlarıyla ilgileneceğimden emin olabilirsin. Sana zarar vermesine izin vermeni ya da kendini savunmamanı istemiyorum. Ne pahasına olursa olsun, sizinle ve annenle aramı düzelteceğim. Sadece bunu yasal sistemin dışında yapmak istiyorum. Bu işin peşini bırakırsan teşekkür olarak evinin parasını ödemeyi teklif edecektim ama oğlumdan gerçekten uzak durmak istiyorsan Size farklı bir okul bölgesinde farklı bir ev satın alalım ve son yılınızı başka bir yerde tamamlayın. Annenin burayı sevmediğini biliyorum.

Şu anki mahallenizdeki komşularınız. Manzara değişikliğini hoş karşılayabilir."

Başını sallayarak beni şaşırtıyor. "Beni kovmasına izin vermeyeceğim. Tüm lise kariyerimi geçirdiğim okuldaki başarılarım için çok çalıştım. Başka bir yere gitmek istemiyorum."

"Pekâlâ," diyorum kolayca. "Sadece bir fikirdi."

Bana kuşkuyla bakıyor. "Gerçekten annemin evinin parasını ödeyecek misin?" Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Yazılı olarak isterim," diye beni uyarıyor.

Sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Pekâlâ."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Ne?"

Başımı salladım. "Yok bir şey. Sadece senden hoşlanıyorum, hepsi bu." Cevabım onu şaşırttı.

"Oğlumun görüldüğü gibi endişe verici bir şekilde değil," diye belirttim. "Sadece bir kızım olsaydı, senin gibi olmasından mutlu olurum diye düşünüyorum."

Bunun bir kısmının yanaklarını kızartmasını bekliyorum, ama kızardığında şaşıyorum ve odaklandığı şey ilk kısım gibi görünüyor. "Landon benden hoşlanmıyor."

Şu anda bunu tartışmaya değmez, bu yüzden ona inanıyormuş gibi başımı salladım ve elimi ona doğru uzattım. "Anlaştık mı o zaman?"

Uzun bir süre elime baktı, sonra "Başka bir şey istiyorum" dedi.

Elimi indiriyorum. "O da ne?"

"İhtiyacım var-" Durdu ve boğazını temizledi. "Bu yıl okul için yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var. Annem bana bir tane almak için fazladan para bulmaya çalışıyor ama-"

Bitirmesine izin vermedim. "Tamamdır. Sana e-posta adresimi vereceğim. Hangisini istiyorsan bana linkini gönder, ben de evine teslim edeyim."

Rahatlamış görünüyor. Yumuşarken ve bana küçük bir gülümseme verirken annesini daha çok görüyorum. "Teşekkür ederim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On İkinci Bölüm

Gemma

Tırnak yeme alışkanlığımı bıraktığımda on iki yaşındaydım, ancak karakoldaki sorgu odasının dışında beklerken yeniden başlamak için can atıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, kapı nihayet açılır.

Hayden, Parker için kapıyı tutuyor ve Parker onu geçip benim yanıma dönüyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyor, görünür bir sıkıntı belirtisi arıyorum. "İyi misin?"

Kollarını kavuşturmuş, başını sallıyor.

Yine de bana kendini koruyucu bir jest gibi geliyor, bu yüzden o kadar emin değilim. Hayden'a dönüp bakıyorum, gözlerim kısılmış. "Kızım ile tek başına ne konuşman gerekiyordu?"

"Sorun yok anne," diyor o daha bir şey söyleyemeden. "Bana kötü falan davranmadı. Sadece konuştuk ve özür diledi." Omzunun üzerinden onu hâlâ küçük bir sürüngen gibi izleyen Landon'a bakıyor.

Omuzlarından tutup onu önüme çektim. "Gitmemiz gerek."

Parker başını sallıyor ama ayrılmadan önce polis memuruyla raporunda unuttuğu bir şey hakkında daha konuşması gerektiğini söylüyor. Onunla gitmeyi teklif ediyorum ama o istemiyor.

Landon orada oturduğu için memura yaklaşması bile hoşuma gitmedi ama memur ayrılmaları gerektiğini anlamış görünüyor, bu yüzden onu yakındaki bir ofise kadar takip etmesini söylüyor.

Kızım odadan çıktığına göre dikkatim Landon'a dönüyor.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı çünkü Parker'ın geçtiği kapıya bakmaya devam ederken şimdi bana dönüp doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Kendini kötü hissetsin diye ona ters ters
bakıyorum ama hissetmiyor. Gülümsüyor ve bana
küçük bir el sallıyor.

Tam bir pislik.

Hayden'a dönüp kollarımı kavuşturuyorum ve "Şimdi sorunu anladın mı?" diyorum.

Başını sallıyor ve ben de anladığını görebiliyorum. "Bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Sana anlatmaya
çalıştım." "Söylediğini
biliyorum."

Benimle tartışmadığı için başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ayakkabılarımı aceleyle giydiğim için ayaklarıma yapışmış kum tanelerini fark ederek yere bakıyorum.

Kollarımın ona sarıldığı, dudaklarının dudaklarımda olduğu anılar yüzeye çıkıyor. Onu ne kadar çok istediğimi.

Dalgalar kıyıya çok erken vurdu. Resmimiz biz daha çizmeyi bitiremeden silindi.

Öfke ve korku olmadan, sadece biraz üzgün
hissediyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyordum,
artık bir önemi yok.

Başından beri söylediğim gibi, birlikte bir geleceğimiz yok.
Bu mümkün değil.

"Landon'la bu işleri halletmek için bir avukata ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyorum, ama eğer olursa, bu avukat sen olamazsın. Muhtemelen daha uygun fiyatlı birini işe almam gerekeceğinden, ileride bir sorun çıkarsa komşumun işleriyle ilgilenmelerini sağlayacağım. Komşumun ne olduğundan bile emin değilim.

ve Landon'ın yaptıklarından sorumludur. Belki de komşum sadece ürkütücü bir cinsiyetçidir ve diğer şeylerin hiçbirinden sorumlu değildir."

"Landon'la konuşup öğreneceğim," diye beni temin ediyor. "Sana haber veririm."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bunun ötesinde, daha fazla konuşmamız gerektiğini sanmıyorum." Şaşırmış görünmüyor. Başını sallıyor ama bu bir anlaşma gibi gelmiyor, sadece tercihlerimin bir kabulü. Açıklama için ısrar edemeyecek kadar yorgunum.

Hayatımın en uzun, en korkunç gecesi idi ve tek yapmak istediğim eve gidip kızımın yatağa kıvrılmak, onun güvende, sağlam ve ulaşabileceğim bir yerde olduğundan emin olmak.

Parker ofisten çıkıyor ve muhtemelen Landon'ın bakışlarına tekrar yakalanmamak için başını öne eğerek bana doğru ilerliyor. Ona dışarı kadar eşlik ettim. binayı mümkün olduğunca çabuk terk etmeliyiz ki tüm bunları arkamızda bırakabilelim.

Dışarı çıktığımızda, benim arabam olmadığı için onun arabasını eve götürmek zorunda kalacağımı fark ediyorum.

Parker da yolcu koltuğuna oturup karakola açılan kapıya düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış görünümünde bunun farkına varmış görünüyor.

Bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. "Sen ve Landon'ın babası buraya aynı anda mı geldiniz?"

Bu gece ona yalan söyleyecek enerjim kalmadı. Anlamsız geliyor Onun haberi olmadan buraya kadar gelebildim ve sonra itiraf etmek zorundayım, ama zihinsel yorgunluğun eşiğindeyim ve içimde yok.

"Landon'ın tutuklandığı haberini aldığında yanımdaydım. Telefonumu kontrol ettim ve senden gelen tüm o aramaları ve mesajları kaçırdığımı fark ettim. Çünkü onunla birlikteydim."

Anlaşılmaz bir şekilde, kafası karışmış görünüyor. "Ama... neden? Neredeydin?"

"Sahildeydim," dedim usulca, arabayı çalıştırdım ve ne varsa topladım kalan enerjimi bizi eve götürmek için harcadım.

Garaj yoluna girdiğimizde, sanki bir suç mahalli gibi hissediyoruz.

Sanırım öyle olduğu için.

Kapı kolunda parmak izlerinin toplandığı yerde toz kalıntıları var. Mutfığa girdiğimde, ben dışarıdayken bu odada başka birinin daha olduğunu düşünmeden edemiyorum - kızıma zarar vermek isteyen birinin.

Merdivenlerden çıkarken, onun için nasıl bir şey olduğunu merak etmemek mümkün değil. Aynı merdivenlerden korkmuş bir şekilde koşarak mı çıktı? Evimizde yürürken tüm bunları yeniden mi yaşıyor?

Parker'a bu gece benim odamda uyumasını istediğimi söylediğimde hiç itiraz etmedi. Uyumak için yatağıma girmeyeli yıllar oldu ama onunla başka bir yerde uyuyabilmem mümkün değil.

Ne kadar yorgun olursam olayım, o yanımdayken bile uykuya dalamıyorum. Gözlerim yanarken ve duygusal depolarım tamamen tükenmişken yatağımda uzanıyorum. Uyumak için yanıp tutuşuyorum, ama uykuya dalmak için Hissettiğim boşluk.

Yorgun olduğum için olduğunu biliyorum. İyi bir gece uykusundan sonra daha iyi hissedeceğim.

Karanlık oda aydınlanıyor ve yatağımin başucundaki telefonuma bakıyorum.

Parker'ın hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona bakıyorum ve uyuduğunu görünce telefonumu alıyorum.

Hayden'dan gelen mesajda basitçe "Hepsi o ve arkadaşlarıydı" yazıyor.

"Bu gece burada mıydılar? Neden onların da başı belada değil?"

"Onu ektiler," diye mesaj atıyor. "Onu korkutmak için oyun oynadılar ama eve girmediler. Eve girdiğinde de başları belaya girmesin diye arabayla uzaklaştılar."

"Bazı arkadaşlar," diye mesaj atıyorum.

"Evet."

Konuşmamız doğal olarak sona eriyor ama nedense telefonu elimden bırakmak istemiyorum. Sadece ekrana bakarak ve onun sözlerini görerek rahatlıyorum.

Ben bakarken telefon kararıyor, ama sonra tekrar aydınlanıyor ve onun tarafında yazdığını gösteren üç baloncuk görüyorum.

"Randevumuzu bitiremediğimiz için üzgünüm," diyor. "Ben de öyle," diye karşılık veriyorum ama bu beni üzüyor.

"Seni gerçekten tekrar görmek istiyorum."

Burnumu çekiyorum ve "Hayır, özür dilerim" diye yazıyorum. "Anlıyorum," diyor.

Bu, son *gerçek* ayrılıktan daha fazla bir ayrılık gibi hissettiriyor. Kalbim kırılmasın diye onunla konuşmaya devam etmek istiyorum ama bunun sadece kaçınılmazı ertelemek olduğunu biliyorum.

İyi geceler Hayden yazıyorum ama sonra geri alıp "Hoşça kal Hayden" yazan bir mesaj gönderiyorum.

Buna cevap vermesini bekliyorum ama vermiyor.

Ekran kararıyor ve ben hala bekliyorum.

Onun da bana veda etmesini istemiyorum ama bir yanım istiyor çünkü Bu sefer gerçekten ciddi olduğumu anladığını bilmek istiyorum.

Önceden ona karşı koymak zor olabilirdi. Hayır dedim ve biliyordum ki ama bu sefer farklı. Bu sefer ciddiyim.

Bekliyorum ve bekliyorum.

Elimde telefonumla uyuyakalıyorum. Ama o hiç mesaj atmıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Üçüncü Bölüm

Gemma

Takip eden günlerde hayat normale döner.

Yaz resitalleri ve sonbahar derslerimin başlaması arasında iki hafta boyunca çalışmayacağım. Parker'la okula dönmeden önce birlikte bolca vakit geçirebilmek, yapılması gereken alışverişleri halledebilmek ve okul başladığında vakit bulamayacağımız son birkaç gece geç saatlere kadar film ya da kötü diziler izleyebilmek için hep bu şekilde planlıyorum.

Parker her gece evde kaldığımı fark etti ve bana zorunda. "Ben iyiyim," diye ısrar ediyor. "Kapıyı kilitli tutacağım. Bir şok tabancası aldım. Sırf bir deliyle aynı okula gidiyorum diye dışarı çıkıp hayatını yaşamaktan korkmanı istemiyorum."

Hafifçe gülümsüyorum. "Korkmuyorum," diyorum ona, ama bu düpedüz bir yalan.

Onun çocuğu yok, bu yüzden o gece cevapsız mesajları gördüğümde hissettiğim çaresiz dehşeti anlayamaz. Olanların tamamını bilmeden önce, hayalimde en kötü senaryolar canlanıyordu. Korkunç bir an için oğlunun kızıma zarar vermiş olabileceği bir adam tarafından sahilde ellendiğimi ya da daha da kötüsünü düşündüğümde.

Landon Atwater'ı tanımıyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum. "Sen sadece..." Parker söze başlar ama mutsuz bir şekilde sözünü keser. Bitir.

Ona bir bakış attım. "Ben sadece ne?"

Omuz silkiyor, bana bakıyor. "Mutlu görünüyordun."

Birden gözlerim yaşardı ama regl dönemim yaklaşıyor olmalı çünkü bu konuda duygusallaşmamın imkanı yok.

Gülümsemeye zorladım ve bir Twizzler aldım. Ona mutlu olduğumu söyledim, o da boş verdi ama hala aklında *olduğunu* söyleyebilirim.

Onu evde yalnız bırakmaya o kadar isteksizim ki market alışverişini Cuma gününe erteledim. Akşam yemeği için yiyeceğimiz kalmadı ve Parker bu akşam yemeğine tavuk tikka ile renk katmak istiyor, bu yüzden bir tedarik çalışması yapmam gerekiyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde turumu tamamlıyorum ve eve döndüğümde Parker masada dizüstü bilgisayarıyla oynuyor. Fazladan neşeli görünüyor ve nedenini merak ediyorum ama sorduğumda sadece gülümsüyor, bilgisayarı kapatıyor ve bu akşamki yemek için hazırlıklara başlayabilmemiz için market alışverişlerini kaldırmama yardım ediyor.

"Bu arada," diyor tavuk için marine sosunu hazırlarken, "okuldan bir e-posta aldım. Bu hafta sonu zümrüt veli toplantısına gitmen gerekiyor."

"Okulda mı?"

Başını iki yana sallar. "Tabii ki hayır. Okulumdaki aileleri bilirsin, çok havalıdırlar. Birinin yatında. Eminim Dom ve somonlu puflar ya da zengin insanlar ne yiyorsa o olacaktır."

Gülümsedim. "Sensiz bir yat partisine gitmek istemiyorum. Sen de gelebilir misin?"

"Hayır, sadece ebeveynler. Bir çeşit 'strateji toplantısı'. Sanırım okul yılına nasıl iyi bir başlangıç yapabilecekleri konusunda strateji geliştiriyorlar. Bilmiyorum, eminim kötü geçecek ama gitmek zorundasınız. Bu zorunlu."

"Zorunlu bir yat partisinde ne giyilir?" Ben soruyorum. "Şirin bir şey." Bana gülümsüyor. "Ben bikini giyerdim
Ne olur ne olmaz."

Rıhtım boyunca yürüyüp Parker'ın bana bu toplantının yapılacağını söylediği yatı ararken güneşin batmasına dakikalar var.

"Poseidon," diye mırıldanıyorum, üç çatallı mızrak sembolünü görüyorum ve başımı sallıyorum. "İşte burada."

Diğer ebeveynlerin teknenin yanında bekleyeceğini tahmin ediyordum ama birkaç dakika geciktim. Çıkmadan önce evin kilitli olduğundan emin olmalıydım ve emin olduktan sonra bile tekrar kontrol ettim.

Parker, Landon'ın eve girdiği geceyi benden çok daha hızlı atlattı. Hâlâ bu kadar endişeli olduğum için aşırı tepki veriyormuşum gibi davranıyor ama ben onu evde yalnız bırakmak zorunda kaldığımda hâlâ büyük bir endişe duyuyorum.

Artık ondan uzaktayken telefonumu titreşimde tutmuyorum ve Hayden'ın yerleştirdiği kameraları istediğim zaman kontrol edebileceğimi biliyorum, ama korku hala orada.

"Alo?" Sesleniyorum, teknede insan var mı diye bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

Yine de oldukça büyük bir tekne. Belki herkes içeridedir.

Açık izni olmadan birinin teknesine binmek garip geliyor ama Parker'ın bana verdiği bilgileri tekrar kontrol ediyorum ve burası kesinlikle olmam gereken yer.

"Alo?" Kabine girerken yine tereddütle sesleniyorum.

Daha önce bu lüks yatlardan birinde hiç bulunmamıştım ama odaya girdiğimde şok oldum, burası lüks bir oturma odası gibiydi. Üç kanepeli odanın ortasını kaplıyor ve iki yanında okyanusu gören pencereler var. Tüm oda siyah ve kahverengi renklerle döşenmiş. Kesinlikle lüks bir toplantı için yeterince büyük, ama yine de başka ebeveyn göremiyorum.

Oturma odasının ötesinde, ortasında orkidelerle dolu teneke bir kova bulunan pırıl pırıl bir yemek masası yer alıyor.

Meraklı hissediyorum ama kulübenin etrafına bakıyorum ve hatta merdivenlerden bir üst kata çıkıyorum. Yatak odalarında gömme dolaplar ve muhteşem banyolar var

Jakuzili küvetleri var. Bir ofis bile var. Kelimenin tam anlamıyla su üzerinde bir ev gibi, ama içinde hiç insan bulamıyorum.

Alt kata geri dönüyorum ama bir pencerenin önünden geçerken teknenin rıhtımdan uzaklaştığını fark ediyorum.

Midem bulanıyor, her ne kadar toplantı bir teknede gerçekleşiyorsa, muhtemelen bir gezintiye çıkacağımız anlaşılabilir olsa da.

Diğer insanları bulabilseydim ve olmam gereken yerde olduğumdan emin olabilseydim, denizde olduğumu bilmek beni çok daha iyi hissettirirdi.

Ne kadar ilerlediğimizi görebilmek için teknenin arkasına doğru ilerliyorum. nemli olduğundan değil. Atlayıp geri yzebileceğimden değil.

Yani, sanırım yapabilirim, ama...

Bunun zorunlu bir toplantı olması gerekiyordu.

Parker'a mesaj atmama iki saniye kalmıştı ki arkamda onun varlığını *hissettim*.

Dönüyorum ve kalbim rahatlamayla ve adını koymamaya karar verdiğim daha az kabul edilebilir başka bir şeyle sıırıyor.

Hayden bir çift beyaz şort ve açık mavi bir düğme ile orada duruyor. Yakışıklı yüzü görenleri hayrete düşürüyor. Gerçekten burada olduğundan emin olmak için yanına gidip ona dokunma isteğime direnmek zorundayım.

Çünkü olmamalı.

Parker'ın okulundaki çocuklar evlere göre ayrılıyor. Parker'ın evi zümrüt rengi ve bu toplantının zümrüt rengi veliler için olduğunu söyledi.

Hayden'ın oğlu Onyx.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona soruyorum, cevabı zaten bildiğimden korkuyorum.

"Randevumuzu bitiriyoruz."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Doğal olarak, rıhtımla aramızda eskisinden daha fazla boşluk var.

Hayden'a bakıyorum ve iç çekiyorum. "Okul toplantısı yok, değil mi?" Başını sallıyor.

"Beni buraya çekmek için kızıma sahte bir e-posta göndermişsiniz. bahaneler? Ben uzman değilim ama siz öylesiniz, bu bir suç değil mi?"

Belli belirsiz gülümsüyor. "Ona sahte bir e-posta göndermedim. Parker nerede olduğunu biliyor. Benimle olduğunu biliyor. Bunu ayarlamama yardım etti."

Bu beni şaşırttı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım bensiz perişan oldun." der, gülerek *-ama gerçekten* öyle mi?

Gözlerimi deviriyorum. "Ugh, ben *değildim*."

Yaklaşıyor, uzanıyor ve beni içine çekebilmek için belimden tutuyor. "Hayır mı?" diye mırıldanıyor, başını eğip beni öpüyor. "Sensiz çok mutsuzdum."

Onu öpmeye karşı koyamıyorum ama beni altına çekip duyularımı tamamen yok etmeden önce geri çekiliyorum. "Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim."

"Söyledin ama yalandı. Her neyse, o randevunun geri kalanını bana borçluydun ve ben borçlarını tahsil etmeden bırakacak bir adam değilim."

Biraz çaba sarf ederek kucağından çekiliyorum. "Hayden, ben ciddiylim. Bunu konuşmuştuk. Landon'ın ne yaptığını gördün..."

"Oğlum tehlikeli değil," diyor ciddi bir şekilde. "Aptalca bir şey yaptığını ve sizi ölümüne korkuttuğunu biliyorum. Bunu anlıyorum ve çok üzgünüm. Gerçek şu ki..." Çenesi kilitleniyor ve suya bakıyor. Her ne söyleyecekse, sözünü bitirmedi. Bana baktı ve dedi ki, "O bir daha böyle bir şey yapamayacağını biliyor. Eğer yaparsa kovulur." "Dışarı mı?"

"Evin. Güven fonundan. Parker'ın peşine tekrar düşerse değer verdiği her şey elinden gider."

"Oh," diye mırıldandım, bunu duyduğuma şaşırmıştım.

"Cezalı ve bir süre mankafa arkadaşlarıyla takılmasına izin verilmiyor. Arabasının anahtarları bende ve bir süre ev hapsinde kalacak. Yazın geri kalanında Parker için endişelenmene gerek yok, söz veriyorum."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Parker *senin* için endişeleniyor," diyor.

"Seni arzulayarak tükendiğim için mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır. Çünkü onun için hayatını askıya aldın, O üniversiteye gittiğinde bir gün uyanıp yalnız olduğunu ve bunu istemediğini fark etmeni istemiyor. Şimdi, ben *senin* kaderinim demiyorum. Seninle çocuklar ya da geleceğimizin imkânsızlığı hakkında tartışmak istemiyorum. Sadece bana söz verdiğin randevunun geri kalanının tadını çıkarmak istiyorum. Hepsi bu."

Ona inandığımdan emin değilim ama başka seçeneğim olduğundan da emin değilim.

Alt dudağımı ısıyorum ve son bir kez iskeleye bakıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu kaçırılmaya çok benziyor," diyorum ona.

Elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı çekiyor. "Bu iyi bir not. Adam kaçırma içeren randevuları sevmez misin?"

"Benim favorim değil, " diye bilgi verdim.

"İleride başvurmak üzere bunu aklımda tutacağım." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gördün mü? Birbirimizi daha iyi tanımaya başladık bile."

Ona başımı sallıyorum ama gülümsememi tamamen engelleyemiyorum.

Bana sorulsaydı, bu "makyaj randevusuna" kesinlikle hayır derdim, ama şimdi burada olduğum için biraz daha mutlu hissettiğimi inkar edemem.

Üst güverteye çıktığımızda beni jakuzinin yanından geçirip yemek masasının etrafından dolaştırıyor. Masanın iki kişilik olduğunu fark ediyorum ama beni masanın yanından geçirip yatak olarak tanımlayabileceğim bir yere götürüyor. Sanırım burası bir dinlenme alanı ama her yerinde yastıklar ve alt kısmında yumuşak görünümlü bir battaniye var. Bir yatak da olabilirdi, sadece açık havada, yıldızlarla dolu bir gölgelik altında bir yatak.

Yakında yıldızlarla dolu bir gölgelik altında olacak.

Güneş henüz batmadı ve beni bu yüzden buraya getirdiğini fark ettim.

Yerleştiğimizde bizi iki sarı ve turuncu içecek ve benim için soğuk bir şişe su bekliyor.

"Benim iki içkim," diyorum gülümseyerek.

"Söz konusu içecekler olduğunda, seçeneklerinizi açık tutmayı seviyorsunuz. Hatırladım."

Rahat koltukta popomun üzerine düşerken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Sen yaptın." Suyuma en yakın bardağı alıp bir yudum alıyorum. "Mm, bu çok lezzetli."

"Bu toplantıdaki yiyecekleri tatmin edici bulmanıza sevindim." Alay ettim.

"Toplantı."

"Öyle. Bir *strateji* toplantısı," diye vurguluyor.

"Mm-hmm. Peki ne stratejisi geliştiriyoruz?"

Hayden öne uzanıp içkisini alır, sonra arkasına yaslanır. Yastıklara uzandı ve bana bakarak zaman geçirdi. "Şu anda külotunu en iyi nasıl çıkaracağımı düşünüyorum. Geleneksel olarak, ellerimle mi? Belki de bunun yerine dişlerimle yırtmalıyım."

"Bu benim katıldığım strateji toplantısı *değil*."

Eğilip içkimi bir çıkıntının üzerine koyuyorum, böylece vücut ısıyla tüm buzları eritmemiş oluyorum. Ben bunu yaparken, Hayden beni tuttu ve daha yakına çekti.

ona.

Beni çektiğinde itiraz etmiyorum, böylece yarı yarıya onun üstünde yatıyorum. Aslında çok güzel bir his.

Kolumu beline doladım ve başımı pazusuna yasladım.

"Gün batımını izlemeyi seviyorum," diyorum ona sessizce.

Memnuniyetle iç çekiyor, sanırım o da öyle.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm On Dört

Gemma

Gün batımının tadını çıkardıktan sonra, arkamızdaki güvertede bir hareket duyuyorum ama Hayden telaşlanmıyor ve bana bunun sadece akşam yemeğini hazırlayan şef olduğunu söylüyor.

Yakında yemek yiyeceğimizi bildiğim için meyveli kokteyli bitiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, bittiğinde üzülüyorum ve keşke daha fazla içseydim diyorum. *Çok* güzeldi.

Belki biraz fazla iyi. Ayağa kalktığımda kendi ayaklarıma takılıyorum.

"Ne dansçıyım ama," diye şaka yapıyorum, zarafet eksikliğimden biraz utanarak.

Hayden beni dengelemek için kalçalarımı tutuyor ve bana hafif sıklet diyerek dalga geçiyor.

"Herhalde bana ilaç falan verdin," diye mırıldanıyorum, yarı şaka. "Gemi kaptanları insanlarla evlenemez mi? Eğer yarın evli olarak uyanırsam sana *çok* kızacak."

Hayden kıs kıs gülüyor ve beni masaya kadar takip ediyor. "Bana fikir vermemelisin."

"Bu konuda çok ciddiym," diyorum, masanın kabin tarafına usulca çöküp yemeğin olduğu yere doğru ilerlerken onu işaret ederek. "Parker olmadan evlenmeyeceğim."

"Benimle çıkmayı reddeden biri için evlilik hakkında çok fazla düşünüyorsun," diyor makul bir şekilde, ama çakırkeyif kadının saçma sapan süper yatında hileli düğünlerden bahsetmesiyle tamamen ilgisiz.

"Bir şeyler yemem lazım," diyorum ona. "Bugün pek bir şey yemedim ve ya bana ilaç verdin ya da o çok sert bir içkiydi."

"Şey," diyor gümüş çatal bıçak takımını açarken rahatça. "Bugün zaten adam kaçırma ve dolandırıcılıkla suçlandım. Sanırım sabıka kaydına seni uyuşturmayı da ekleyebiliriz."

Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Ne avukatmışsın sen."

Karnıma biraz yemek girdiğinde kendimi eskisi kadar çakırkeyif hissetmiyorum ama yine de mutlu hissediyorum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum -aslında *nefret* ediyorum- ama sanırım bunun nedeni bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm halde Hayden'la vakit geçiriyor olmam.

Şef boş tabaklarımızı kaldırıyor ve Hayden ona teşekkür ediyor. Temizliği bitirdiğinde, bizi biraz yalnız bırakmak için güvertenin altına iniyor.

"Ee," diyorum, masanın öbür ucundan ona bakarak. "Kızıma e-posta mı gönderiyordun?"

Sanki bu son derece doğal bir şeymiş gibi hiç istifini bozmadan başını sallıyor. "Tanıştığımız gecedен beri. Akıllı bir çocuk. Ondan hoşlanıyorum."

"Evet, ben de ondan çok hoşlanıyorum."

Gülümsüyor. "Fark ettim. O da senden oldukça hoşlanıyor." "Ne... ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Pek çok şey. Çoğunlukla senin hakkında konuşmaya başladık. Aramızda neler olduğunu ve o gece neden plajda olduğumuzu bilmek istedi. Sahilde ne yaptığımızı."

"Bunu ona söylemesen iyi olur."

Sırıttıyor. "Gizli tuttum ama sanırım satır aralarını okuyacak kadar zeki. Şaşırdı ve genelde erkeklerle çok çabuk ciddi olmadığınızı ama gizlice çıktığınız kişiden gerçekten hoşlandığınızı söyledi."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Tanrım. Bu *beni* ergen gibi gösteriyor."

"Ona Landon'la birbirlerinden hoşlanmadıkları için çıkmaya bir şans verebileceğimizi düşünmediğini söylediğimde, sanırım kendini kötü hissetti."

Eğlencem azalıyor ve yüzümü açıyorum. "Bunu ona söylememeliydin."

"Neden? Gerçek bu."

"Biliyorum ama bu onun sorunu değil. Bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyorum." "Ondan sonra başka şeyler hakkında konuşmaya başladık."

Sanırım o da
beni biraz tanısin, bakalım onaylayacak mı?"

"Öyle mi yaptı?" Hafifçe sordum.

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Seni kaçırmama yardım etti, o yüzden kaçırmış olmalı."

"Ne hain ama." Başımı şakacı bir şekilde sallıyorum ama bir süredir telefonumu kontrol etmediğimi fark ediyorum. Çaldığını duymadım ama bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum.

Ben yaptım. Parker'dan sadece bir mesaj.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

Hafifçe gülümseyip "Evet, teşekkür ederim" diye cevap yazıyorum.

Bu gece kaçırılacağımı bilmediğim için telefonumun şarjı tam dolu değil. Şarjımın ne kadar azaldığını fark etmemiştim ama şimdi baktığımda barın kırmızıda olduğunu görüyorum.

Akümün bitmesi ve Parker'ın bana tekrar ulaşamaması riskini almak istemiyorum, bu yüzden Hayden'a teknede kullanabileceğim bir şarj cihazı olup olmadığını soruyorum.

Bana öyle olduğunu söylüyor ve beni kendisine ait olduğunu tahmin ettiğim kamaraya götürüyor. Burası ana süit, eğer bir teknede böyle bir şey varsa -ki bu teknede var-. Büyük boy bir yatak var, ama yatak odası o kadar büyük ki, diğer tarafta bir kanepe ve birkaç sehpadan oluşan küçük bir oturma alanı da var. Duşlu ve küvetli bir ebeveyn banyosu ve odanın karşı taraflarında erkek ve kadın lavaboları bulunmaktadır. En büyük gömme dolap bu yatak odasının dışında ve ofis de öyle.

"Teknenizde bir çalışma odası olduğuna inanamıyorum," diyorum, başımı içeri sokmak için öne doğru eğilerek. "Parker buna bayılırdı."

"Neredeyse bütün bir ev," diye doğruluyor. "Evimiz inşa edilirken bir yıl boyunca orada yaşadık." Bana doğru uzanıyor, kalçalarından tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna doluyor ve ona bakıyorum. "Sen Burada mı *yaşadın*?"

"Bir zamanlar. Eskiden okyanusu severdim. Burada kendimi karada olduğumdan daha çok evimde hissederdim."

"Ne oldu?" Bir fikrim olduğunu düşünmeme rağmen soruyorum. Belki de bana kendisi anlatsa daha iyi olur.

Hayden iç geçiriyor, kolları belime dolanıyor. Bakışları yüzümden uzaklaşıyor ama tutuşu sıkılaşmış gibi görünüyor. "Altı yıl önce, bir Cumartesi günü işteydim. Olmamam gerekiyordu. O gün benim izin günümdü ve o zamanlar oldukça şiddetliydi. Evde geçirebildiğim tüm zamanı geçirmek istiyordum. Senin gibi ben de tüm anların tadını çıkarmak istiyordum."

Bakışları tekrar benimkilere kayınca hafifçe gülümsüyorum ama o da aynı hızla bakışlarını kaçırıyor.

"Ama bu özel Cumartesi günü, içeri girmeye karar verdim. Ortakları davaya olan bağlılığım ile etkilemek istedim. O gün tekneyle açılmayı planlıyorduk. Sally'ye bunun yerine Pazar günü yapabileceğimizi söyledim ama Landon o tekneye binmeye kararlıydı, beklemek istemedi. Sally karar verdi. Bensiz çıkmamaları için hiçbir sebep yoktu. Tekne gezintisini severdik, bu yüzden canımız isterse Pazar günü yine çıkabilirdik. Tekneyi bensiz çıkarmaları bile alışılmadık bir şey değildi, bunu her zaman yaparlardı. O gün de öyle yaptılar. Ve daha önce yüzlerce kez yaptıkları gibi, tekneden atlayıp okyanusta yüzdüler. İkisi de güçlü yüzücülerdi, bu yüzden etrafta sıçramayı ve eğlenmeyi seviyorlardı."

Duraklıyor, bakışları pencereye kayıyor. Okyanusun orada olduğunu biliyorum ama şu anda su huzurlu ve güzel değil. Karanlık ve ürkütücü, içinde kolayca kaybolabileceğiniz bir uçurum.

"Landon on iki yaşındaydı. Tek görgü tanığı oydu, bu yüzden boşlukları doldurmak imkansız, ama sadece yüzdüklerini ve denizde oynadıklarını söyledi."

Birdenbire duyduğu tek sesin kendi sesi olduğunu fark etti. Arkasına döndü, kızın suyun altında ortaya çıkıp onu korkutmak için beklediğini düşündü ama onu hiçbir yerde göremedi. Daireler çizerek yüzdü, suyun içinde başını, altında vücudunun şeklini aradı. Güverteye baktı, belki geri tırmanmıştır diye düşündü. tekne de, ama orada değildi. Hiçbir yerde değildi. Tekrar suya daldı, daldı, daldı ve daldı. Onun için çığlık attı ve sonunda mürettebattan biri gelip neler olduğunu gördü." Başını sallıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Okyanus o gün bana ihanet etti. Onu yuttu."

Landon'ı, annesi çoktan gitmişken onu arayan çaresiz küçük bir çocuk olarak hayal etmemeye çalışarak sert çenesini okşuyorum.

"Böyle bir ölümün kapanışı yoktur," diyor sonunda. "Okyanus uçsuz bucaksız ve yırtıcı hayvanlarla dolu. Cesedini hiç bulamadılar. Günlerce, haftalarca, aylarca buna inanmak istemedim. Belki de dışarıda bir yerdeydi. Belki bir şekilde onu geri alabilirdim. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Onu bulmak için tekneyi defalarca dışarı çıkardım, ama gerçekten gittiğini ve ne kadar ararsam arayayım onu bulamayacağımı kabul ettiğimde, tekneyi içeri aldım ve asla dışarı çıkarmadım tekrar."

"Çok üzgünüm Hayden," diye fısıldıyorum.

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Yıllardır aynı rüya peşimi bırakmıyor. Teknedeyiz, o hayatta ve yanımda, ama bir şey var. kötü hissettiriyor. Kötü bir numara gibi geliyor, ama olana kadar nedenini tam olarak anlayamıyorum. Bir an güvertede yanımdaydı ve birlikte geçirdiğimiz son günün tadını çıkarıyorduk, sonra bir baktım okyanusa atlıyor. İşte o zaman anladım. Suyu girerse bir daha asla çıkamayacaktı ama artık çok geçti. Ona sesleniyorum ve onu yakalayıp yukarı çekmek için hamle yapıyorum ama o suyun altında kayboluyor. Suyu atlayabilirim, Landon'ın o gün yaptığı gibi dalıp dalıp çıkabilirim ama onu asla geri getiremem."

Sesinde neredeyse korkuya benzeyen bir şey duyuluyor. Güçlü ve derinlere kök salmış bir şey ve keşke onu içinden çekip alabilseydim. Okyanusa at.

Kolları belime dolanıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. "Geçen gece yine o rüyayı gördüm. Yıllardır binmediğim tekneydim. Ama bu sefer güvertede benimle birlikte Sally yoktu. Sendin."

Kalbim sıkışıyor. "Ben mi?"

Başını sallıyor. "Birlikte bir günün tadını çıkarıyorduk ve hiç de kötü hissetmiyorduk.

Aynı rüya olduğunu hemen fark etmedim bile çünkü bu sefer her şey doğrumuş gibi geliyordu. Güneş gözlüğü takmıştın ve mayonun üzerine beyaz bir örtü örtmüştün. Ama sonra ayağa kalktın ve hepsini çıkardın. Bana hiç çıplak yüzüp yüzmediğimi sordun ve sonra suya atladın. Ve suya girer girmez, o panik geri geldi. Ne olacağını hatırladım. Peşinden suya daldım ama bu rüyayı o kadar çok gördüm ki, nasıl biteceğini biliyordum. Hep aynı şekilde, bir daha asla sarılamayacağım birine umutsuzca uzanmamla bitiyordu."

Bunu söyleme şekli beni derinden etkiledi ve şu anda ona sarılabildiğim için Yap.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Kollarım uzanıyor Kaslı sırtına sarılıyorum ve onu olabildiğince sıkı tutuyorum.

Sonra tekrar konuşur. "Ama yanlışmışım. Bu sefer farklıydı. Kollarımı suya daldırdım ve seni okyanusun ölümcül pençelerinden kurtardım. Islanmıştın ve korkmuştun ama oradaydın ve benimdin. Seni kollarımda tuttum, sen de bana sarıldın ve... sanki kabus sonunda gitmeme izin veriyordu. Sonunda ikinci bir şansım olmuş gibiydi." Alnı benimkine değecek şekilde eğiliyor. "Sen benim ikinci şansımdı, Gemma."

Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü öyle olmayı çok istiyorum.

Ama bu sadece bir rüyaydı.

Ama bunu ona söyleyemem. Şu anda olmaz. Az önce paylaştığı şeyden sonra olmaz.

Sonra dudakları benimkileri buluyor ve ben de onu aynı çaresiz açlıkla öpüyorum.

Beni kaldırıp yatağa doğru götürdüğünde, oraya varmak için ben de en az onun kadar istekliyim.

Elleri açgözlü ve sert bir şekilde tenimi sıkıyor ve okşuyor, elini değerli bir eşyaya dokunur gibi dokunabildiği her şeyin üzerinde gezdiriyor. Beni yatağın tam önüne yatırıyor, aşağı inerken elbisemin eteğini yakalıyor, böylece kıcımı avuçlayabiliyor.

Bırakıyor ve elbisemin arkasında bir fermuar arıyor. Bulduğunda fermuarı aşağıya doğru çekip malzemeyi öne doğru itiyor.

Beni yatağın kenarına oturtuyor ve düğmelerini açma zahmetine girmeden gömleğini yırtarak çıkarıyor. Gömleği kaslı kollarından sıyrıp yere atarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sonra üzerime abanıp güneşte kızarmış, kaslı göğsünü ve karnını sergilediğinde daha da tahrik oluyorum.

O çok güzel.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona bakıyorum.

Uzanıp başparmağının kör ucuyla alt dudağımı sıyrıyor, sonra beni soymaya devam ediyor.

Elbisemi aşağı çekiyor, ağzı vücudumun yeni açığa çıkan her santimini yakıcı bir sıcaklıkla sıyrıyor.

Tanrım, daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, onun tarafından bile.

Beni öpmüyor, beni tüketiyor. Benimle işi bittiğinde kül olacağım ama kendimi kurtarmak için bir kova suya uzanamayacak kadar kaptırmış durumdayım.

Beni kaldırıyor ve elbiseyi bedenimden çekip alıyor, sonra beni yatağın ortasına geri atıyor. İrkiliyorum ama üstüme çıktığında irkilmem çabucak kayboluyor.

Üzerime bastırırken ağırlığı garip bir şekilde güven verici geliyor. Ellerimi geniş omuzlarına koyuyorum ve o beni öptüğünde ben de onu öpüyorum.

Ağzı boynumdan, göğüslerimden, karnımdan aşağı ıslak öpücükler bırakıyor ve külotumun üstüne ulaşana kadar durmuyor. Onun açgözlü

Parmakları çürük kumaşın ön kısmına takılıyor, sonra aşağıya doğru sürüklüyor, ağzıyla yolu takip ediyor ve kalçalarımın altına doğru öpüyor.

"Senin tadına bayılıyorum," diyor ateşli bir şekilde, külotumu çıkarıp yere fırlatıyor.

"Hayden-" Sesim onun adının üzerinde kesiliyor.

Başka bir şey söyleyemeden ağzı ağıma yapışıyor ve parmaklarımı saçlarına geçirerek haykırıyorum.

Klitorisimi dillerken etrafında homurdanıyor ve titreşimler bir şimşek gibi içimden fırlıyor.

Bir erkeğin bana böyle hissettirebileceğine inanamıyorum. Ondan önce hiçbir erkek bunu yapmadı. Hiç yaklaşmadılar bile.

Parmaklarıyla beni aralıyor, sonra dilini klitorisime doğru çeviriyor. Beni diliyle becermeye başladığında kalçalarım yataktan kalkıyor, o hassas noktaya doğru hızla tekrar tekrar vuruyor. Diğer her şeyde olduğu gibi bunda da acımasız, bu yüzden belki bir dakika sonra vurmak üzere olan bir orgazmın umutsuz sevincini hissediyorum.

"Hayden," diye bağırarak başımı yatağa yaslıyorum. "Oh, Tanrım."

Ve sonra yüzüne boşalıyorum, coşkuyla haykırıyorum ve zevk vücudumdan geçerken çaresizce kıvranıyorum.

O ayağa kalkıp bana bakarken ben yatağa kemiksiz bir şekilde uzanıyorum. Krallığını inceleyen bir tanrı gibi üzerime dikilmiş muhteşem görünüyor.

Şortunu ve iç çamaşırını çıkarıyor ve benim için hazırlanırken sikini avuçluyor.

Şimdi beni sikeceğini biliyorum ama kıpırdamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Üzerime tırmanıyor ve ellerimi tutup
Başımın üstündeki şilte. Kaslı uzunluğunu hissettiğimde iç çekiyorum

Ben. Aletinin ısrarcı sertliği kalçama dayanıyor. "Öp beni," diye emrediyor.

Zar zor hareket edebiliyorum ama kalkıp dudaklarımı onunkilere bastırarak gücü buluyorum. Dudaklarının tadı cennet gibi ve ellerimi sıkıca kavraması beni tutsağı gibi hissettiriyor.

Kombinasyon sarhoş edici.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni itiyor, nefesim kesiliyor ve ellerim titreyerek kurtulmaya çalışıyorum. Beni bırakmıyor.

Bir eliyle başımın üzerinde tutmak için bileklerimi kavırıyor ve diğeri elinin kolumdan aşağıya, çıplak bedenimden avuç içine kadar kaymasına izin veriyor. göğsümü örtüyor, yumuşak eti yoğuruyor ve beni tamamen doldurana kadar horozu daha derine ilerlerken meme ucumu çimdikliyor.

Onunla bu kadar dolu olmak dünyanın en güzel duygusu. Beni tüm doğru şekillerde gerdiğini hissedebiliyorum, bir ritim bulup daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladığında içimde yavaşça oluşan gerilimi hissedebiliyorum.

İçime girerken memelerim sallanıyor ve bu manzara onun homurdanmasına ve beni sikerken onları öpmek için eğilmesine neden oluyor. Etimin üzerindeki ağzı, artan zevkimi yoğunlaştırıyor ve beni tekrar boşaltacağını biliyorum.

Bana bu çiftte orgazmları yaşatmaya devam ederse, bu randevu işinde biraz ilerleme kaydedebilir. Bunun gerçek bir şey olduğunu bile bilmiyordum ama büyük bir hayranıyım.

Dudaklarına yaklaşabilmek için yataktan doğruluyorum, içime girerken onu tatma ihtiyacı duyuyorum. Dudaklarımız birleştğinde, bir kibritin fitili ateşlemesi gibi oluyor. Bir roket gibi patlıyorum, kollarını etrafıma sarıp beni vücuduna sımsıkı sararken haykırıyorum. Omuzlarını kavırıyorum ve ona karşı eriyorum, inliyorum ve içime vuran horozu orgazmımın kıvılcımını uzatırken inliyorum.

"Tanrım," diye inliyor, beni sıkıca kavırıyor ve sarsılan amımın derinliklerine girip içime boşalırken yüzünü boynuma gömüyor.

Yapış yapış, terli ve tamamen doymuş bir halde yatağa yığılıyoruz.

İri eliyle saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyor. Oradayken dalgınca dudaklarımı öpmekten kendini alamıyor.

İşlenemeyecek kadar çok harika şey hissediyorum, bu yüzden kollarımı ona doluyorum ve olabildiğince yakınlaşıyorum.

"Sikini seviyorum," diye mırıldanıyorum.

İrkilmiş bir kahkaha atıyor. "Öyle mi?"

"Mm-hmm. Onunla evlenirim. Senin hakkında emin değilim ama-"

Cümlemi bitirmeme izin vermek yerine beni acımasızca gıdıklayarak sözümü kesiyor.

"Tamam, tamam," diye bağıriyorum, ellerini üzerimden itiyorum ve gülüyorum.

"Veriyorum
yukarı."

Gülümsüyor, beni öpüyor, sonra beni yanına çekiyor.

İkimiz de sıcak ve terli olabiliriz ama ben burada olmaktan mutluyum.
Dinleniyorum.

Başımı göğsüne yaslayıp kollarına sarılmanın keyfini çıkarıyorum. Bu bana gördüğü rüyayı hatırlatıyor, karısının yerine geçtiğim ama onun *beni elinde tuttuğu* rüyayı.

Keşke yapabilsen.

İmkânsız rüya zihnimde fısıldayarak havayı bozmakla tehdit ediyor ama buna izin vermiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu uzaklaştırıyorum.

Anı yaşıyorum çünkü sonunun gelmeyeceğini biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Beşinci Bölüm

Hayden

En son ne zaman gün doğumunu izlediğimi hatırlamıyorum.

Gemma'yı kollarımda tutmak, iç çekerken ve bana yaslanırken onun basit zevkine tanık olmak, güneş doğarken gökyüzündeki ışığın değişmesini izlemek...

Bu kadar sevmemeliydim ama seviyorum.

Her güne bu şekilde başlayabilseydim, sanırım başlardım. Bugün şikayet edecek hiçbir şeyim yok.

Gecenin bir yarısı uyandığımda Gemma kollarıma sarılmıştı. Banyomda birlikte duş aldık. Kendini cömert hissediyordu, bu yüzden dizlerinin üzerine çöktü, horozumu sevimli küçük ağzına aldı ve bana onunla henüz deneyimlemediğim bir cennet dilimi gösterdi.

Onu duş duvarına doğru ittim, elimi kalçalarının arasına kaydardım ve o da boşalana kadar parmakladım, sonra uzun süre kollarımız birbirimize dolanmış halde sıcak spreyin altında durduk.

Şimdi burada soğuk şampanya ve bir kase taze çilekle güneşin doğuşunu izliyoruz.

Gemma göğsüme yaslandı ve ağzını açtı.

Kaseden taze bir çilek alıp dudaklarına götürüyorum.

Dişlerinin sulu ete batışını ve dudaklarının onu sarışını izliyorum.

Dudaklarındaki suları yalarken sikim kıpırdanıyor ve daha fazla dayanamayıp onu altımda hissetmeye ihtiyaç duyduğumda aç öpücüğümü karşılıyor.

Onu kollarımda tutuyorum, o da bacaklarını kalçalarım doluyor. Güneş gökyüzünde gittikçe yükselirken onu tekrar beceriyorum.

Sonra, birbirimizin kollarında doymuş bir şekilde uzandık. Dediğim gibi, mükemmel bir sabahı.

Hiçbir şeye bakmadan yatarken memelerini öpüyorum. Yine bir şey olursa, sırf yakın olduğu için ve fırsatım varken onu öpmeden edemem.

Onu tekrar istememeliydim bile, ama ilk geceki gibi. Her tat beni ona daha çok aç bırakıyor.

Şehveti birçok kez yaşadım, kesinlikle bunun olduğunu bilecek kadar bu değil. Bu farklı bir şey. Daha derin bir şey.

Benimle çıkmamakta ısrar etmeye devam ederse hayatımın gelecek yılını neredeyse çekilmez hale getirecek bir şey.

Ve öyle de olacak. Gemma bazı açılardan yumuşak ve uysal olabilir ama aynı zamanda sinsi bir inatçıdır. O bu yılı Parker'la geçirmeyi kafasına koymuş, ben de kendi kafama *koymuşum*. Yılı benimle geçirmesi gerekiyor.

İkimizin de istediğini elde etmenin tek bir yolu var ve bunun gerçekleşmesi için kışımı yırtarak avukatlık yapmam gerekecek.

"Parker ve Landon'ı, onlarla olan durumumuzu düşünüyordum." Gemma bana baktı.

"Bence yapılacak en iyi şey bu konuyla doğrudan ilgilenmek. Evet, harcayabiliriz Bu yıl onları ayrı tuttuk ama bu sağlam ve kalıcı bir çözüm değil." "Değil mi?"

Başımı salladım. "Bak, seninle evleneceğim ve Parker üniversiteye gittiğinde her fırsatta buraya dönmesini isteyeceğini biliyorum. Landon'ı da aynı şekilde uzak tutabilmem pek mümkün değil.

olaylar. İmkansız değil ve eğer öyle bir şey olursa, o zaman olur ama açıkçası geleceğin bu şekilde gelişmesini *istemiyorum*."

"Çok fazla şey söylüyorsun."

Hangi kısma itiraz ettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Ne? Parker'ın sürekli eve gelmesini istemiyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Evet, öyle. Bunu daha dün gece konuşmuştuk, hatırlıyor musun?" "Kafan karışmış. Senin sakinle evleneceğimi söyledim, *seninle* değil." "Korkarım biz bir paket anlaşılmayız."

Hayal kırıklığına uğramış gibi burnunu kırıstırıyor. "Ah, gerçekten mi?"

Gülümsüyorum ve suya bakıyorum. "Her neyse, biz evlendikten sonra Landon ve Parker zaman zaman birbirlerini görmek zorunda kalacaklar. Bu kaçınılmaz bir şey. Parker da ilişkimizin iyiliği için Landon'la barışmaya istekli görünüyor, yeter ki o da aynısını yapmaya istekli olsun."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Evet. Onu yoklamak istedim, tüm iyi niyetini tüketip tüketmediğini ya da aralarında barış sağlama şansımız olup olmadığını görmek istedim." Ona bakıyorum, planım konusunda pek hevesli olmadığını fark ediyorum. "Onun sizin kızınız olduğunu ve onu koruduğunuzu anlıyorum. Ben de Onu da koruyacağım, söz veriyorum. Ama Landon benim oğlum. Kusurlu olsa da onu hala seviyorum. Onun kötü davranışlarının kızınızı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim, ama eğer hepimiz bir anlayışa varabilirsek, bunun çok daha iyi olacağını düşünüyorum."

Gemma iç geçirir. "Sence de bunun için biraz geç değil mi? Yani, polisler ve tutuklama..."

Bu bilgiyi paylaşmaya pek hevesli değilim. "Bu konuda..." Bakışları temkinli bir şekilde benimkine kayıyor. "Ne?"

"Parker ifadesini geri aldı."

Gemma'nın kahverengi gözleri açılıyor, battaniyeyi çıplak göğsüne bastırıp doğrulduğunda gözlerinde öfke parlıyor. "Ne?"

"Landon'la ilgilenilmesi gerektiği konusunda hepimiz hemfikiriz. Ama bu... bu bir aile meselesi ve bunu yasal sistem yerine kişisel olarak halletmeyi tercih ederim. Yaptığı şey ağır bir suçtu Gemma. Oğlumun hayatına bir suçlu olarak başlamasına izin veremem."

Nefesini içine çekerek benden uzaklaşıyor. "Eğer hayatına bir suçlu olarak başlamak istemiyorsa, belki de kızıma karşı *bir suç işlememeliydi*."

Ona söylediğimde kızacağının biliyordum ama şimdi ortaya çıkmasına sevindim. "Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Sizden sadece Parker yapabiliyorsa onu affetme ve bunu geride bırakma fikrine açık olmanızı istiyorum. Biliyorum.

Seni korkuttu ve hâlâ tüm bu olanlar yüzünden endişelendiğini biliyorum. Onun bir pislik olduğunu bile biliyorum." Arkasına geçiyorum, bana bakmamak için suya bakarken gergin omuzlarını ovuyorum. "Ama çocuk çok şey yaşadı. Onun için mazeret uydurmuyorum ama dürüst olmak gerekirse, Sally öldüğünden beri çok iyi bir baba olamadım. Bu konuda bazı değişiklikler yapmak istiyorum. hayatımın bir parçası. Gerçek bir aileye sahip olmaya geri dönmek istiyorum ve senin ve Parker'ın da bunun bir parçası olmanızı gerçekten istiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, alnı temkinli bir şekilde kırışmış. "Aile dediğin zaman..."

Bir kolumu boynuna doluyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. "Bunu hayatımda ikinci kez yüzüksüz yaptığımı inanamıyorum ama sanırım konu sonsuzluğa geldiğinde inanılmaz derecede düşüncesiz oluyorum. Seninle evlenmek istiyorum Gemma. Gerçekten."

"Bu delilik. Sen delisin."

"Belki," diye mırıldanıyorum, onu hâlâ kendime doğru çekerek. "Belki" diye mırıldanıyorum.

yarın ya da başka bir şey. İstedğin kadar uzun bir nişanlılık dönemi geçirebiliriz. Bir yıl, iki yıl, beş yıl. Evrak işleri umurumda değil. Sadece yakın olmanızı istiyorum. Sen ve Parker'ın bize taşınmanızı istiyorum."

"Ne?" diyor inançsız bir ses tonuyla, kucığımdan çekilmeye çalışıyor ama bu sadece ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. "Hayden..."

"Hızlı olduğunu biliyorum ama uzun vadede ne istediğimi biliyorum ve bu süre zarfında sensiz olmak istemiyorum. Hayat kısa ve ben sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum. Her şeyin yolunda gitmeyeceğini ve önümüzde büyük engeller olduğunu biliyorum ama söz veriyorum, eğer benim olursan hepsini bir şekilde aşacağım."

Gitmesine izin vermediğim için başını geriye doğru eğip bana bakıyor, iri kahverengi gözleri duygularla dolup taşıyor. "Sen ciddi misin?"

"Tamamen."

Gülmekle kızgınlık arasında bir ses çıkarıyor. "*Seninle çıkmayı* bile kabul etmiyorum ve sen evlenmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Dudaklarım yukarı doğru çekildi. "Sanırım cevap bu. Kendin söyledin, birine bir kez bağlandın mı, çözülmen için çok şey gerekir. Bana bağlan. O zaman Landon meselesini aşmak ve ilişkimizi yürütmek için daha çok çabalarsın."

İç çekti. "Bilemiyorum, Hayden. Yani... Açıkçası seninle olmaktan hoşlanıyorum ama... Parker'ın rahat edeceğini sanmıyorum."

"Tüm bunlar Parker'ın onayını bekliyor."

Kararsızca bana bakıyor.

"Tanrı şahidim olsun. Parker yapmak istemiyorsa, biz de yapmak zorunda değiliz. Eğer

Siz taşınırsınız ve Landon'la işleri yoluna koymaya çalışırsınız ama yapamayız, onu evden çıkarırım ve son sınıfta ondan uzak tutmak için kendi evini tutarım."

Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Kendi oğlunu evinden mi çıkaracaksın?"

"Parker'ın güvenliği söz konusuysa tabii ki. Oğlumu seviyorum, bu yüzden bunu farklı bir şekilde çözmek için elimden geleni yapacağım, ancak bir pislik olmaya kararlıysa, Parker'ın güvenliği pahasına kötü tutumunu şımartmayacağım veya

Rahatlık. Eğer hepimizin birlikte yaşaması işe yaramazsa, gidebilir. Söz veriyorum."

Bir süre bana baktı, sonra fısıldayarak "Bu çılgınlık" dedi. Ama sesindeki heyecanı duyabiliyor ve yüzündeki gülümsemeyi bastırmaya çalıştığını görebiliyorum.

Diğer kolumu da ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Yine de iyi delilik. Bu şekilde hepimiz kazanıyoruz. Parker'la istediğin kadar vakit geçirebilirsin, benimle de istediğin kadar. Hatta istersen Parker'la düğün bile planlayabilirsiniz. Seninle yarın evlenirim. Nişan zaman çizelgesi tamamen sana bağlı. Düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Kararımı verdim. Dışarıda ne olduğunu gördüm ve seni seçtim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Altıncı Bölüm

Gemma

Deli olduğunu

biliyorum. Değil mi?

Evet, kesinlikle çılgınca.

Ama...

Hayır, o tamamen deli. Sadece sattığı şeyi seviyorum, bu yüzden eğlencidir.

En azından bunu itiraf edecek kadar kendime karşı dürüstüm sanırım.

Evlenmeye hazır olmamızın imkanı yok, ama o haklı sayılır. Nişanlanmak geri dönülmez bir adım değildir. İnsanlar her zaman nişanlanır. Bir kere nişanlandım ve evlilikle sonuçlanmadı.

Ve adam berbattı, bunun aksine.

Eğer yürümezse, yürümez, ama... ya yürürse?

Ayrıca, dediği gibi, bunların hiçbirisi Parker'ın onayı olmadan olmaz.

Parker mantıklı biri, o yüzden muhtemelen bunun tamamen çılgınca olduğunu düşünecektir.

Benim yapmama gerek kalmadan onun iptal etme ihtimali var.

"Uzun zamandır bir erkekle yaşamadım," diye mırıldanıyorum eve dönerken arabada.

Bu sefer benim arabamdayız ama Hayden'ın çılgın planına o kadar dalmışım ki Hartley'lerin yanından geçerken gerilmeyi unutuyorum.

Artık mecbur değilim sanırım.

Eğer her şey Hayden'in planına göre giderse, artık onların komşusu bile *olmayacağım*.

"Evimi henüz satmak istemiyorum," diyorum aniden, araba yolumun önünde yavaşlarken ona bakarak. "Ya işler yolunda gitmezse ve ben tekrar taşınmak istersem?"

"Sorun değil," diyor. "Ama işe yaramazsa ve evini çoktan sattıysan, sana yeni bir tane alırım. Büyütülecek bir şey değil."

Bunu söylerken sanki bana bir *ev* yerine yeni bir elbise alıyormuş gibi ona bakıyorum ama Hayden'ı tanıdığım için başarısızlığın bir seçenek olmadığını da biliyorum. Zihnimi rahatlatmak ve beni buna alıştırmak için bana bunları söylüyor ama eğer bu işin yürüyeceğine inanıyorsa, dünya istese de istemese de bunu gerçekleştirecektir.

Benimle birlikte eve girmesine izin veriyorum ve Parker okuduğu kitaptan başını kaldırıp ikimize de gülümseyerek bakınca dikkat kesiliyorum. "Selam muhabbet kuşları. İyi vakit geçirdiniz mi?"

Onun yanında rahat görünüyor ve bu çok şey ifade ediyor. Onları tanıştırmadım bile. Hayden onunla ilişki kurmak için kendi yolundan gitti.

Bazen işleri yapmak için ısrarcı, tek fikirli bir yolu var, ancak işe yaradığını inkar etmek zor.

"Yaptık." Tekrar Hayden'a bakıyorum. Arabadayken ona bu konuşmayı Parker'la kendim yapmak istediğimi söylemişim. Kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum ve sadece ikimiz olursak en az baskıyı o hissedecektir. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Kararsız ses tonum karşısında kaşları çatılıyor. Başını sallıyor, kitap ayracını kitabına yerleştiriyor ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor.

Odama gidiyoruz ve mahremiyet için kapıyı kapatıyorum. Yatağın kenarına oturdum ve buna en iyi nasıl saldıracağımı düşünmeye çalıştım.

Dürüst olmak gerekirse, Parker'a böyle bir şey söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Babasıyla işler yolunda gitmeyince

Başka biriyle ciddi bir ilişki kurmayı düşünmüyordum ve fikrimi *değiştirecek* kimse de çıkmadı.

Hayden'a kadar.

"Her şey yolunda mı?" Parker yanıma oturarak soruyor.

Ona bakıyorum ve güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Evet, her şey yolunda. Her şey yolunda.

Ben sadece... Bazı şaşırtıcı haberlerim var ve size nasıl söyleyeceğimden emin değilim."

"Sadece dökül," diyor beni dikkatle izleyerek. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Hayır. Tanrım, hayır."

"Vay be. O zaman devam et, söyle bana. Hayden'la çıkıyor musun?" diye dalga geçerek omzunu benimkine çarpıyor. "Çıkıyorsan sorun değil anne. Ondan hoşlandığını biliyorum, o da senden hoşlanıyor. Senin mutlu olmanı istiyorum ve eğer o seni mutlu ediyorsa, oğlunun kim olduğu kimin umurunda?"

"Öyle mi?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Kesinlikle."

"Tamam." Dünkü elbisemin eteğiyle oynuyorum. "Sanırım bu, dışarı çıkmayı biraz daha kolaylaştırıyor. Yine de çılgınca, bu yüzden kendinizi hazırlayın."

Gülümsiyor. "Ben hazırım."

"Hayden bana evlenme teklif etti."

Gülümsemesi düştü. "Ne?"

Gülümsemem özür dileyen ve biraz da emin olmayan bir hal alıyor. "Sürpriz mi?"

"Ben... hazır değildim." Gözleri kocaman ve başını sallıyor. "Anlamıyorum. Acelen ne?"

"Hemen evlenmeyeceğiz," diye onu temin ediyorum. "Evlenme teklif etti ama düşüncesizceydi. Yüzüğü bile yoktu. Sanırım ilk karısına da böyle evlenme teklif etmişti. Hayden bir şeyi yapmayı kafasına koydu mu, usulüne uygun olsun olmasın, hemen yapar."

"Tamam... Yani nişanlısınız ama evlenmiyorsunuz."

"Yani, eninde sonunda evlenmek istiyor. Sadece nikah masasına oturmak için acele etmiyor. Ama onun yanına taşınacağımızı umuyor. Onlarla birlikte," diye düzeltiyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Onlar," diye yankılanıyor tahta gibi.

"Ama yapmak zorunda değiliz," diyorum ona çabucak. "Bunların hiçbirini yapmak zorunda değiliz. Hiçbir şey değişmek zorunda değil. Son senemizi burada, planladığımız gibi geçirebiliriz. Eğer bu konuda rahat değilsen, beklerim. Başından beri ona, benimle çıkmak istiyorsa gelecek yıla kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Eğer bu konuda rahat değilsen bunu hala yapabiliriz. Bu."

"Sana nişanlanma demeyeceğim anne. Ben sadece..." Kucağına bakar. "Yani, Landon'la nasıl olduğunu biliyorsun. Aynı evde yaşamamız nasıl mümkün olabilir ki?"

"Henüz görmedim ama oldukça büyük bir ev olduğunu duydum."

Dalga geçme çabam karşısında ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor ama rahat olmadığı için midem düğümleniyor.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz. *Yapmayacağız*. Sen istemiyorsan ben de istemiyorum. Ama bir şeyi değiştirecekse, Hayden yemin ediyor, Landon yaramazlık yapar ve seninle geçinmezse, sana kendini kötü hissettirirse Orada yaşamaktan rahatsız ya da güvensiz olursa, onu oradan çıkaracaktır."

Gözleri yaklaşık olarak fincan tabağı büyüklüğünde açılıyor. "Landon'ı kendi evinden mi atacak?"

Başımı salladım. "Belli ki istemiyor ama Landon uslu durmazsa, evet. Evet, davranacak." Bu yeni bilgiyle boğuşurken yüzünü izliyorum. "Gerçekten, bu sana onun üzerinde güç veriyor, tam tersi değil."

"Bundan hoşlanmayacak," diye mırıldanıyor.

"Kesin şartları bilip bilmediğini bilmiyorum. Açıklığa kavuşturmak için Hayden'la daha fazla konuşabiliriz ama... gerçek bu. Hayden bunu çözmemizi ve mümkünse yolumuza devam etmemizi istiyor ama sizin rahatınız bizim en büyük önceliğimiz."

Onunla birlikte oturur ve ikimizin de rahat hissedeceği bir karar verene kadar tüm gerçeklerin üzerinden geçerim. Nişanlılığımı onaylatmak için ergenlik çağındaki kızıma gitmemin alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama başkalarının nasıl davrandığı umurumda değil.

Aşağı indiğimizde Hayden oturma odasında ya da mutfakta değildi.

Aklı başına geldi ve gitti diye paniklemeye başlıyorum ama onu ön verandada oturmuş Hartley'lerin evini izlerken buluyoruz.

Parker ve ben de ona katıldık. Brent bavulları arabasının arka koltuğuna yığıyor ve Lisa garaj yolunda durmuş velayetle ilgili bir şeyler bağıyor.

"Orada neler oluyor?" Parker tereddütle sorar.

Hayden basitçe, "Köpeğimi geri çağırmayı unuttum," diyor. Omuz silkiyor, görünüşe göre bu konuda çok endişeli değil. "Oh, pekala. Bahçenizi prezervatiflerle kirletmemiş olabilir ama yine de garajda size karşı uygunsuz davrandı."

Sırtıma sırası bende. "Şimdi kim uygunsuz kavanoza bir çeyreklik koyacak?"

Hayden iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor ama cep harçlığından çok konuşmamızın nasıl gittiğini öğrenmeye odaklanmış durumda. "Bir haber var mı?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum, sonra yanına gidip kucağına oturuyorum.

Bacaklarımı kaldırıp kendi bacaklarının üzerine örtüyor, sonra kollarını belimde birleştiriyor. "Haberler iyi mi?"

Derin bir iç çektim. Yüzümü olabildiğince ciddi tutarak ona, "Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldın," diyorum.

Yakışıklı yüzünde bir sırıtma belirliyor ve onay için Parker'a bakıyor. "Öyle mi?"

Parker gülümsüyor. "Sanırım nişanlandınız. Ve bunun ne kadar çılgınca olduğundan bahsetmeyeceğiz, yani... tebrikler. Sanırım sonuçta bir kızın olacak."

Parker'a dönüp bakıyorum, bakışlarım sorguluyor.

İyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Sadece karakolda konuştuğumuzda bana söylediği bir şey."

"Ben istediğinin peşinden giden bir adamım," diyor Hayden sinsice, beni öpmek için eğilerek.

"Kesinlikle öylesin," diyorum, kollarımı boynuna doluyor ve onu öpüyorum. Genç kızımın garip bir şekilde yanımda durduğunun farkındayım, bu yüzden çok uzun süre oyalanmamaya çalışıyorum, ama Hayden'ın mutluluğunu hissedebiliyorum ve şimdiden kendi mutluluğumla dolup taşıyorum.

Bunun doğru *hissettirmesi* çok çılgınca.

"Neden siz hanımları bu akşam kutlama için yemeğe çıkarmıyorum?"

Kulağa harika geldiğini söylemek üzereydim ki, Parker "Landon'ı da büyük... resmi aile kutlamasına dahil etmemiz gerekmez mi?"

"Gelmek isterse tabii ki," diyor Hayden. "Sanırım eve gidip iyi haberi onunla kendim paylaşacağım ve sonra da sizi alacağım."

"Ya da sizinle orada buluşabiliriz," diye önerdim. "Evinizi *görmedik*. Adresinizi bile bilmiyorum ve taşınmamız gerekiyordu."

"Bu doğru," diye kabul ediyor. "Evet, sorun değil. Benimle orada buluşabilirsin, yemekten sonra seni içeri alır ve etrafı gezdiririm."

Nişan yemeğim için dolabımdan krem rengi bir elbise seçtim. Diz hizasında, spagetti askılı bu elbise mütevazı ve sade ve bir aile yemeği için mükemmel.

Aile yemeği.

Landon Atwater ile.

Alışmak biraz zaman alacak, orası kesin.

Sanırım Hayden ona yalnız söylemek istedi çünkü Landon'ın nişanlanmamızı harika bir haber olarak görmeyeceğini biliyor.

Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Eğer onun üvey annesi olacaksam, onunla bağ kurmaya çalışmam gerekecek, ancak bunun tek yolu kızıma karşı daha nazik olmaya başlaması.

Bunun muhtemelen biraz zaman alacağını biliyorum. Koruyucu içgüdülerimi bastırmaya ve sabırlı olmaya çalışıyorum.

Koridorda Parker'la karşılaştım. Uzun saçları dökülmüş, üzerinde kırmızı, uçuşan bir yazlık elbise ve ona uygun bir çift kırmızı bantlı sandalet var.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona.

"Dur," diyor hafifçe, bana bakarak. "Muhteşem görünüyorsun. Hayden şanslı bir adam."

Aşağıya arabama iniyoruz ve ben Hayden'in evinin adresini yazıyorum. "Sanırım şu anda nişanlı olmaktan daha çılgınca olan şey, hiç görmediğim bir eve taşınmayı kabul etmiş olmam," diyorum ona. Yolun kenarında.

Hartley'lerin evinin önünden geçerken bu sefer fark etmedim bile.

Brent'in içinde olduğundan değil. O ve Lisa daha önce garaj yolunda büyük ve gürültülü bir tartışma yaşamışlar. Fahişesiyle nasıl eğlenebileceğiyle ilgili bir şeydi, muhtemelen onu aldatırken yakaladı.

Hayden herhangi bir ayrıntı vermedi, ancak en azından biraz sorumlu görünüyordu.

Ben olsam daha kötü hissederdim ama Brent iğrenç. Olayları kışkırtmak için ne yapmış olursa olsun, Brent aletini pantolonunun içinde tutamıyorsa bu Hayden'ın suçu değil.

Hayden'ın evine gitmek için sahile kadar gitmemiz gerekiyor. Mahalleyi hiç bilmiyorum ama telefonumun söylediği yere gidiyorum.

Hayden'ın *parası* olduğunu bilsem de -hem *de çok fazla*- GPS bana varış nokta geldiğini söylediğinde buna inanamıyorum.

Önümdeki geniş yamaçlı malikâne nedense beklediğim gibi çıkmadı.

"Vay canına," diyor Parker, ben araba yoluna girerken düşüncelerimi yankılayarak. "Burada mı yaşayacağız?"

Beyaz ve siyah, görebildiğim kadarıyla üç katlı. En alt katta bir süper kötünün ininde hayal edebileceğim gibi oniks camdan pencereler var. Ana katta evin yanlarını ve arkasını saran bir balkon var. En üst kat, kararan gökyüzünün fonunda gururla oturuyor ve morlar ve pembe girdaplar güzel olsa da, bir şekilde manzara uğursuz bir akorda çarpıyor.

Ev gibi görünmediği kesin.

Yine de ev, dört duvarı ve tavanı olan bir bina değildir. Bir ev, ne kadar soğuk ve heybetli bir yapı olursa olsun, bir ailenin onu yaptığı şeydir.

"Beğendim," diyorum kararlı bir şekilde, böylece zihnim

hizaya girecek. Bu bizim fikrimiz. Biz beğendik.

Parker başını sallıyor ama bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. "İçeri girelim mi?" diye soruyor sonunda.

"Hiç sanmıyorum. Bekleyelim ve çıkıp çıkmayacağını görelim."

Hayden siyah takım elbisesi ve pırıl pırıl mokasen ayakkabılarıyla inanılmaz görünerek ön kapıdan çıkmadan önce sadece bir dakika daha beklememiz gerekiyor. Parker ve ben arabamızdan iniyoruz ve ben anahtarlığımıdaki kilit düğmesine basıyorum, sonra Hayden'ın Maserati'sine biniyoruz.

Landon'dan bahsetmeden arabayı çalıştırdı, ben de bunun gelmeyeceği anlamına geldiğini düşündüm.

Parker varsayımda bulunmaz; sorar.

"Landon bizimle geliyor mu?"

"Hayır," diyor Hayden. "Sanırım biraz daha zamana ihtiyacı var."

İç geçiriyor ve eve bakıyor. "O da gelmeli. Eğer bunu yapacaksak, doğru düzgün yapmalıyız."

"Ben de bunu isterdim ama bu onun seçimiydi ve evde kalmayı tercih etti."

"Denememi ister misin?" diye sorar.

Hayır demek için ağzımı açıyorum ama Hayden omuz silkiyor. "Eğer istiyorsan. Oturma odasında."

"Neden ben de seninle gelmiyorum?" Elimi kapının mandalına koyarak söylüyorum. "Hayır," diyor Parker ben kapıyı açamadan. "Bir dakikaya geliyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik Parker'ın yürüyüşünü izlerken merdivenlerden ön kapıya. Hayden uzanır ve sanki gerginliğin orada toplandığını anlarmış gibi onları biraz ovalar.

"Orada onunla yalnız kalmasından hoşlanmıyorum," diyorum.

"Bunu kendi başlarına halletmelerine izin vermeliyiz. Birlikte yaşayacaklar Gemma. Zaman zaman aynı çevrede birlikte olacaklar. zaman."

Yalnız değil, bu şekilde değil.

Çok erken. O geceye ve çılgınca yardım çağrılarına dair çok fazla anıyı canlandırıyor.

"Belki de bu kötü bir fikir," diyorum sessizce. "Nişanlanmak değil ama taşınmak. Nişanlanmaya varım ama... belki de nişanı zaten ağırdan aldığımıza göre, biraz frene basmalıyız. Benim evim seninki gibi bir malikane değil tabii ki ama gayet iyi. Amacınız birlikte vakit geçirmekse bizimle istediğiniz sıklıkta kalabilirsiniz."

Ön kapıdan çıkmasını beklerken tüylerim diken diken oluyor.

Hayden anlamadığım bir sakinlikle, "Her şey yoluna girecek," diyor.

"Sadece bir dakika süreceğini söylemişti. Bu daha uzun gibi geliyor. Sanırım oraya gitmeliyim."

Omzumu sıkıyor, kısmen gerginliği gidermek için, kısmen de arabadan inmemi engellemek için. "Yapma. Bırak o halletsin."

"Ona ulaşmak için evimize girdi, Hayden."

"Sarhoştı. Akıllı başında değildi. Sizi temin ederim, şu anda tamamen ayık."

Bir dakika daha bekledim ama Parker hâlâ dönmeyince elini silktim. "Ben oraya gidiyorum."

Arabanın kapısını açtım ama açar açmaz Parker geri geldi.

Koltuğa gömülürken içimi bir rahatlama kaplıyor. Merdivenlerden inerken uzun saçları rüzgârda savruluyor.

Karakoldaki baş belası çocuğun onu takip etmediğini fark ettim. Arka kapı açılıyor ve Parker içeri giriyor.

Kapısını kapatmasını bekledim, sonra arkama baktım. "Şansın yok mu?" Başını sallıyor. "Hayır, bu sefer değil."

"Eh, sadece üçümüz eğleneceğiz," diyor Hayden, dikiz aynasını kontrol ettikten sonra garaj yolundan geri geri çıkarken.

Arkamı dönüp, "En azından kibar mıydı?" diye sordum.

"O Landon'dı," diyor, bu da hayır anlamına geliyor. "Ama biraz zaman ver. Eminim yola gelecektir."

"Evet." Hayden aynı fikirdeymiş gibi konuşuyor ama daha dün bana kaderim olduğuna ikna etmeye çalışmadığını söylüyordu ve bugün evlenme teklif etti.

Bazen bir avukat konuşurken kaynağını göz önünde bulundurmanız gerekir.

Hayden arabayı vitese takıp evinden uzaklaşmaya başlarken bana bakıyor. "Neden sırtıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece mesleğinizi kafamda kurcalıyorum."

Bunu neşeli bir şekilde söylediğimde kaşları kalkıyor, sonra gülüyor ve elimi tutup öpmek için dudaklarına götürüyor.

Gözleri tekrar yola kayıyor ama "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum" dediğinde bir şekilde daha tatlı oluyor.

Yapacağımızdan onun kadar emin olmak

istiyorum. Değilim, ama *umarım* oluruz.

Belki de Landon onun oğlu olduğu için daha az eminim ve Hayden gerçeklerden verdiği söz kadar hoşlanmayabilir. Landon pislik yapmayı bırakmazsa ve yaptığımız hiçbir şey işe yaramazsa, gerçekten kendi oğlunu kovacak mı?

İnanması zor.

Parker buraya taşınan birine pislik gibi davranırsa bile ona asla gitmesini söylemeyeceğimi biliyorum.

Umarım iş o noktaya gelmez.

İyi bir başlangıç yapmış gibi görünmüyoruz ama sanırım Hayden ve Parker iyimser olabiliyorsa ben de olabilirim.

Parker ve Landon'ın kitabında Hayden ve Gemma'nın daha fazlasını görün, *Contempt*, 2023'ün başlarında yayınlanıyor!

Parker'ın Landon'ı aile yemeğine gelmeye ikna etmeye çalıştığı son etkileşimine özel bir bakış için sayfayı çevirin...

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bonus sahne

Parker

"Bir dakikaya geliyorum."

Annem arabanın camından beni, annesi tarafından anaokulunun ilk gününe bırakılan korkmuş bir çocuk gibi izlerken endişelendiğini anlayabiliyorum.

Hayden daha az endişeli görünüyor, ama Landon'ın fikrini değiştiremeyeceği halde benim değiştireceğime pek güveniyor gibi görünmüyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp ön kapıya yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Kendimi içeri almak tuhaf geliyor ama zile basıp Landon'ın cevap vermesini beklemek daha tuhaf olurdu.

Artık burada yaşayacağıma göre, sanırım kendimi içeri alabilirim.

Kapı, sağ tarafta bir merdivenin bulunduğu büyük bir fuayeye açılıyor. Devasa bir küresel şelale avize, tonozlu tavandan korkuluklara kadar sarmaktadır.

Mekan modern ve mağara gibi ve hiç de rahat değil.

Duvarlar karanlık ve ev sessiz. Landon'ın içeride yalnız olduğunu biliyorum ve koridorda bir sonraki açık alana doğru çekingen bir şekilde yürürken uğursuz havayı üzerimden atamıyorum.

Solda bir merdiven ve ileride şık bir şöminenin bulunduğu geniş ve açık bir alan.

Hayden'ın Landon'ın olduğunu söylediği yer oturma odası olmalı.

Üç basamakla batık alana iniliyor ve ortada bir sehpa ile üç gri kanepe yerleştiriliyor.

Landon'ın bir kanepenin ucunda oturduğunu ve karanlık bakışlarının bana kilitlendiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Arkamı dönüp ondan kaçma dürtüsüyle savaşıarak - normalde Landon'la okul koridorlarında karşılaştığımda yapacağım şey - çenemi yukarı kaldırıyorum ve onun seviyesine inebilmek için üç basamak aşağı yürüyorum.

Başını eğip merakla beni izliyor.

Evime girdiğinden beri onu ilk kez görüyorum. Onunla gönüllü olarak yalnız kalmak delice geliyor ama kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum ve hemen işe koyuluyorum.

"Baban akşam yemeği için bizimle kulübe gelmek istemediğini söyledi."

"Rahatlarsın diye düşünmüştüm," diyor.

Aşağıya bakıyorum. "Farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama nişanlarını kutlayacakları için çok heyecanlılar," diyorum ona. "Bu bizim ilk resmi 'aile yemeğimiz'," diyorum turnak işareti yaparak ve hafif bir gülümsemeyle. "Hepimiz orada olmalıyız."

"Hayır, teşekkürler."

"Sensiz bütün aile olmaz." "Umurumda değil."

Tekrar deniyorum. "Bence baban gelersen çok memnun olur."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Kulaklarında bir sorun mu var, yoksa...?"

"Ben sadece... Bizimle yemeğe gelmenin o kadar da büyük bir çaba gerektirmediğini ve bunun onlar için çok şey ifade edeceğini düşünüyorum."

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor, sanki özellikle aptallara hitap ediyormuş gibi. Duraksıyorum. "Biraz bencilce davrandığını düşünmüyor musun?"

Sırıttıyor. "Güvenin bana, bensiz daha çok eğleneceksiniz."

"Yapma bunu." İçimi çekiyorum, düşüncelerimi toparlamak için bakışlarımı indiriyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Bak, bunun ideal olmadığını biliyorum."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Geçmişte pek de arkadaş olmadığımızı biliyorum. Benden nefret ettiğini biliyorum ve nedenini bile bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse bunun bir önemi yok.

Bunu yeni bir başlangıç olarak görelim. Seni kıracak ya da kızdıracak ne yaptıysam, benim hakkımda böyle hissetmene neden olacak ne yaptıysam, özür dilerim. Tamam mı? Ama bu bizimle ilgili değil. Ailelerimiz şu an nişanlı. Çılgınca olduğunu biliyorum ve belki onları henüz birlikte görmedin ama baban ve annem birbirlerinden *gerçekten* hoşlanıyorlar. Bence birlikte gerçekten mutlu olabilirler ve *bizim* buna engel olmamızı hiç istemem."

Sözlerimi düşünüyormuş gibi yavaşça başını sallıyor.

Belki de düşündüğüm kadar zeki değilim çünkü onun iyi bir insan olacağına ve hayatında bir kez olsun mantıklı düşüneceğine dair gerçek bir umut kıvılcımı hissediyorum.

Sonra ağzını açıyor ve ağzını kapatıyor. "Ve neden onların mutluluğu umurumda olsun ki?"

Kaşlarını bir kalkıp bir iniyor. "Um... Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Onlar bizim ailemiz. Onların mutlu olmasını istemez misin?"

Omuz silkiyor. "Onların mutluluğu benim sorumluluğumda değil."

Tetiklediği öfke dalgasını bastırarak, "Kimse bunun senin sorumluluğun olduğunu söylemiyor Landon, ama sen ve ben geçinmenin bir yolunu bulamazsak birlikte yaşayamaz ve mutlu olamazlar" diyorum.

Tekrar omuz silkiyor, daha kasıtlı bir şekilde. "Benim sorunum değil."

"Aslında öyle sayılır." Ona gerçekten iyi davranmak istiyordum. Ama o kadar sinir bozucu bir pislik gibi davranıyor ki sabrım taşı. Enstantane. "Hoşunuza gitse de gitmese de buraya taşıyoruz. Ve siz isterseniz de istemeseniz de onlar mutlu olacaklar. Ben şahsen bu evi mahvetmene izin vermeyi reddediyorum.

Senin saçmalıklarla bu iyi şeyi devam ettiriyorlar. Eğer bizimle yemeğe gelmek yerine burada tek başına oturup eşeklik etmek istiyorsan, bu senin seçimin ama bence bu gerçekten boktan bir seçim."

"Belki de senin aptal ailenin bir parçası *olmak* istemediğim hiç aklına geldi mi? Belki de babamın son yatağıyla evcilik oynamak istemiyordumdur."

Sertleştim. "Annem harika bir insandır, Landon. Eğer izin verirsen seni sevecektir. Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp yeniden başlamakaya hazır olduğumu zaten söyledim. Hoşumuza gitse de gitmese de bu olacak. Bu kadar çekişmeli olması için hiçbir neden yok."

"Sebebi yok, ha?"

Ayağa kalkıyor ve ben bilinçsizce bir adım geri çekiliyorum. Sırıttıyor ve yaklaşıyor.

Tekrar geri çekilme iğüdüsuyle savaşıyorum. Daha fazla yaklaşmasını istemiyorum, ama o da bunu biliyor, zaten bu yüzden yaklaşıyor.

Hala onun gezegendeki en sinir bozucu insan olduğunu düşünüyorum, ama bana bu şekilde yaklaştığında, tüm geçerli nedenlerimi kaybediyorum. Ona bağırıp çağırmak istiyordum ve kendimi sadece yerimde durmak için savaşırken buldum. "Aramızdaki şeylerin böyle olmasını istemiyorum, Landon."

"Ne istediğin hakkında çok şey duyuyorum Parker," diyor yavaşça, önümde durarak. "Peki ya benim ne istediğim?"

Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyorum. Ağırlığımı değiştiriyorum ve kurnazca bir adım geri atıyorum - geri ekilmiyorum, sadece köşeye sıkışmış gibi hissetmemek için hareket ediyorum. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Senin ve servet avcısı annenın hayatımdan defolup gitmenizi istiyorum," diyor basitçe.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Benim annem servet avcısı değil. Onu henüz tanımıyorsun ama tanıdığın zaman babanın parasının onun umurunda olmadığını göreceksin. Onun sevdiği senin baban."

"Evet, tabii ki öyle."

"Öyle, Landon." Ona bakıyorum, kızgınlığımı bir kenara bırakıp yumuşuyorum, çünkü kafaları tokuştırmaya kararlı olduğumda geri adım atmayacak kadar şerefsiz olduğunu biliyorum. "Bizimle yemeğe gel," diye yalvarıyorum, ses tonum biraz kandırıcı. "Sadece akşam yemeği. Yemek yemen gerek, değil mi?"

Bakışlarımı bir süre sözsüz tutuyor, sonra bakışlarının vücudumda yavaşça gezinip en rahatsız edici yerlerde kalışını izlememe izin veriyor. Omurgam sertleşiyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Sadece beni rahatsız etmeye çalıştığını biliyorum. Ne kadar işe yaradığını görmesini istemiyorum ama elimde değil.

Vücudumun her santimini taradıktan sonra bakışları benimkilere dönüyor, gözlerinde karanlık bir eğlence parıltısı var. "Seninle yemeğe gelmemi ister misin?"

Bu bir tuzak, bunu hissedebiliyorum. "Evet,"

diyorum yine de. "Lütfen söyle."

Talep karşısında nefesimi tutuyorum ama şu anda nefesimi kesen kelimeler değil.

Daha önce de söylemişti, evime girdiği gece.

Ben histerik bir halde yatak odamın kapısının bir tarafında hıçkıra hıçkıra ağlarken, o da diğer tarafında kapıyı kırmakla tehdit ediyordu.

İçeri girdiğinde çok daha kötü tehditler savurdu.

Dur, diye yalvardım, ağlayarak.

Lütfen de, diye alay etti, parmaklarını kapıda gezdirerek. Lütfen

demedim ve o da durmadı.

Dolabıma saklandım ve polisleri aradım; polislerin gelip onu evimden çıkarması için geçen birkaç dakika hayatımın en uzun ve en korkutucu süresiydi.

Tatsız anının etkisiyle olduğum yerde donup kaldım, kafamı kaldırdığımda tam tepemde olduğunu görecektik kadar dikkatim dağıldı ve kalbim korkuyla çarpmaya başladı.

Çenemi tutuyor, dokunuşu aldatici bir şekilde nazik, sıyırdığı her sinir ucunu aydınlatıyor. Kör parmak ucu dudaklarımın kenarına dokunuyor, sonra alttakine bastırıyor, onları ayırıyor ve parmağının ucunu ağzıma sokmaya zorluyor.

Beni tutuşunu kırmak için başımı çeviriyorum, üzerimdeki tadından nefret
Dud ediyorum.

akla

r. "Kes şunu Landon," diye fısıldıyorum.

Ses tonu inatçı ve acımasız. "Senden bir şey söylemeni bekliyorum.
sihirli kelime."

O gece söylemedim, şimdi de söylemek istemiyorum ama beni durduranın
gururum olduğunu biliyorum. Aynı şey *onun* arabaya binip bizimle yemeğe
gelmesini de engelliyor.

Sanırım ben kendiminkinden ayrılmak istemiyorsam ondan da ayrılmasını
isteyemem.

Bu yılı aynı çatı altında yaşayarak geçirmek istiyorsak uzlaşmak zorundayız.
İkimiz de boyun eğmek istemezsek başaramayız.

Bu beni öldürüyor çünkü tam bir pislik gibi davranıyor ama kendimi ona
bakmaya ve istediğini vermeye zorluyorum. "Lütfen bizimle yemeğe gel."

Gülümsüyor, ama bu hoş bir gülümseme değil.

Uzanıp tekrar dudaklarıma dokunuyor, bu sefer diğer eliyle boynumu tutuyor,
böylece geri çekilemiyorum.

Nefesim kesildi.

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldanıyor yüzüme bakarak.

Ellerinin üzerimde olmasını istemiyorum ama çekilmeye çalıştığımda elleri
daha da sıkılaşıyor.

Kendimi rahatlamaya, kazandığım yerin kıymetini bilmeye ve onunla kavga
etmemeye zorluyorum. Bir saniye içinde bırakacak ve sonra gidebiliriz. Arabaya
bindiğimizde bir daha yalnız kalmayacağız ve ailelerimizin önünde böyle bir şey
yapamaz.

"Bizimle yemeğe gelecek misin?"

Başını iki yana sallar. "O konuda değil. Sanırım seninle yaşamak hoşuma
gidecek."

Kendine güveni midemi bulandırıyor.

"Bak, okulda benden olabildiğince kaçırıyorsun. Lanet bir korkak gibi girmedığım dersleri istiyorsun. Seni sadece ara sıra görüyorum. Ama Şimdi mi? Her zaman benim bölgemde olacaksın. Benim çatımın altında, koridorun hemen aşağısında uyuyacaksın."

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi emiyor ve kalbime korku tohumları ekiyor.

Bakışları düşüyor. Bana o kadar yakın duruyor, boynumu tutuyor ki elbisemin önünü görebildiğini biliyorum.

"Güzel elbise," diye mırıldanıyor. "Memeleri de güzelmiş."

"Bırak beni," diyorum, önce göz kırpmıyorum ve ondan ayrılıyorum. Ellerinin üzerimde olmasına dayanamıyorum. Söylediği sözlerle ya da bana bakışına dayanamıyorum.

Onun koridorun sonunda olduğunu bilerek bu evde uyuma düşüncesine dayanamıyorum.

Korkunç bir an için, bana hissettirdiği korku ve dehşetten kaçamıyorum ve tek istediğim sonsuza dek ondan uzak olmak.

Bu asla işe yaramaz.

Ama işe yaramak zorunda.

Annem mutlu olmayı hak ediyor ve babasının onu mutlu ettiğini biliyorum. Bunu bizzat gördüm ve yıllar boyunca benim için çok şey feda etti.

Ben dönüp ondan uzaklaşmak için aceleyle merdivenleri çıkarken Landon kıkırdıyor. "Hâlâ yemeğe gelmemi istiyor musun?"

Ürperiyorum, alayına cevap vermeye tenezzül etmiyorum.

İsterse açlıktan ölsün, umurumda değil.

Antreden koşarak geiyorurur ve n kapıyı aıyorurur. Dışarı adımıımı atar atmaz ılık bir hava çarpıyor ve beni tekrar yere indiriyor.

Arabaya binmeden önce kendimi toparlamam lazım.

Bakışlarım n cama kayıyor. Onu buradan gremiyorurur ama annemin şu anda bile beni izlediğinden eminim.

Kendimi sakinleşmeye zorluyururur, Landon'ı aklımdan ıkartıyorurur çünkü şu anda onun bir önemi yok. Onunla birlikte yaşamanın üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorurur ama bir aile olarak ilk akşam yemeğimiz de dahil olmak üzere, bunun hiçbir bölümünü mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım.

Arka kapıyı açıp içeri giriyorurur.

Kapı daha yeni kapanmıştı ki annem koltuğunda dönüp endişeyle bana baktı. "şansın yok mu?"

Emniyet kemerini kuağıma çekerken başımı sallıyorurur. "Hayır, bu sefer olmaz."

Hayden dikiz aynasını kontrol ederek, "Sadece mz eğleneceğiz," diyor.

Muhtemelen daha fazla.

Landon'ın haklı olmasından nefret ediyururur ama onu gelmeye ikna etseydim muhtemelen bütün geceyi berbat edecekti.

Annem arkasını dönerek, "En azından kibar mıydı?" diye sorar.

"O Landon'dı," diyorurur kuru bir sesle. "Ama biraz zaman ver. Eminim yola gelecektir."

Bu gerçek gibi gelmiyor, o da bana inanmıyor ama şimdilik buna izin veriyor. Hayden garaj yolundan geri geri çıkarken pencereden büyük, yalnız malikneye bakıyorurur.

Burayı bir daha evim olarak düşünmeyi hayal bile edemiyorurur.

Landon'la aynı çatı altında güvende hissetmeyi hayal bile edemiyorurur.

Ayrıca babasının onu terk etmesini de istemiyorum. Belki bunu hak ederdi, ama bu doğru gelmiyor.

Herhangi birimiz bundan istediğimizi nasıl elde edeceğiz bilmiyorum.

Annemin gülümsemesi dikkatimi çekiyor. Hayden'ın annemin elini tutuşunu ve öpmek için dudaklarına götürüşünü izliyorum. Birbirlerine çok aşık görünüyorlar ve sonra "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

Kalbim sıkışıyor.

Annemi ondan daha iyi tanıyorum ve bunu dünyadaki her şeyden çok istese bile, Landon'ın evde bana karşı nasıl davrandığını bilseydi, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Bunun *olmasına* imkan yok.

Bana ne kadara mal olacağını bilse asla burada yaşamamı istemezdi ama sırf Landon bir pislik diye sonsuza dek sürecek mutluluğundan vazgeçmesine izin veremem.

Onların mutlu olması onun umurunda olmayabilir ama benim umurumda. Ne yazık ki artık bunu biliyor.

Sadece söyledim.

Kahretsin.

Annem duymasın diye usulca iç çekerek başımı arkaya yaslıyorum.

Otur

· Birlikte yaşamayı nasıl başaracağımızı bilmiyor olabilirim, ama bildiğim bir şey var

Kesin olan bir şey var.

Son yıl berbat geçecek.

—

Hikaye *Contempt*'te devam ediyor!

Eğer henüz [***Even if it Hurts kitabını***](#) 'okumadıysanız, *Contempt*ten önce bu kitabı da okuduğunuzdan emin olun! Bu kitaptaki ve diğer kitaptaki karakterler ve hikayeler Parker ve Landon'ın kitabında tekrar ortaya çıkacak :)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

SAM MARIANO tarafından da

Çağdaş romantizm standalone'ları

[Dokunulmaz](#) (karanlık kabadayı

romantizmi) [İniş](#) (karanlık milyarder

romantizmi)

[Köprüdeki Çocuk](#) (ikinci şans zorba romantizmi) [Bay](#)

[Granville'e Direnmek](#) (buharlı yasak romantizm) [Kusurlar](#)

(yasak romantizm)

[Dikişler](#) (MFM ménage romance)

[Tetikçi Noel'i Nasıl Çaldı](#) (ateşli, karanlık ve komik, bir tutam mafya)

[Ökseotu](#) [Öpücükleri](#) (öğrenci-öğretmen

romantizmi) Ergenliğe **giriş**, çağdaş **kabadayı**

düeti [Because You of](#)

[Senden Sonra](#)

Yasak, tabu romantizm

[Onarılamaz Düet](#)

Eğer bir **dizi okuyucusuysanız**, onun süper tıknılabilir Morelli ailesi serisine mutlaka göz atın!
Karanlık ve dolambaçlı bir mafya romantizmi ve ilk kitap [Kazara Tanık](#)

Çok Yakında!

Coastal Elite dünyası **Contempt** ile devam ediyor. Eğer henüz [Acıtsa Bile](#)'yi okumadıysanız, mutlaka okuyun! Ondan sonra, her şeyi yakalayacak ve **Contempt** için hazır olacaksınız!

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yazar Hakkında

Sam Mariano'nun kötü adamlara karşı bir zaafı var (en azından kurguda). Son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile düşünmeye devam edeceğiniz karmaşık karakterler içeren, keskin, dolambaçlı okumalar yazmayı seviyor. Bağımsız yayıncılıkla ilgili en sevdiği şey kendi kurallarına göre oynayabilmek! Bir sonraki kitabını yazmıyorsa, yaramaz y a v r u s u y l a oynamıyorsa ya da sevimli kızıyla takılmıyorsa... aslında bugünlerde tek vakti bunlar için.

Sam'i Facebook'ta ([Sam Mariano'nun Genel Okuyucu Grubu](#)), Goodreads'te, Instagram'da veya blogunda bulabilirsiniz - okuyuculardan haber almayı çok seviyor! Ayrıca şu anda TikTok'ta @sammarianobooks hesabına ulaşabilir ve tamamen spam olmayan bültenine [BURADAN](#) kaydolabilirsiniz

Kısa veya uzun bir inceleme bırakmak için zamanınız ve eğiliminiz varsa, bunu çok takdir edecektir! :)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

